

ו' מאמרים לתשעה באב

אוצר תהלות ישראל

מתוך דברי הגה"צ דתהלות ישראל שליט"א

מאמרים האלו נכתבו ע"י א' השומעים ולא הוגה על ידינו ולכן יתכן שהכתיבה לא מדוייקת ואתכם הסליחה. יצ"ל תשע"ח

נתנדב לע"נ מרת דרעזל בת מרדכי אליעזר ע"ה נפטרה ערב תשעב באב תשע"ד

תוכן ענינים:

מאמר א' "עבודת תשעה באב" (עמ' א')	חדש! מאמר ד' "במסותרים תבכה נפשי" (עמ' מ"ה)
מאמר ב' "קראתי מבור תחתיות" (עמ' ג')	חדש! מאמר ה' "קראו למקוננות ותבואינה" (עמ' נ"ו)
מאמר ג' "אתא בוקר" (ומן הגאולה) "אם תבעיון" (אם התפללו ותבקשו עליה) (כ"א)	חדש! מאמר ו' "והרשיעו רשעים והצדיקו צדיקים" (עמ' ס"א)

מאמר "עבודת תשעה באב"

הוספנו קטע מתוך מה שהיה גם בגליון השבוע

ולהתאבל באמת על החרבן, ואז יושבים סמוך לשכינה אז קרובים לשכינה.

ועוד ילה"ב ע"פ דבה"ק איזה הזדמנות ישנו בט"ב שמי שלא תופס הזדמנות זו אין שיעור לטפשותו, דהנה ידוע שבכל השנה אפשר להיות קרובים לשכינה רק ע"י שמחה של מצוה כי עוז וחדוה במקומו וכמובן שאין זה קל לכל אדם למי שאינו מזוכך עדיין כראוי שאז ה"ז קשה להגיע לשמחה של מצוה ומכש"כ אדם שהוא מלא פשעים קשה לו מאד להכניס ללבו שמחה של מצוה כי החטא בטבע מוריד השמחה מהאדם^א ונמצא שהרבה יותר קל להאדם וקרוב לב האדם הרגיל לאבל של מצוה ממה שלשמחה של מצוה.

ב.

עוד כתוב באמרי פנחס שבשעה שיושב האדם לארץ בת"ב בקינות באיכה אז מכיון שנמצאים קרוב לשכינה יכולים לפעול כל מה שמתפללים אז, עכ"ד, אבל כמובן שעיקר המכוון כשאדם מתפלל על רוחניות במה שנוגע לכבוד שמים כי לבקש אז על הדברים שלו אין לזה טעם וריח כמו שאין טעם מי שבא למלך בשעה שיושב באבילות ומבקש על צרכיו הפרטיים ועל צעצועיו.

והנה נבאר קצת גודל ענין הבכיות של ט"ב, והנה

א.

איתא באמרי פנחס שבתשעה באב השכינה יושבת בארץ לכן גם אנחנו יושבים בארץ יחד עם השכינה כי צריכים להיות קרוב לשכינה, כשאנחנו יושבים בארץ ומתאבלים ביחד עם השכינה אנו נמצאים קרוב לשכינה, עכדה"ק.

יש לאדם להתבונן שאיזה פנים יש לו כאשר יושב על כסא בשעה שהשכינה הקדושה יושבת בארץ אבילה וחפויה וכמ"כ ילה"ב שאפילו יושבים כבר על הארץ אם לא משתתפים באבילות השכינה הלא תכסה פני האדם על זה חרפה ובושה שאין דוגמתה, וה"ז דומה לאב עם בני משפחתו שיושבים שבעה ל"ע על אשת נעוריו או על א' מבניו שנעדרו, וכולם יושבים ומבכים מרה בבכיות עצומות עד שכל השומע בוכה עמהם וא' מהבנים שיושב עמהם יחד יושב ומשחק ואינו משתתף בהאבל כלל, איזה פנים יש לו.

וילה"ב שמה שנאמר שכשיושבים לארץ יושבים סמוך וקרוב לשכינה אין הכונה סתם שיושבים לארץ בגשמיות כי בזה שהגוף לבד יושב לארץ עדיין אינו מספיק להיות מפני זה קרובים לשכינה כי בודאי שא"א להיות קרוב לשכינה רק בגוף לבד בלי הלב אלא צריכים לישב לארץ גם בנפש ז"א לישב

^א מה שהאדם קרוב יותר להקדושה יש לו בטבע יותר שמחה בלבו, וההיפוך הוא בהיפוך.

^א כי השמחה נובע מהקדושה ומהקירבה להקב"ה וכמ"כ עוז וחדוה במקומו, משא"כ ההיפוך דהיינו עצבות נובע מהקליפה וכידוע ל"ח שהקליפות מייללים תמיד, ועל כן כל

ע"פ בכה תבכה בלילה מביא רש"י הרמז על כפילות הלשון כך שמכיון שבכו בליל ט' באב כשחזרו המרגלים בכיה של חנם (כלומר בכיה שלא היה להם לבכות) לכן נגזר אז שייבכו על החרבן.

ועוד יש להוסיף שעל זמן שלפני החרבן איתא בתלמוד ירושלמי שכשבא ירמיהו ואמר להם הנבואה על החרבן אם היו מקבלים את זה אם היו חוזרים בתשובה ובוכים לד' לבטל את גזירת החרבן היה מספיק בזה לתקן את הבכיה של חנם בזמן המרגלים אבל מכיון שלא קבלו מירמיה ולא חזרו בתשובה אז הגיעו להבכיה על החרבן ממשי.

נמצא שהבכיה של החרבן זה בעצם התיקון על הבכיה של המרגלים על הבכיה על דברים שלא היו צריכים לבכות, והנה הבכיה בזמן המרגלים היה על הכניסה לא"י שזה היה דבר שד' ית' השפיע להם טובה אלא שלהם נדמה להם שזה ח"ו רעה להם וזה היה הפגם כמו שכתב רש"י אני אמרתי להם שהיא טובה וכו' ועל זה בא העונש (החרבן) שנלקח מהם הטובה.

ומזה יש ללמוד ולהבין כמו"כ כשהאדם בוכה על דברים של שטות ונדמה לו שזה רע לו ובאמת זה טוב לו כי הקב"ה עושה הכל לטובה ובפרט בדברים גשמיים אפילו מה שנראה לא טוב בעיני האדם ה"ז באמת טוב כי הכל מה שמביא ד' על האדם הוא רק לטובתו ועל זה אדם בוכה על גשמיות שמתחשק לו וה"ז בכיה של חנם.

ועל כן ה"ז מעורר עליו קטרוג לקחת ממנו במדה כנג"מ גם את מה שהוא טובה גלויה שיש לו, והתיקון לזה הוא שיבכה על עונותיו ועל התשובה וכמו"כ על העדר רוחניות על החרבן על העדר השראת השכינה וכמו שאנו רואים שהבכיה על החרבן ה"ה תיקון של בכיה של חנם של דור המדבר.

היוצא מהאמור שעיקר התיקון על חטא בכיה של חנם זה כשהאדם בוכה על העדר רוחניות ועיקר התיקון השלם בזה הוא לקונן ולבכות על צער

השכינה ועל חוסר השראת השכינה שנגרם לנו ע"י חרבן בית המקדש, ואיתא באגה"ק לבעל התניא שמי שאינו מרגיש לבכות על צער הגלות והשכינה יכול לכוון לבכות על החרבן שלו הפרטי כלומר הנשמה שלו שהיא בגלות אצלו וזה גם גלות השכינה כי הנשמה היא חלק אלקי ממעל.

עכ"פ ע"פ האמור ילה"ב שמש"כ באמרי פנחס הנ"ל שאפשר לפעול אז כל מה שמבקשים פשוט הוא שאין הכונה שאז יכולים לפעול מה שאדם רוצה בגשמיות שא"כ ה"ז שוב בכיה על גשמיות בכיה של חנם ובזה ה"ה מקלקל כל התיקון הנ"ל, אלא הכונה מה שהאדם מבקש אז על הרוחניות על החרבן אם זה חרבן הכללי או זה חרבן הפרטי שלו ברוחניות שזה גם גלות השכינה כנזכר, זה מה שאפשר לפעול יחד עם הבכיות והאבילות בת"ב.

(מתוך מה שנאמר בליל ת"ב תשס"ח)

ג.

עוד איתא באמרי פנחס על מה שאיתא בהלכה שאסור להסיח דעת מהאבילות הוא אומר שזה חמור כמו הסח הדעת מתפילין וה"ז כמו שלא מניחים תפילין בתשעה באב, כי האבילות בתשעה באב הוא במקום הנחת תפילין ולכן כמו שאסור להסיח דעת מהתפילין כך אסור להסיח דעת מהאבילות.

עוד כתוב שם שאם האדם עושה איזה חיוך קטן בת"ב הרי זה ח"ו סכנה, כך הוא אומר אולי כונתו סכנה לרוחניות, עכ"פ כל הענינים של ט"ב הם תיקון גדול מאד.

ד.

כתוב בתיקוני הזוה"ק שבזכות הבוכים על החרבן ועל גלות השכינה יתקבצו הגלויות ותחזור השכינה למקומה בבחינת לא אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לד', עוד כתוב בזוה"ק שמי שבוכה על החרבן יזכה להיות יחד עם השכינה כמו שכתוב יחדיו ירננו יחד עם השכינה.

ע"כ ההוספה מתוך מה שהיה גם בגליון השבוע

^א חוץ מאדם רשע ואינו רוצה להיות צדיק כשניתן לו טוב גשמי יתכן שזה לרעתו בכדי שיקבל כל שכרו הטוב שמגיע לו בעוה"ז ועי"כ ישאר שלול לגמרי מהעוה"ב כי אינו רצוי שיהיה שם יחד עם הצדיקים.

^ב וכמו שהוא הפירוש של שנת "חנם" כלומר שנאה שלא ראוי להיות, (כי בודאי אין שנאה בחנם ממש אלא תמיד יש סיבה לזה אלא הכונה על מה שאין לאדם רשות לשנוא וזה נקרא חנם כך איתא הפירוש) שזה גם כמו בכיה של חנם כלומר שלא היה ראוי ולא היה צריך להיות לולי שהתפשטו לבכות בחנם אז במדבר.

מאמר "קראתי מבור תחתיות" (איכה ג' נ"ה)

(מתוך מזה שנאמר בט"ב לפני איכה ולפני הקינות תשע"ד)

בפסוקים. (אות י"א)

- איך ת"ב זה הכנה לתשובה של יוה"כ, ואיך צריכים לעשות תשובה היום בדורנו, ולמה יש כאלו שהתשובה שלהם ביוה"כ לא מחזיק מעמד. (אות י"ב)
- מזה צריכים לכוון כשאומרים קינות. (אות י"ג)
- ביאור הענין למה אם חוטאים בע"ז הקב"ה נתן עונש ללכת לגלות. (אות י"ד)
- ביאור כמה דברים שאומרים בקינות איך זה מתאים לדורנו. (אות ט"ו)

- מזה המטרה של ההסתר פנים, וביאור הפסוק יתומים היינו ואין אב. (אות ב')
- איך צריך להיות ההרגשה של כל יהודי כשאין בית המקדש, ואיך זה בדורנו. (אות ג')
- עוד כמה דברים שהיו בזמן חרבן בית המקדש שישנם גם בדורנו. (אות ד' ה')
- מזה יכול להיות הסיבה היום שקשה לאדם ברוחניות. (אות ו')
- כמה דוגמאות של ההסתר פנים מזה שיש היום. (אות ח' ט')
- כמה דוגמאות על החרבן בדורנו שמתאים עם מה שכתוב

א.

העינים והשכל שיבקשו אותו שיחזור אליהם, כמובן שיכולים להבין את הצער הגדול של האב שרואה את זה שבניו בכלל לא חושבים עליו עד כדי כך שגם בלבם הרי הוא רחוק מהם.

עפ"ז אפש"ל שזה הענין מה שהקב"ה אומר על המצב שיהיה הסתר פנים באחרית הימים כמ"ש (דברים ל"א י"ח) ואנכי הסתר אסתיר פני מהם, מפני שכל המטרה של ההסתר פנים הרי זה כדי שיבקשו את הקב"ה והגאווה"ש, לא שהקב"ה רוצה את ההסתר פנים ח"ו אלא אדרבא כל מה שהקב"ה עושה לנו הסתר פנים יותר זה כדי לעורר אותנו יותר שנבקש אותו שיחזור אלינו, וזה גורם כביכול להקב"ה צער גדול שהשכינה צריכה להסתיר פנים שאין אנחנו מבינים שפה אחרת לבקש את הקב"ה ואת הגאווה"ש אלא רק ע"ז שצריך הקב"ה להסתיר פנים מאתנו.

ואם בכזה מצב לא מבינים א"כ צריך יותר ויותר הסתר פנים בכדי שנבין עד שכבר הגיע היום המצב של הסתרת פנים לכל כך גדול מכיון שכל שנה ההסתר נעשה יותר ויותר ולא רק שזה כל שנה גודל אלא אפילו כל יום הרי זה נעשה יותר ויותר וזה לבד כבר צריך לעורר אותנו.

אבל בעוונותינו הרבים אנחנו לא מבינים הלב סתום ואטום לא חושבים כלל על זה, ואפילו לפעמים כשנזכרים בהקב"ה ופונים אליו הרי זה רק כשאנחנו מתפללים אבל גם אז הקב"ה אינו שומע את התפלה כמ"ש (איכה ג' ח') גם אזעק שתם תפלתי שהקב"ה אינו שומע את תפלתנו.

ומה הסיבה לזה מפני שהקב"ה רואה שאנחנו פונים אליו רק כשיש לנו איזה צורך אז אנחנו זוכרים את הקב"ה להתפלל אליו אבל בלי זה שוכחים מהקב"ה ולא מתגעגעים לאבינו שבשמים, א"כ הרי זה מראה שאנחנו לא חושבים עליו ח"ו.

לפני שאומרים איכה צריכים להתבונן ולדעת על מה מקוננים ומתאבלים כמו כל מצוה שצריך לעשות אותה לא כמצות אנשים מלומדה אלא צריך תמיד להתעורר מחדש ולהתבונן ולדעת מה עושים, ומכ"ש בענין אבלות על החרבן שעל זה אמרו חז"ל (ירושמי יומא פ"א ה"א) כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו א"כ בודאי שצריך להרגיש כל פעם כאילו זה אבלות חדשה, ולהתבונן מה הסיבות שמעכבים את הגאווה"ש.

ואם בכל דור צריכים להתבונן ולראות מתוך המצב של הדור מה הסיבות שמעכבים את הגאווה"ש כיון שכל דור שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו, מכ"ש כהיום שכל כך פשוט הוא שהיינו צריכים להיות כבר נגאלים ולמה בכל זאת הרי היא מתעכבת ועדיין לא נגאלנו לכן ה"ז ברור שבודאי יש דברים שמעכבים את הגאווה"ש ועל כן צריך להתבונן ולדעת מה הם הדברים שמעכבים את הגאווה"ש בדורנו.

ב.

והנה כשמתבוננים על המצב של דורנו רואים שיש הסתר פנים כל כך גדול, וצ"ד שכל ההסתר פנים זה מפני שהקב"ה רוצה לעורר אותנו שנתחיל להתגעגע אליו ולגאווה"ש, המצב הזה דומה כמו המשל למלך שראה שבניו בוגדים בו ולכן הרי הוא הוא עוזב אותם ואינו משפיע להם מה שהם צריכים לא נותן להם פרנסה לא נותן להם כלום, וכל המטרה שלו בכדי שע"ז יתעוררו להתגעגע אליו כי יראו שהמלך הסתיר פניו מהם וממילא ירצו שהוא יחזור אליהם.

אבל מכיון שנמצאים כך הרבה זמן הרי הם במשך הזמן כבר לא חושבים על זה ובמקום שיבקשו את אביהם שיחזור אליהם אדרבא הם שוכחים לגמרי מהאבא ומחפשים להתפרנס וכדומה במקומות אחרים, והאב יושב ומחכה ומצפה מתי יפתח להם

מצפים שהקב"ה כבר יחזור אלינו.

אנחנו צריכים לרצות את הקב"ה בעצמו מפני שאין דבר יותר מאושר בעולם מלהיות במחיצתו של הקב"ה במחיצתו של אבינו כך היינו צריכים להרגיש, צריכים להתבונן ולהבין שזה בעצמו שאין אנחנו מרגישים את זה כך הרי זה מעיד עד כמה שהתרחקנו, וזה החרבן כל שנה זה נעשה יותר ויותר עד שיש כאלו אנשים אפילו שלומדים תורה ועוסקים במצות לא מרגישים שחסר להם הקב"ה כלל, אלא צריכים להרגיש בלב שזה חסר לנו זה הענין של אחכה לו בכל יום שיבוא שאין אנחנו יכולים לסבול אפילו יום אחד כל כך מחכה לו בכל יום שיבוא תיכף כך צריך להיות הרגשה של יהודי זה מה שהקב"ה רוצה.

ג.

ורואים בחז"ל איך שפעם כמה גדולה היתה ההרגשה של כל יהודי על שחסר בית המקדש מובא במדרשים מה שאמרו בנ"י כשהיו בנהרות בבל שאמרו שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון על ערבים בתוכה תלינו כנורותינו כי שם שאלונו שובינו דברי שיר ותוללנו שמחה איך נשיר את שיר ד' על אדמת נכר, ואיתא במדרש (פסיקתא רבתי ל"א) על זה וז"ל, וכיון שבאו על הנהרות בבל וראו עצמם שהם נתונים בידם על אדמתם מיד עשו אסטטיא אלו נפנו לאכילה ושתייה ואלו נפנו לבכי ולמספד.

אמר להם נבוכדנצר מה אתם יושבים ובוכים והוא קורא לשבטו של לוי ואמר להם הכינו עצמכם עד שאנו אוכלים ושותים אני מבקש שתעמדו ותקישו לפני בכינורות שלכם כדרך שהייתם מקישים בבית המקדש שלכם לפני אלקיכם, והיו מסתכלים אלו באלו ואמרו לא דיינו שהחרבנו בית מקדשו בעונותינו אלא עכשיו אנו עומדים להקיש בכינורותינו לפני הננס הזה.

מיד עמדו כולם ונטלו עצה ותלו כינורותיהם בערבות (עצי ערבה) שהיו שם ושלטו בנפשותם ונתנו אליוני (בוהן) ידיהם לתוך פיהם ומרצצים ומקצצים אותם, (ודוד מפרשה על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו וגו'

והרי זה דומה לבן שנתרחק מאביו ורוצה שבנו יהיה קרוב אליו תמיד לכן נתן לו טלפון אבל הבן אינו מבקש קרבת אביו ולכן הוא אינו מפעיל את הטל' כלל עד כדי כך שכבר ניתק את החוט של הטל' כי אינו צריך את זה ואינו חושב על זה בכלל, ואח"כ פתאום כשצריך משהו איזה דבר מאביו הרי הוא לוקח את הטל' ומתקשר אליו ואביו לא עונה לו והבן לא מבין למה אביו אינו עונה לו, אבל התשובה היא פשוטה כי כבר אין שום קשר מפני שהבן כבר בעצמו ניתק את הקשר א"כ איך יענה לו איך ישמע אותו שמצלצל אליו הרי כבר ניתק את הקשר.

וילה"ב שכמו"כ כך הוא המצב היום שלא מבינים בכלל מה זה להשתוקק לגאווה"ש להקב"ה צריכים ללמוד ולהתבונן כדי להבין איך היה פעם וצל"ד מה חסר מאתנו, אנחנו כל כך רחוקים כמ"ש בפסוק (איכה ה' ג) יתומים היינו ואין אב דלכאורה יש לדקדק למה זה כפול ודאי שאם יתומים אז אין אב, ועוד מה זה יתומים היינו למה לא כתוב יתומים אנחנו, אלא הפירוש הוא שלא יודעים כלל מה זה אב כאילו שהיינו תמיד יתומים שנולדו יתומים שלא מבינים ולא יודעים הטעם של אב מפני שלא טעמו מעולם מה זה אבא ממילא לא מתגעגעים אליו ולא מרגישים שחסר לנו משהו.

אבל יתומים כאלו שעדיין זוכרים את האבא מפני שהיה להם פעם אבא הם באמת מתגעגים לאבא כי הם מרגישים את היתמות שלהם, וזה הפירוש והכוונה של הפסוק יתומים היינו ז"א כאילו היינו תמיד יתומים ואין אב אנחנו לא מכירים את האב ולכן אנחנו לא מתגעגים, וזה המצב היום ממש כך שלא יודעים כלל מה חסר לנו.

והנה יש כאלו שיודעים שיש מצוה לצפות לישועה כדאיתא בגמרא (שבת ל"א.) ומכיון שכך הרי הם חושבים שלכן צריכים להתפלל על הגאווה"ש מפני המצוה בלבד, אבל לא שמרגישים שחסר להם משהו באמת, וצל"ד אע"פ שזה גם טוב אבל זה עדיין לא מספיק וזה לא המכוון של הצפית לישועה אלא הצפית לישועה צריך להיות שאנחנו נרגיש שאין יכולים לסבול אריכות הריחוק מהקב"ה ולכן אנחנו

זה מקרב את הגאולה, כדאיתא בילקוט איכה (רמז תקצ"ז) בשעת חורבן הבית אמר יצחק אבינו לפני הקב"ה, רבש"ע שמא אין חזרה לבנים, והשיב הקב"ה אל תאמר כך, יש דור שהוא מצפה למלכותי, מיד הם נגאלים, שנאמר ויש תקוה לאחריתך נאום ה' וישבו בנים לגבולם, מכל זה נראה שרצון השי"ת שנחכה למלכותו בכל עת, (ונראה שזהו שאמרו חז"ל צפית לישועה, שלשון ציפיה הוא כמו הצופה שעומד במקום גבוה ומתכוון לראות איזה דבר חדש, כך צריך איש ישראל לחכות על מלכות שמים שתגלה בקרוב).

ד הוספת המעתיק: מובא בליקוטי אמרים לחפץ חיים (פ"א בהג"ה) וז"ל, ויותר מזה מצינו דאפילו על התלמידי חכמים הלומדים בקביעות ומחבבים תורתנו הקדושה, יש עליהם קצת תרעומת על מה שאינם מצפים שתחזור מלכות שמים למקומה, כדאיתא בפסיקתא רבתי דאמר הקב"ה חיבתם את תורתי ולא צפיתם למלכותי, ועל כן צריך שיהיה האדם מצפה תמיד על מלכות שמים שתחזור למקומה ויקויים מה שאמר הכתוב והיה ה' למלך על כל הארץ. ועוד מובא מהחפץ חיים מאמר צפית לישועה פ"ג וז"ל, ודבר

לישראל אם אשכח ירושלים תשכח ימיני השיב ימינו אחר עד שהקב"ה מחזירה למקומה עד שיבנה בית המקדש אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי זה מה שכתוב שעתיד הקב"ה להחזיר לירושלים על כל שמחתה, אז בזכות זה שכל כך הצטערו על שחסר להם השכינה שאבדו את מה שהיה להם בזכות זה הקב"ה הבטיח להם הגאווה"ש, זה היה המצב של היהודים של אז שאע"פ שחטאו בכל זאת כשנענשו תיכף ומיד חזרו בהם התעוררו והעירו עצמם משנתם וכך הרגישו צער גדול על החרבן זה היה ההרגשה שלהם.

ומובא בחז"ל (תרגום שני על מגילת אסתר ומרומז ג"כ בתרגום איכה ב' ט') בשעה שרצו האויבים להכנס לבית המקדש לא רצה השער החיצוני של בית המקדש להפתח והביאו הכשדים שלש מאות וששים גמלים טעונים קרדומות של ברזל ובלע את כל זה שער אחד ולא נפתח, עד שבא אחד ושחט חזיר וזרק דמו על בית המקדש ומכיון שנטמא הבית המקדש בדם של חזיר (כי זה נגע בשער בית המקדש) נפתח השער ונכנסו האויבים לתוכו, זה שאמר הפסוק (תהלים ע"ט). באו גוים בנחלתך טמאו את היכל קדשך פירוש איך באו גוים בנחלתך מפני שטמאו את היכל קדשך, רואים מכאן שאפילו הגוים ידעו שאם מטמאים את בית המקדש כבר יכול להפתח השער ויכולים כולם להכנס.

אנחנו צריכים להתבונן איזה הרגשים יש לנו איך ירדנו בהרגשים שלנו איך שצריך להיות לכל יהודי הרי היום עושים את כל הדברים האלה לכתחלה יש כאלו ח"ו ששמחים לשורר לפני הגוים, ולא רק זה שמשמיעים את השירים שלנו גלוי לפני כל העמים אלא עוד לוקחים את השירים הקדושים ומבזים ומטמאים אותם, ויוצא מזה שמביאים לבית הכנסת שירים של גוים (כלומר בצורת הניגון שלהם) ושומעים אותם כך, זה המצב היום שאין שום הרגש של יהודי מה שהיה צריך להיות הרגשה של יהודי כמו שהיה אז בזמן חרבן ביהמ"ק.

והנה כתוב בפסוק (איכה ה' ב') נחלתנו נהפכה לזרים בתינו לנכרים מפרש בנו של הנודע ביהודה כך למה נחלתנו נהפכה לזרים למה הגוים ירשו את נחלתנו את אר"י מפני שבתינו נהפך לנכרים מפני שאז היו היהודים מתנהגים כנכרים, וכמו"כ זה מה שמעכב את הגאולה כמו שאמרו חז"ל (פסיקתא זוטרתי פרשת שמות) בזכות ארבעה דברים נגאלו ישראל ממצרים מפני שלא שינו את שמם לשונם ומלבושם.

ולכן כמו שבמצרים נגאלו מפני שמרו את זה כמו"כ להיפך מפני שלא שמרו את זה והיו מתנהגים

על ערבים בתוכה תלינו כינורותינו (תהלים קל"ז) שתלו שבטו של לוי שם כינורותיהם בערבים על שפת הנהר כי שם שאלונו שובינו דברי שיר ותוללנו שמחה שירו לנו משיר ציון איך נשיר את שיר ה' לא נשיר לא נאמר אלא איך נשיר) והיו מראים אותם אצבעותיהם ואומרים להם אין אתם יודעים שהיו כפותינו חזקים כברזל ונתקטעו אצבעותינו ראו היאך נשיר.

אמר להם הקדוש ברוך הוא אתם שלטתם בעצמיכם וקטעתם אצבעותיכם חייכם מה שלא השבתי לירמיה ולציון אני משיב אתכם על עזיבה ושכיחה שתבעו אותי שנא' אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני (שם שם ה') ולא עוד אלא אתם שלטתם באצבעות ידיכם של ימין אף אני אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, אתם עשיתם מסירות נפש כזה שלא רציתם לשיר את השירים ששרתם בבית המקדש לפני הרשע הזה וקטעתם את אצבעותיכם, אף אני אם אשכח ירושלים תשכח ימיני הקב"ה הבטיח להם שאינו מניח עד שיביא את הגאווה"ש.

ועוד מובא במדרש (ילקוט שמעוני קל"ז) שאמרו להם אומות העולם עמדו ושוררו לפני ע"ז כדרך שהייתם משוררים בבית המקדש, אמרו להם בני"אם היינו אומרים שירה כראוי במקומנו בבית המקדש לא היינו גולים מארצנו ועכשיו איך נשיר לפני ע"ז, משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שנשא בת מלכים אמר לה עמדי והשקיני כוס אחד ולא רצתה להשקותו, כעס עליה והוציאה מתוך ביתו והלכה ונשאת למוכה שחין, אמר לה עמדי והשקיני כוס אחד אמרה לו ריקה בת מלכים הייתי ונשאתי למלך והייתי יכולה להשאר מלכה ועל שאמר לי השקיני כוס אחד ולא רציתי להשקותו כעס עלי והוציאני מתוך ביתו שאילו השקיתו הייתי מוסיף על כבודי כבוד והייתי עכשיו עדיין מלכה ועכשיו אתה אומר לי עמדי והשקיני אותך את המוכה שחין, כל העקשנות שלי כל מה שנענשה ונתגרשה מפני שלא רצתה ועכשיו תשקה אותו את המוכה שחין.

כך אמרו בני"א גלינו מארצנו שלא אמרנו שירה להקב"ה במקומנו על כל הנסים שעשה לנו ואילו אמרנו שירה לפני הקב"ה במקומנו אז לא היינו גולים מארצנו והיינו נשאים במקומנו באר"י ועכשיו נשיר לפני ע"ז, מיד עמדו הגוים והתחילו להרוג מהם תילי תילים של הרוגים ואע"פ שהרגו בהם רבים היתה להם שמחה שלא אמרו שירה לפני ע"ז שנאמר ותולוננו שמחה.

בני"א היה להם שמחה אפילו שנהרגו היה להם שמחה שעמדו בנסיון ונתנו להם להרוג אותם ולא אמרו שירה לפני ע"ז, באותה שעה נשבע הקב"ה

אברך להכין עצמו כלי ע"י שילמוד במכללות וכל המקצועות ד"י שכשיצטרך פרנסה שהקב"ה יוכל להשפיע לו, (וכבר התבאר בארוכה במק"א למה זה סילוף התורה וסילוף האמונה ואכמ"ל).

צ"ד שדבר זה נחשב כמו שלוקחים את התורה ושמים שם את החזיר בתוך התורה זה דומה למה שהזכרנו מהמדרש שמספרי תורה היו עושים מזה נאדות ושמים בזה אבנים ועפר, כמו"כ זה כך לא די שמפרסמים על דברים רקובים שזה בפירוש נגד השקפת התורה, אלא עוד שמים את הרקבון הזה בתוך התורה ומפרסמים את זה בשם התורה ומטעים בזה את הצבור שהם גם בעלי בטחון מזכירים את הקב"ה ומביאים שזה כתוב בספרים שצריך לעשות השתדלות וכאילו זה לא סתירה לבטחון, כך מדברים היום כל דבר אפילו שזה נגד התורה מלבישים את זה בתורה.

על זה התורה חוגרת שק זה שריפת התורה מה דאיתא שצריך לבכות על שריפת התורה שנמסרה התורה לחיצונים, זה התופסי התורה לא ידעוני (ירמיה ב' ח') שתופסים את התורה בידם כאילו הם היורשים של התורה והתורה היא שלהם לעשות בה כרצונם וכל מיני דברים רקובים שלהם מכניסים את זה בתוך התורה ומפרסמים את זה בשם התורה זה החרבן היותר גדול מה שיש היום.

ועל זה אפש"ל מה דאיתא שכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו על הנקודה הזאת שהכל מכניסים בתורה ומדברים כאילו הם ג"כ חרדים על דבר ד', את הטעות הזאת אנחנו צריכים להכיר ולגלות את הרקבון הזה ולפרסם את זה כדי שלא יטעו אחרי זה ולבערו מתוך המחנה כדי שיתבטלו כל הדעות הכוזבות האלו, בודאי שעם כל ההשקפות האלו לא יכולים לקבל פני משיח צדקנו אין בזה שום ספק שכל הדברים האלה זה מעכב את הגאווה"ש.

ו.

והנה יש היום הרבה יהודים שאע"פ שרוצים ללמוד לא יכולים ללמוד ולהתרכז וכמו"כ רוצים להתפלל לא יכולים לכוון לא יכולים לעשות שום דבר ברוחניות, צ"ד שיכול להיות שכל זה אולי מפני שבגלגול הקודם היו לומדים והיו מתפללים והיו מצליחים בעבודת ד' והיו שמחים עם עצמם והיו שוכחים לצפות על הגאווה"ש מפני שלא הרגישו שחסר להם הגאווה"ש, לכן היום לא נותנים להם שום דבר ברוחניות כדי שנגיש שחסר לנו השכינה מפני שכל זה קרה בגלל החרבן כי בזמן בית המקדש היו שואבים השראת השכינה מבית המקדש ולכן היה הכל הולך בהצלחה.

כמו הגוים בשמם בלשונם ובמלבושם הרי זה גרם להם שנהיה חרבן, ז"א שהחרבן הגיע מפני ששינו את צורת היהודי לא מפני שביטלו את המצוות אלא שהיו מתנהגים כמו הגוים במנהגים של הגוים, כמה חרבן גדול היום יש בענין הזה מפני שיותר ויותר מדמים עצמם בכל דבר לגוים ושכחו איך צריך להיות באמת הצורה של יהודי מפני שכל הצורה מדמים עצמם יותר ויותר להיות דומה לגוי ח"ו.

ד.

ועוד כמה דברים שהיו בזמן החרבן מה שדומה למצב שלנו איתא בחז"ל (מדרש שוחר טוב קל"ז) שנבוכדנאצר היה יושב בספינה וכל גדוליו ושריו ועמם כל מיני זמר, וכל מלכי יהודה כנגד מדה, כמו"כ כל הדברים האלה היו כך.

וגם היום יש לנו בפנימיות הדברים כל הצרות האלו וכמו שאז לא נתנו להם להתפלל כמו"כ היום יש כזה הסתר פנים כשיהודי רוצה להתפלל יש לו כל מיני מלחמות נגדו עד שמרגיש שלא יכול להתפלל, רוצה לעשות תשובה יש כל מיני מלחמות נגדו, ולא רק בפנימיות אלא יש כאלו שגם מפריעים מבחוץ שלא נותנים להתחזק ברוחניות וכל זה לא הגוים עושים לנו ח"ו אלא אלו שנקראים יהודים זרע ישראל (כך הם קוראים את עצמם), אנחנו עושים לנו בעצמנו ח"ו כל מיני הדברים האלה.

וגם מה שהגוים היו לוקחים ספרי תורה ומשתמשים בהם לדברי חול שהיו עושים מזה נאדות ומכניסים בהם אבנים ושמים על צוארי היהודים, גם היום נעשה כך כל אחד משתמש בתורה להשיג את הדברים הגרועים שלו וכדומה, יש לנו דוגמאות מכל הדברים האלה מה שקורה היום שזה דומה למה שהיה אז, וזה הדברים שח"ו זה מעכב את הגאווה"ש איך אנחנו יכולים לבקש על הגאווה"ש אם המצב כך נורא ואיום.

ה.

ומעוד דבר אפשר לראות את המצב שלנו מה שדומה למצב שהיה בזמן חרבן הבית דהנה יש איזה כתב שנכתב מקהילה חרדית והיה כתוב שם שכל אברך כולל אפילו שרוצה ללמוד בכל זאת כדאי שילך למכללות ללמוד איזה מקצוע בכדי שאם יצטרך פעם לצאת מהכולל לעבוד בשביל פרנסה שיהיה לו כבר מוכן ביד איזה דבר של מקצוע, ולא רק שמותר לעשות כן אלא הרי זה ראוי לעשות כך.

ואמרו והוסיפו שם עוד שאע"פ שצריך לבטוח שהקב"ה נותן הפרנסה זה בודאי נכון אבל צריך שיהיה כלים ועל כלים צריכים להכין לכן ראוי לכל

אחרי כל הצרות שעברו עליה נשתתית האשה הזאת לא עלינו ויצאה מדעתה ונפלה מהגג ומתה יצא בת קול ואמרה (תהלים ק"ג ט') אם הבנים שמחה והמקונן אומר (איכה א' ט"ז) על אלה אני בוכיה.

האשה הזאת עמדה בנסיון הקריבה שבעה בניה ובסוף יצאה מדעתה ומצאה מיתה משונה כזאת ובת קול אמרה אם הבנים שמחה בעולם העליון היא כבר שמחה על כל מה שעשתה יש לה גן עדן, אבל כאן בעוה"ז זה הסתר פנים נורא ואיום ואע"פ שבנ"י ראו דברים כאלו בכל זאת כולם מסרו את נפשם לא חזרו אחרונית והבינו שכדאי לסבול את כל זה כדי לא להתחרק מהקב"ה והתחרטו על כל מה שחטאו זה המצב שהיה אז.

היום יש מצב דומה לזה ההסתר פנים הוא כל כך גדול זה נורא ואיום וכבר אמר הרוז'נער שלפני ביאת המשיח יהיה נסיונות כאלו גדולים שאע"פ שבזמן אליה הנביא בא אש מן השמים להוכיח את האמת שיש בורא עולם אבל בנסיונות שלפני ביאת המשיח יבוא אש מן השמים להוכיח לצד השני ח"ו, זה מה שקורה היום שהאמת כל כך נעדרת שהצלחה נתנה רק לצד השקר ומי שהולך עם האמת הרי הוא נעשה בזוי ומבוזה לעיני כל מבזים אותו מזלזלים בו.

וגם יש קטגוריא בתלמידי חכמים כמו שכתוב (כתובות ק"ב) שבעקבתא דמשיחא יהיה קטגוריא בת"ח זה החבלי משיח היותר גדול מכל שאר חבלי משיח שמבזים את כל מי שהולך עם האמת, אבל אנשים אין להם שכל להתבונן ולא מבינים אין להם השכל הזה שהיה לבנ"י אז בזמן החורבן.

ח.

ועוד מה שרואים היום הסתר פנים זה מה שקרה לאחרונה האסון הגדול שאברך אחד נהרג ל"ע במיתה משונה כזאת ע"י גוי שהרג אותו בזדון, היה אברך חשוב מאד שהיה ירא שמים מרבים ומוסר נפשו על קדושת השם והיה מארגן כל מיני הפגנות כנגד החפירות (והיה עובד באתרא קדישא העבודה שלו היתה שהיה מפקח מטעם אתרא קדישא), וצריכים להבין בודאי שיש בעוונותינו הרבים רשעי הדור ליצני הדור שאומרים שמה שנהרג זה בגלל שהיה עם אתרא קדישא.

והנה דוגמא מעין זה רואים גם אצל אברהם אבינו שהקב"ה עשה לו נס שנולד לה לשרה בן לזקונו ומן השמים זה היה מכוון שהקב"ה עשה זה תיכף אחרי שנתפסה לאבימלך נפקדה וזה גרם שרשעי וליצני הדור אמרו מאבימלך נתעברה שרה ח"ו (רש"י בראשית כ"ה ט"ו) ז"א לפעמים הקב"ה עושה כך בכוונה שהיה

אבל כשלא הולך ברוחניות הרי זה סימן שחסר לנו השכינה מאיתנו מפני שאין לנו בית המקדש וממילא אין לנו השראת השכינה לכן הרוחניות לא הולך, זה הכל כדי שנתקן מה שצריכים לתקן ולכן יכול להיות שאם האדם רואה שלא הולך לו ברוחניות אולי רוצים שיתקן את זה שיבכה על הגאווה"ש שיתגעגע לגאווה"ש שיחזור לנו בית המקדש כדי שנוכל אח"כ לקיים ושם נעבדך ביראה כמו עולם וכשנים קדמוניות על זה צריכים להתפלל.

וממילא גם לגבי ת"ב יכול להיות מאד שכל מי שמרגיש שלא מצליח לעשות ברוחניות מה שרוצה אולי זה מה שמבוקש ממנו שיעשה ת"ב כמו שצריך שיבכה כראוי על חרבן בית המקדש ואע"פ שכל השנה צריך כך להרגיש אבל בעיקר בת"ב וזה יכול להיות שכל התיקון שלו תלוי בזה וע"ז יתכפר לו.

ז.

עוד בענין ההסתר פנים איתא בחז"ל (תנא דבי אליהו רבא ל') שאדרינוס קיסר תפס אשה ושבעת בניה והיה מפתה את כל אחד מהבנים שישתחוה לע"ז וכל אחד סירב והרגו אותו, עד שהגיע לקטן שבהם שהיה בן שנתים וחצי ואמר לו הקיסר שיפיל את הטבעת שלו ורק ירכין לכופף את עצמו להרים לו את הטבעת ויהיה נראה לכל הפחות לעיני הקהל כאילו הוא משתחוה לע"ז.

אמר לו הילד לקיסר אם אתה מפחד מאנשים שכמוך שיאמרו שנצחו אותך ואיך אני לא אתיירא ממלך מלכי המלכים הקב"ה שחי חיי עולם וכי אתה חושב שהעולם הפקר, אמר לו א"כ למה לא מציל אותכם מידי אמר לו מכיון שאתה אינך הגון לעשות נסים על ידך ואנחנו נתחייבנו מיתה לשמים א"כ אפילו אם אין אתה הורגנו הרבה שלוחים יש למקום הרבה דוברים והרבה זאבים יש למקום ממילא זה לא נפק"מ אם נגזר עלינו למות אז בין כך זה יגיע אבל לסוף עתיד הקב"ה לתבוע ממך את דמנו.

מיד ציוה המלך שיהרגו אותו ובקשה אמו מהקיסר שיתן לה לחבק אותו ולנשק אותו, ואח"כ בקשה מהקיסר שיהרוג אותה תחלה שלא תראה במות בנה השביעי אמר לה הקיסר זה אסור לעשות כי כתוב בתורה (ויקרא כ"ב כ"ח) אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד, אמר לו התינוק שוטה שבעולם כבר קיימת את כל המצות שלא נשאר לך אלא זו בלבד, מיד ציוה להרגו את הילד ואמו אמרה לו לך לאברהם אביכם ואמור לו אתה היה לך רק נסיון אחד בלבד אבל היא עשתה שבעה קרבנות שהקריבה בפועל שבעה בניה, והיתה מחבקת אותו ומנשקת אותו ואמר המלך שיהרגו אותו על חיקה כך באכזריות כזאת.

ואמרו שהוא רק יחיד ויש עוד כמה משוגעים קנאים אבל הוא לא השליח של כלל ישראל וכלל ישראל הוא אחרת כל החרדים כל הצבור של שומרי תורה ומצוות הם מעריכים את הצבא, כל מיני דברים כאלה דברו שם בטלויזיה ושם ראו אותם עם פיאות ארוכות עם כל הלבוש של המאה שערים נורא ואיום ד"י איזה חילול ד' נורא ואיום המצב הזה, המצב הזה מעיד איזה עזי פנים יש היום בדור המצב הזה זה חרבן נורא ואיום זה חרבן רוחני שאפילו בזמן חרבן בית המקדש לא היה כזה, אבל כמה אנשים חרה להם זה כמה אנשים מצטערים על זה כמה אנשים מוחים על זה ובכלל כל השפה וכל המצב הזה הרי זה נורא ואיום.

ועוד דוגמא למצב הנורא של היום סיפר לי היום אחד סיפור נורא ואיום שדיבר הוא עם אברך אחד שיודע ללמוד ואמר לו שצריכים לבקש ולצפות ולחכות למשיח, ואמר לו אותו האברך לא מדברים כך ושאל אותו למה זה לא מדברים כך הרי אומרים אחכה לו בכל יום שיבוא.

אמר לו שהרי המשיח יעבוד את הקב"ה בעצמו וא"כ העיקר לכוון להקב"ה, זה אברך שלומד תורה וכך דיבר ד"י נגד הגמרא שאומר ששואלים את האדם צפית לישועה ונגד אחד מ"ג עיקרי האמונה כמה הוא המצב נורא ואיום, אני לא מכוון ח"ו לקטרג אבל שידעו מה קורה אתנו אם שומעים הדברים האלה ולא מזדעזים מכל הדברים האלה אם שותקים על הדברים האלה אז ממילא מתקררים, זה נורא ואיום איך מעיז אדם לומר כך איך לא מתבייש אלא מכיון שיודע שאף אחד לא יהיה נפגע מזה שלא יגידו נגדו לכן מעיז לומר כך, צריך להתבונן מאד מאד באיזה מצב אנחנו נמצאים שלא מבינים מה זה הגאווה"ש בשביל מה אנחנו צריכים הגאווה"ש לכן יוצא שמעיזים אנשים לדבר כך, יש לנו הרבה מאד על מה לבכות איך שמתרחקים מהקב"ה איכה היתה לזונה קריה נאמנה איך בתוך הקריה בארץ הקודש נמצאים אנשים כאלו שהם עושים רושם על הצבור כאילו הם פני המזרח פני הדור שמכבדים אותם שמדברים נגד התורה"ק, נורא ואיום המצב נורא ואיום החרבן שאנחנו רואים בעינינו לא היה לנו חרבן כזה אפילו בזמן החרבן זה ברור.

ובכל הצרות שעשו לנו הגוים עמדנו בנסיון אבל היום בעוונותינו הרבים לא כולם עומדים בנסיון המצב הוא נורא ואיום, אנחנו צריכים להבין מה חסר לנו איך אנחנו רחוקים מהקב"ה אנחנו צריכים לעשות חשבון לעצמנו אם אנחנו לא אשמים ח"ו במצב הזה אם אנחנו מספיק מבינים שחסר לנו

מקום למינים לטעות וכמו כאן בזה שיוכלו לומר שהקב"ה עשה זה ע"י אבימלך.

ולכאורה ילה"ב למה הקב"ה עשה בצורה כזאת שמצד אחד זה היה קידוש שם שמים שזה היה נס ששרה ילדה, ומצד שני היו כאלו ליצני הדור שאמרו מאבימלך נתעברה שרה ההיפך מקידוש השם, אלא כך דרכו של הקב"ה כמו שאיתא במדרש (בראשית רבה ח' ה') שהקב"ה נתן מקום למינים לטעות שמי שאינו רוצה את האמת באמת נותנים לו ליפול שיסביר את זה בצורה לא אמיתית כל אחד לפי מה שרוצה להבין ולהסביר כך הוא מסביר למען שיצא הבירור לראות לאן הוא שיך.

והנה בזמן אליהו הנביא היה זמן שהקב"ה עזר לבנ"י לחזור בתשובה כדי לעורר אותם ולכן הוריד את האש לצד של האמת, וכמו"כ גם בכל הדורות כל הזמן היו כל מיני דברים שהקב"ה עשה בשביל לעורר את בני"י, אבל היום זה מצב של בירור הקב"ה רוצה לראות איפה אנחנו אוחזים אם יהודי מכיר את האמת באמת ולא רק מפני נגיעות מפני שטוב לו כך.

לכן הקב"ה עושה כך כי אנחנו צריכים לכפרה על כל עוונותינו מכל הגלגולים ומזמן הבית לראות אם נעמוד בנסיון של האמת אפילו שרואים שהשקר מצליח, ולכן כשמתבוננים אנחנו רואים עכשיו כל הענינים והדברים דומים למה שקרה בזמן חרבן בית המקדש אבל בצורה אחר של פנימיות אבל זה אותו הדבר, כי זה סימן שאנחנו גלגולים מאותם שהיו אז בזמנם ואולי לא יצאנו ידי חובתנו עדיין כראוי אז בזמן ההוא לכן חוזרים כל הדברים ממש דומים למה שהיה בזמן חרבן בית המקדש.

ט.

ועוד דוגמא להסתר פנים ולנסיונות שיש עכשיו זה מה שקרה היום שהלכו שני אנשים שידועים שהם רקובים לגמרי וזרוקים מתוך המחנה והם מפרסמים אצל הצבור את המכללות וכל הדברים האלה המקולקלים, אבל הם מראים פנים כאילו הם עדיין חרדים גמורים אברכים עם פיאות ארוכות.

והיום העיזו לעשות דבר שלא העיזו בשום פעם לעשות והוא שהם שניהם דברו בטלויזיה והשמיצו את אחד מהרבנים יהודי שמוכר כבר הרבה שנים שהוא צדיק חשוב שדרש נגד זה מה שהרבה אומרים שצריך להכיר טובה לצבא שמסרו את נפשם על קידוש השם והוא דיבר מאד חריף נגד זה, והם הלכו וסיפרו את זה בטלויזיה והשמיצו אותו אצל החפשיים וביזו אותו כאילו הוא ח"ו אדם מגונה ומנוול ודברו עליו ניבול פה וכל מיני השמצות שבעולם.

בגלוי ובפרסום שכוונתם להחריב ח"ו את החרדים מיהדותם ולערבם יחד עם החופשיים (וכל מי שרוצה יוכל לראות את כתביהם) אמנם החרדים לא רוצים לדעת ולהבין את זה אלא רוצים לראות א"ע ולהאמין בהבטחותיהם שרוצים רק להטיב ולעזור לנו וכך נלכדים בשחיתותם ד"י זה המצב היום בעוה"ר.

והנה אלה שכבר נלכדו ברשתם שעכ"פ כבר נהנו מהם וטעמו מכוס השכרות כבר נעשו משוחדים מהם ועל כן נתקיים בהם מש"כ השוחד יעוור וגו' ונעוורו ונסמו עיניהם (עיני שכלם) עד שלא יוכלו כבר לראות את האמת הפשוט וברור, ורק אלה שלא שתו את כוס התרעלה הם רואים את החרבן לפני עיניהם והם מבכים מרה עליה ואין לאל ידם להוציא את האסירים והשבויים מאזיקיהם, צריכים להתבונן היטב בכל מה שאומרים באיכה בקינות ובקריאת התורה בהפטרה כי יש לראות שכל מה שכתוב שם זה מתקיים גם היום לפי המצב שלנו בעוה"ר, באיכה אומרים (איכה א' י"ח ט"ו) וראו מכאובי בתולתי ובחורי הלכו בשבי קראתי למאהבי המה רימוני שקוראים למצרים ולאשור להושיעני והם מרמים אותנו, והוא בדיוק מה שעושים גם היום שפונים לעזרה של הכופרים וחושבים שהם הכופרים יעזרו לנו ויתנו לנו וישפיעו לנו ולבסוף הם מרמים אותנו ולא רק זה אלא בנותי ובחרו הלכו בשבי, ויתנו הילד בזונה והילדה מכרו ביין (ויאל ד' ג') נשים בציון עינו בתולות בערי יהודה (איכה ה' י"א) כל הדברים האלה התקיים היום לא פחות מזמן החרבן ואפילו יותר וכנ"ל כי הגדול המחטיאו וכו'.

הנביא מתאונן (איכה ד' י"ז) עודינו תכלינה עינינו אל עזרתנו הבל בצפיתנו צפינו אל גוי לא יושיע, אחרי כל הצרות שהם עשו ועושים לנו ואנחנו יודעים ברור שהם שונאי ומשניאי ד' והדת ונלחמים נגדה עד חרמה ועכ"ז עדיין רוצים לרמות את עצמינו להאמין שהם רוצים בטובתנו והכל עבור השוחד של הסוכריות הקטנות שבה הם משחדים אותנו בקוצר שכלינו וה"ז דומה לרוצחים שהגיעו למשפחה בכונה רעה להשמיד את כולם והם מחלקים סוכריות להתינוקות כדי שיפתחו להם הדלת להכנס תוך הבית כך אנחנו בעוה"ר ובטפשות לבנו עדיין מצפות עינינו לעזרת מצרים שזה הבל עדיין תקותינו שמצפים אל גוי לא יושיע שהם לא רוצים להושיע וזה מה שקורה גם היום.

ועוד אומרים (איכה ד' י"ח) "צדו צעדינו מלכת ברחובתינו קרב קצינו מלאו ימינו כי בא קצינו" א"א היום לילך ברחוב שהם מלאים פריצות וקלקולים והשחתות ל"ע אמנם היום הטעם שזה קורה הוא

הגאוה"ש אם אנחנו מבינים מה זה להיות קרוב להקב"ה בהיכל המלך אם אנחנו מבינים מה שחסר היום.

הקב"ה נתן לנו מצב כזה שהוריד לנו את העזי פנים שבדור שהם אנשים ששייכים לסט"א לערב רב זה בכדי לעורר אותנו לראות אם זה מפריע לנו הדבר הזה, כי כשמרגישים כמה ירדנו הרי זה צריך לעורר אותנו לחזור לצד הטוב לראות מה קרה איתנו למה אנחנו כל כך קרירים על זה יש לבכות הרבה מאד מאד, אנחנו צריכים לדעת את המצב של היום אנחנו רואים הסתר פנים הזה כמה הקב"ה כביכול מטריח עצמו לעשות הסתר פנים כזה גדול ונורא כדי לעורר אותנו שנבקש כבר את הגאוה"ש.

ולכן אנחנו צריכים לבקש שהקב"ה יגלה את האמת בעולם שיתגלה מלכות שמים בעולם שלא יתחלל שמו יתברך כל כך, זה שהקב"ה מראה לנו החילול ד' היותר גדול שיכול להיות מה שא"א להשיג בהשגה כלל, זה בכדי לראות אם אנחנו מתעוררים לרחם על אבינו שבשמים על השכינה ומתפללים על זה שיהיה איכפת לנו על זה, זה מה שצריך להתעורר מזה מאד מאד בכל השנה אבל בפרט בשביל זה ניתן לנו הזמן הזה של ת"ב זה הזמן שהזמן מעורר זה מסוגל (וגם בתקון חצות כשמתאבלים על חרבן ביהמ"ק).

ובפרט שהקב"ה עשה לנו דבר כזה מרעיד מזעזע (במיתת האבדך הצדיק מאתרא קדישא) שע"ז נתן חרב בידם ח"ו נגד הקדושה כי מה אומרים עזי פנים שבדור על המקרה הזה שזה בשביל שעושה בשביל אתרא קדישא בגלל זה נענש (והרי זה דוגמא למה שאמרו הצדיקים שלפני ביאת המשיח ירד אש לצד השקר), הקב"ה עשה לנו הסתרת פנים כזה כי מהם הקב"ה כבר לא רוצה כלום לא מעוניין בהם אין להם תקנה כבר כלל, אבל מאיתנו הקב"ה רוצה שאנחנו נתעורר לפחות מזה ונפעול את הת"ב כמו שראוי שאנחנו נבין על מה צריכים להתאבל ולבכות ומה צריכים לצפות.

ועוד דבר רואים היום ג"כ דומה למה שהיה בזמן בית המקדש כמו שאז היו השונאים מבטיחים שלא יגעו בהם וכך צדו אותם והרגו אותם כמובא למעלה, כמ"כ נעשה היום המצב כך ברוחניות (שזה צרה יותר גדולה וחמורה מאשר בגשמיות כי גדול המחטיאו יותר מההורגו), הרשעים מבטיחים כל מיני הבטחות טובות ומבקשים שיבואו לצבא לכבד את הצבא (וכל מיני דברים שכבר הזכרנו) ורוצים ע"ז לצוד אותם ולהרוג את כל הנשמות והנה האויבים הרוחניים שלנו שהם החופשיים והכופרים והשלטון הכפרני שכולם הם שונאי ומשניאי הדת וד' ית' הם כותבים את כל זה

לשחק בה ומבקש ממנו שבעבור זה יוותר על חלקו בירושה שזה מיליארדים מיליארדים של דולארים הלא כאשר יגדל התינוק יאכל את בשרו על אשר נתפתה ע"י שטות כזאת וירצה לקרוע לשתים עשרה גזרים את זה שנתן לו הצעצוע ופיתה אותו בכך שישכח מהמיליארדים ויוותר עליה תחת קבלת הצעצוע הקטן הזה, וכמו"כ יהיה כאשר יגיע הזמן ויפתחו עינינו וכל א' וא' יראה את אשר עשה לו יצרו הרע בפיתוייו ירצה לקרוע אותו ל"ב גזרים אמנם יהיה כבר מאוחר ותשאר הדבר לבכיה לדורות ולנצח נצחים ח"ו.

עכ"פ כך היינו צריכים להבין בעצמינו ולא להסתפק ולא להתפתות ע"י כל הרחבת העוה"ז לשכוח ע"כ מלצפות להישועה והגאור"ש, אמנם מכיון שלא היה לנו השכל הזה לצפות להגאור"ש מתוך הרחבה לכן הגענו למצב שאנו נמצאים בה היום כדי לעורר אותנו שעכ"פ מתוך הצרה לחשוב על הגאור"ש הקב"ה מביא מצב כזה כדי שעכ"פ מתוכה נבין לקוות ולצפות להגאור"ש, ואשרי למי שקיים מצות צפית לישועה כראוי שהיה מצפה לגאור"ש בכונה הנכונה מתחלה בשעה שהיה לו הרחבה ושלא היה חסר לו הגשמיות אלא מפני שהיה חסר לו השכינה, אבל לכל הפחות יתפוס עצמו עתה ויבין מכח הצרות להגיע לזה ולא יפסיד לגמרי המצוה של צפית לישועה, ואם אפילו מתוך הצרות לא מגיעים לזה ח"ו על זה הקב"ה מתאוונן וכביכול יושב ובוכה עלינו ואומר (לאבואה"ק) "לשוא הכיתי את בניכם".

הגיע גם המצב שבחורים טחון נשאו (איכה ה' ג) זה מה שקורה היום בגזירת השמד של הגיוס ר"ל ועוד יותר גרוע מזה מה שמסיתים ללכת לצבא ולא די שלא מצטערים על זה אלא יש כאלו שהם מהערב רב והם מחזיקים שזה טוב שעכ"פ אלה שהם חלשים בלימוד עדיף שילכו לצבא, וישנם כאלה שנעשו שליחים של עמלק, ויותר נכון לתאר אותם שהם עצמם משורשי עמלק והם מעודדים ומסייעים לזה ונעשים שליחים לסט"א ד"י.

המצב הזה צריך לכאוב לכל אחד ואחד וכל אחד צריך לדאוג אולי גם הוא אשם כי אנחנו בדור הזה שקורה כל הדברים האלה וכל הדור נחשב כאחת כאילו קומה אחת וגוף אחד וכל אחד שנמצא בדור הרי הוא חלק מהדור ואם האדם נמצא בדור הזה סימן שיש לו איזה שייכות לזה ולכן כל אחד צריך לבדוק ולטהר ד' עצמו מכל שמצה בזה אולי לא מחה מספיק במה שבשנים האחרונות ישנו ירידה נוראה אצל צעירי הצאן שנתפסים ביצר של הדברים היותר

אחרת מאז כי אז היתה התחלת הגלות משא"כ היום הטעם שזה קורה הוא בעבור שקרוב שנת גאולתינו לבא והיום יתפרש הפסוק כפשוטו "כי קרוב קצננו" שכבר קרוב מאד מאד להגאור"ש ולכן כל הרע עולה וצף ע"פ המים כי לפני שבר גאון וכמו שתיארו לנו חז"ל שכך יהיה המצב בעקבתא דמשיחא לפני הגאור"ש, ועל כן מתוך המצב הזה היה לנו להבין שקרוב קיצנו ולאור זה עלינו להתכונן בתשובה שלימה כדי להיות ראויים לקבל פני משיח צדקינו והגאור"ש ועלינו להכשיר עצמינו ע"י שנתנער (וננתק את לבו) מכל רדיפת הגשמיות והעוה"ז.

אמנם בעוה"ר אנו בבחינת מאבדים עצמם לדעת וכמו מי של"ע נחלה במלחה שיודע היטב שקרוב קיצו ובכ"ז ה"ה עדיין ממשיך ברדיפתו אחרי ההון וההבל ורוצה ברגעותיו האחרונות מחייו לפני שעוזב את העוה"ז היקר לו לתפוס כל מה שיכול יותר עכ"פ עוד משהו ועוד משהו עד רגע האחרון של יציאת נשמתו, במקום שיתאמץ ברגעותיו האחרונים לתפוס ולרכוש עוד משהו זכותים רוחניים ועוד משהו חשבון ותשובה כראוי לכל יהודי מאמין בכדי שיכסנו פחות בושה וחרפה בב"ד של מעלה, אמנם כן דרכו של רוצח נפשותינו היצה"ר לעשות עם אלה שהם נצודים תחת שלטונו וכך בדיוק הוא המצב היום אצל אלה שנצודים ברשתו ושלטונו של היצה"ר והם ח"ו במצב של מאבדים עצמם (שלא) לדעת שהם עדיין מצפים להבל.

ויש לנו לשים ללבנו ולהבין שבאמת היינו צריכים לצפות בכל יום לגאור"ש ולמשיח שיבוא אפילו אם היה לנו הרחבה בעוה"ז ולא היה חסר לנו כלום בגשמיות ולא היה שום צרות כי מה לנו מכל הגשמיות והנאות העוה"ז אם חסר לנו עיקר המטרה שבעבורה נבראנו גם אנחנו וגם כל הבריאה היתה בעבור שיתגלה כבוד מלכותו ית' בכל העולם ואנחנו עם המובחר שנבחרנו להמשיך את זה לכל העולם ע"י מעשינו הטובים וע"י התגברתינו נגד הטבע והיצה"ר שמושך אותנו ואת חומרינו לצד העוה"ז והכליו, כי ע"כ נשבור את הקליפה ששולט על כל העולם להסתיר ולעכב את התגלות כבוד מלכותו ית' בעולם, ובשכר זה אנחנו נזכה לישוב לעתיד בהיכל של הממ"ה הקב"ה ולהנות מזיו השכינה אשר היא תענוג כל התענוגים שכל תענוגי העוה"ז אינם אפילו כטפה מן הים ובטלים ומבוטלים והם כלא היו לעומת תענוג ההיא.

ולכן ילה"ב שהיצה"ר שמתפה אותנו ומונע אותנו מהעבודה הזאת שעלינו לעשות ה"ה דומה כמו מי שמפתה תינוק קטן ע"י שנותן לו איזה צעצוע קטן

והנה ישנם כאלה שמבינים שזה הופיע כדי לעורר שנבין שהרשעים הכופרים גורמים לנו כל הרעות האלה הזאת ושופכים כל הכעס וכל המרירות עליהם ובזה חושבים שיצאנו ידי חובתינו בהתעוררות מפני שהוכחנו שהם גרמו לנו הרעה, אמנם גם לזה ישנם מספיק הוכחות לראות ברור לעין למי שרוצה (או עכ"פ מסכים עדיין) לראות את אמיתת הדבר הזה ועל כן צריך להגיע להבנה שתהיה התעוררות על העיקר והעיקר עדיין חסר מן הספר ומן ההספד על קרבן צדיק ונקי כל כך יקר כזה, בודאי שנכון להזכיר ג"כ ענ"ז שיש בזה עוד הוכחה למה שגורמים לנו הכופרים האלה שבעוה"ר עיני ההמון עם עדיין מצפה לישועתם ח"ו ועל כן נכון להזכיר גם את זה כדי שלא להיות נמשך אחריהם, אבל לא זה המטרה ועיקר הכוונה מה שמרמזים לנו מן השמים להתעורר מזה.

אלא הענין הוא פשוט צריך לחפש ענין שהוא מדה כנגד מדה שבעבורה לקחו מאתנו מן השמים קרבן יקר כזה, כי הוא בשביל עצמו לא היה חסר לו כלום זה הקרבן שעלה לשמים דומה לאותה האשה שהקריבה שבעה קרבנות וכמו שיצאתה בת קול ואמרה אם הבנים שמחה שהיא בת עוה"ב כמו"כ עליו אפשר"ל כך, ולכן אין לעשות חשבונות עליו ולחפש בקורת למה הוא נענש בכך, כי ח"ו לחשוב כך כי בשבילו הרי זה ענין של זכות ולא חובה ועונש כלל ח"ו שהרי הוא נהרג על קדוש השם ונבחר לקרבן צבור וכמו שהוא תמיד הכלל שהצדיקים נלקחים לקרבן לכפר על כל הכלל והוא היה קרבן נקי מכל מום וטהור בכל מיני טהרה ובכוונתו הטהורה והרצויה כל פעם שהיה הולך למחות נגד עוברי עבירה היה נפרד מבני ביתו בדברים הללו שהיה אומר להם שהוא הולך על מנת מסירת נפש על קדה"ש, ואשרי לו ולחלקו בעולם העליון ועל כן אין כאן שום שאלה עליו כלל אלא השאלה היא מה רצו להראות לנו ולעורר אותנו בזה.

אלא מראים לנו דבר כל כך ברור מי שהיה מכיר את הנפטר הזה יודע שהיה ירא שמים מרבים והיה גריס באורייתא תדירא והיה עוסק בחסד בגופו ובממונו ובנפשו ונוסף לזה היה גם מחזק תמיד את הנשברי לב והיה בבחינת משכיל אל דל וא"א לתאר את כל תהלוכותיו במילים קצרים ואין כאן מקומו להאריך בזה, אמנם נקודה חשובה מאד יש להזכיר כאן הוא שבנוסף לכל המעלות הנזכרות ולגדול החסדים שהיה עושה מאד בהצנע לכת ובעדינות נפלאה ובאופן של משכיל אל דל שהמקבל לא יתבייש ולא ירגיש שמה שנותן לו תמיד מלים טובים

חמורים ד"י והגיע המצב בעוה"ר למה שאומרים בקינות "אוי כי בבית זונה נמצאו אוי מה היה לנו" וכל זה נבע מהחינוך שמגדלים אותם עם פיתום הגשמיות וההערכה אליה ועל כולם על שמחנכים אותם ע"פ השכלת הגוים שזה מקרר את לבם היהודי הטהור (אמנם על זה נאמר "והמשכילים יבינו" שרק המשכילים מצד התורה והקדושה רק הם מסוגלים להבין את הנזק הרוחני בזה שע"כ הם נתפסים ליצר היותר גרוע ד"י), ואפילו שהוא נקי מכל זה יש לו גם לחשוב חשבונו של עולם אולי לא פעל מספיק לעצור המגיפה במה שהיה בידו לעשות, ועל זה נחשב ונידון כאלו היה ח"ו גם שותף לזה וכמו שנתב"ל.

הפסוק אומר (ירמיה ח' כ) עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו כבר עברו כל הזמנים ועדיין לא נושענו, וממשיך הפסוק לומר (שם כ"א) "על שבר בת עמי (ומה הוא השבר) השברתי קדרתי שמה החזקתני", וממשיך הפסוק לומר (שם כ"ב) הצרי אין בגלעד אם רופא אין שם כי מדוע לא עלתה ארכת בת עמי הרי יש רופא בעיר א"כ למה פונים לדברים של שוא לישועות שוא מדוע לא עלתה ארוכה בת עמי אלא זה מפני שלא פונים לרופא שיש שם, וממשיך הפסוק ואומר (ירמיה ט' ב) וידרכו את לשונם קשתם שקר ולא לאמונה מלמדים אותם לומר שקר מחנכים לשקר ולא לאמונה, והפסוק ממשיך ואומר כי מרעה אל רעה יצאו ואותי לא ידעו נאם ד' הכתוב מסיים במה שהוא עיקר הרעה "ואותי לא ידעו" שהולכים ומחפשים כל מיני דרכים לעזרה אבל "ואותי לא ידעו", הכתובת של הקב"ה אינו כתוב כלל בפנקס הרפואות והרופאים אע"פ שה"ז הרופא והרפואה שנמצא אתנו בתוך עירך גלעד והרי אתה הולך למרחקים לחפש רפואה כאלו אין רפואה ורופא בעירך.

ועוד שם ממשיך הפסוק (שם ז) לומר חץ שחוט לשונם מרמה דבר בפיו שלום את רעהו ידבר ובקרבו ישים ארבו, שגם כאשר מגיעים להכרה שצריכים לעורר מתערב שם הכל פוליטקא ועושים כל מיני חשבונות מה כדאי להזכיר ומה לא להזכיר כל מיני חשבונות להתחשב עם השקר והפוליטיקא, ולדוגמא מה שקרה אתמול האסון הזה שקרה (שנהרג האברך הצדיק שהיה גם עובד עבור אתרא קדישא) אה"נ מדברים על הרחמנות הגשמי על היתומים והאלמנה וזה גם טוב להיות משתתף בצער של כל יהודי, אמנם אין זה הנקודה כאן כלל אלא יש להתבונן ולשים מה באו לעורר אותנו מן השמים ברמז ואסון זה ובודאי שאין הכוונה כדי לעורר אותנו להשתתף בצערן של אלמנה ויתומים אשר על זה ישנם מקרי יום ויום הרבים בלי מספר בעוה"ר שכבר אין ענין בהוספת אסון זה.

הבהמ"ק וכבר מ' שנה לפני החרבן נסתלקה ועלתה מבית המקדש כמבואר בחז"ל, והטעם לזה היה ג"כ מדה כנגד מדה מכיון שלא חיפשו את השכינה בבית המקדש כי חיפשו העבודה זרה ופנו אל אלהים אחרים ומכיון שלא היה צריכים את השראת השכינה לכן הקב"ה לקח מאיתנו את השראת השכינה, וזה כבר עשה ד' ית' מ' שנה לפני החרבן כדי לרמז להם את זה ולעוררם על זה וחכה הקב"ה מ' שנה מאז שיצאתה השכינה מבית המקדש והתרחקה ולא הסתלקה לגמרי ואח"כ עוד התרחקה כמבואר שעלתה ממפתן לגג וכו' ועשר נסיעות נסעה מאתנו זה היה כדי לעורר אותנו להתקרב להקב"ה, אבל מכיון שעדיין לא התעוררו מכל זה לכן בסוף הגיע החרבן, אבל אם לפחות לבסוף היו מתעוררים היה זה מציל את המצב ומונע את החרבן והסתלקות השכינה, ז"א שכל הכוונה מהקב"ה שנעשה עוד התרחקות ועוד התרחקות זה בכדי שנתעורר ונבין ונעשה תשובה כי רצה הקב"ה לרחם עלינו.

וכמו"כ גם היום המצב דומה לזה באים הזהרות ועוד הזהרות של כל מיני גזירות של כל מיני צרות עוד ועוד מפני שהקב"ה הוא מאריך אף ולא רוצה להביא את הרעה ח"ו לכן הקב"ה מביא עוד ועוד סימנים בשביל שנתעורר, הקב"ה מראה לנו שהם לא יכולים לעזור ושום כח לא יכול לעזור לנו רק ד'.

ומצד השני מראים לנו היום כל מיני נסים ונפלאות בתקופות האחרונות לא היה תקופה כזאת שהקב"ה יראה לנו כל כך הרבה נסים עד שיכולים לומר כמו שאמרו בני"ב בקי"ס והראו באצבע "זה קלי ואנוהו", כמו"כ עכשיו הקב"ה מראה לנו כל כך הרבה נסים שגם אנחנו נראה כבר ונאמר זה קלי שרק הוא מציל אותנו ולא הם ולא שום כח טבע ושהם לא יכולים להציל ושנגיע להכרת האמת שכל הסיפורים שהם כאילו מנצחים זה הכל שקר, ועי"כ כבר לא נשים בטחונינו בהם ולא נאמין בהם ובכחם ונפסיק לצפות צפייה של הבל שהם יפרנסו אותנו ויטיבו לנו

והרגשה מכובדת הוא בכדי לחזקו אלא שירגיש שזה טבעי מתוך לבו בנוסף לכל זה היה לו תמיד התלהבות גדולה לכל דבר שבקדושה ולכל דבר של יהדות והיה בוער אליה עד כדי מסירת נפש בפועל ממש בלי הגוזמה כלל, ובנוסף לכל זה אפשר להגדיר מהותו בתואר מבקש אמת ואמונה שהיה מחפש תמיד את האמת לא היה נוטה לשקר היה סולד מן השקר זה הנקודה המהותית שאפשר לתאר בה את האברך הצעיר הזה, מה לקחו מאתנו מה לקחו מן העולם מהמעט מזעיר של אמת ושל מסנ"פ שהיה בעולם לקחו מאתנו חתיכה גדולה של מסירת נפש ושל אמת נחסר עתה מן העולם, ושני דברים הללו זה מה שחסר לנו היום מאד בזמנינו אלה בעוה"ר וידוע מ"ד בגמ' (ברכות כ.) הטעם למה אנחנו צועקים כל היום ולא נענים ועל זה אמרו שם בגמ' מכיון שלא מסרו נפשיהו על קדה"ש עכ"פ מבואר בגמ' זו שבענ"ז של מסנ"פ על קידוש שמו ית' שבזה תלוי קבלת התפלה בשמים, וכל זה שישנם בעולם כאלה שמסרי נפשיהו על קדה"ש מתקבלים התפלות בזכותם ולפ"ז נמצא שעוד דבר נחסר לנו בהעדרו שעד עתה היה עוד אדם בין כלל ישראל שזכותו היה מוסיף לקבלת תפלתינו, עכ"פ העולה מהאמור שנוסף להמסנ"פ ולקבלת התפלה שנחסר עתה העולה על כולנה הוא הנקודה היותר חסר מכל בתקופה זו והוא להיות מחפש אמת וזה מה שנחסר מאתנו בהעדרו של הנפטר הקדוש אשר לפנינו שהוא היה בכל מהותו מחפש אמת וגם היה פועל בשביל אמת במסנ"פ בגופו ונפשו ומאדו"י ועכשיו נעדר מאתנו כל זה כנזכר ועל כן הרי זה פשוט שזה הסימן לעורר אותנו בנקודת האמת כי האמת לא חשוב לנו לא מחפשים את האמת לא מבקשים את האמת מוותרים על זה כי אין מרגישים צורך לזה בעוה"ר ולכן ה"ז נלקח מאתנו במדה כנגד מדה וכמבול"ל.

והנה כמו שמצינו כענין הזה בחרבן בהמ"ק שנלקח מאתנו השראת השכינה שהיתה שורה בינינו ע"י

ולא תפסו אותו א"כ למה פיחד זה הרי לא דרך הטבע, אלא בודאי מן השמים פתאום תפס אותו פחד ורצה לשוב הביתה חזרה ובדרך חזרה כשחזר אז תפסו אותו בביתר לפני שנכנס לתחום הערבים ז"א שהוא כבר חזר ולא היה מצב של סכנה כלל, היו צריכים להבין שזה פשוט שהקב"ה רצה שנראה את הנס שנדע שהקב"ה הציל אותנו כי כבר היה כפצע בינינו לבין המות והקב"ה הציל אותנו אז כדי שנדע את הנס לכן הקב"ה עשה שלבסוף תפסו אותו, אבל בכל זאת יש בחירה הקב"ה נותן מקום לטעות הקב"ה נתן להם בחירה, והסט"א תפסה את זה והתאחזו בזה ואמרו שהם הצילו, וכך כסדר יש הרבה הרבה שקרים מהם רק אין זמן להסביר ולמנות כל הפרטי פרטים רק צל"ד שכל התמונה כך זה הולך היום.

^ה כי כאשר יש חיפוש האמת יש גם מסנ"פ כמו שאע"ה שהגיע למסנ"פ למסור עצמו לשריפה עבור האמת והאמונה עבור גודל בקשתו וחיפושו את האמת.

^י ודוגמא לשקר שלהם הנה בביתר היה סיפור שתפסו איזה מחבל מלא נשק וכל העיתונים של החרדים מנפחים את הסיפור שזה היה נס כאילו בגלל הצבא שתפסו אותו והם הצילו, אבל יל"ד שזה כל כך שקר מחליפים ומעטפים את האמת בשקר, והאמת היה אחרת לגמרי הוא יצא מהמקום של הערבים ועבר בעיר ביתר את המחסום ואת כל הבדיקות ולא הרגישו שיש לו משהו אחרי כל הבדיקות והגיע כבר עד בית שמש ולא תפסו אותו, וכשבא לבית שמש תפס אותו פחד (שמה היו הרבה משטרה מסתובבים) מן השמים נתנו בלבו איזה פחד פתאום בודאי שזה מן השמים כי הרי ראה שעבר כל הבדיקות

הענין להתעוררות רוחני שמתאים ליום ה'ט"ב שעלינו לעסוק בה והוא להזכיר שנלקח מהרגשה זאת משל ודוגמא להבין שאנחנו כולנו יתומים והשכינה היא כאלמנה והיא אלמנה יותר מִסְכָּנָה מאלמנה גשמית ושאלנו כולנו חייבים להתעורר על זה ובפרט בט"ב שהוא עיקר עבודת היום, ומזה לא הזכירו שם כלום בעת הלוייה והיה שם צבור חשוב שהיו מחכים על התעוררות כזה, והתאכזבו מאד על שלא הזכירו שום דבר של התעוררות רוחני ודבר זה בעצמו מעיד לנו על שפלות הזמן לאיזה מצב הגענו שהצאן רעבים למרעה ואין הרועים מניקים להם כלום.¹

ומה אם כל היתומים האלו שהם כל אלו שמחפשים את אביהם שהוא הקב"ה שהוא התרחק מאתנו מאז החרבן ואין אנו מוצאים אותו וכל אלו שרוצים את האמת רוצים להתקרב להקב"ה הם יתומים כי אין אב לא יכולים להתקרב לאבינו שבשמים ובפרט היום בזמנינו אלה באחרית הימים שיש בינינו אנשים ח"ו מהערב רב מהיצה"ר שאור שבעיסה שהם מוסיפים על החרבן שהיה עד עתה בתוספת מרובה על העיקר בעוה"ר ומשאחז"ל כל מי שלא נבנה בהמ"ק בימיו כאלו נחרב בימיו מתקיים היום ביותר שאת בהרבה מבכל הדורות (א) מפני שהיום כבר היה ראוי להיות הגאור"ש כי כבר אתא בוקר שהוא זמן הגאור"ש של בעתה, (ב) מכח הערב רב שבינינו שהם דומים ביותר להע"ר שבזמן יצ"מ (ואולי יותר גרוע מאז) כי כמו שהם גרמו לנו לכל החטאים שנכשלונו בזמן המדבר כמו"כ הוא היום (עוד ביתר שאת) שהם מביאים עלינו חטאנו אשר נואלנו ואשר חטאנו שהם הורסים את כל הדור בדיעותיהם הרקובים ואז ישבו מחוץ למחנה משא"כ היום ה"ה תוך המחנה ולא עוד אלא שהם תופסים מקום הראשון והיותר מכובד במחנה והם נעשו שולטים על כל המחנה והם הם שעושים לנו מסך המבדיל בינינו לאבינו שבשמים ולכן אנחנו כמו יתומים על

וכמב"ל, אלא נשים בטחונינו ואמונתנו רק בד' ית' ובזה יהיה תשובה שלמה וכמש"כ (הושע י"ד ב' ד') שובה ישראל עד ד' אלקיך וגו' אֲשׁוּר לֹא יוֹשִׁיעֵנו עַל סוֹס לֹא יִרְכָּב וְלֹא נֹאמַר עוֹד אֱלֹקֵינוּ לְמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ וגו'.

והנה בעוה"ר רוב ההמון עם נתפסים כ"כ עם השקר עד שלא מרגישים כלל שנמצאים בתוך השקר אלא חושבים שהולכים עם האמת צריכים לחפש איפה השקר נמצא למה נתפסים לשקר כל הזמן צריך להתחיל לעבוד על האמת לדבר אמת לא לפחד לא להתפעל מהשקר כלל אלא צריכים לגלות את האמת ובזה שוברים את הקליפה של השקר, ובפרט עתה אחרי שפקד אותנו בעוה"ר אסון הנזכר בלקיחת קרבן נקי וטהור זה כנ"ל צריכים לעשות תיקון ולמלאות מה שלוקחים מאתנו ואם רואים שאנשי אמת אבדו (כל הזמן לוקחים מאתנו אנשי אמת) אנשים שמחפשים את האמת הרי זה סימן שבענין זה של אמת אנחנו צריכים להתעורר שזה מה שחסר לנו וזה מה שרוצים מאתנו.

וגם בענין מה שעוררו שם בהלוייה רק על לגמול חסד וזה השיטה של היום שהעיקר הוא אהבת ישראל ולעשות צדקות ומדברים כל מיני דברים כדי לעורר ולדאוג על יתומים ואלמנות, והנה אע"פ שבדאי ה"ז דבר טוב וחשוב לגמול חסד עם החיים ועם המתים אמנם לא היה מקומו לפני המת ובזמן הלוייה והלא אמחז"ל אין אומרים לפני המת אלא דברי המת ולא ענינים אחרים השייכים לפרנסת היתומים וכדו' אלא דברים שנפש המת דואג עליהם בשעה זו והוא על הדין וחשבון לפני ב"ד של מעלה והחי יתן אל לבו לעורר את הצבור לתשובה ואם אומרים דברי התעוררות בשעה זו אזי מכיון שהמת נעשה הגורם לזה ה"ז מוסיף לזכיותיו כלפי הדין של מעלה ובזה משפיעים נח"ר וקצת הרגעה לנפשו.

והנה אחרי שכבר דברו על הרגשת התעוררות של רחמנות על היתומים היו עכ"פ צריכים לקשר את

¹ ופעם הסברנו שעל דבר זה התפלל מרע"ה בתוה"ק (במדבר כ"ז י"ז) ולא תהיה עדת ד' כצאן אשר אין להם רועה וכבר הזכרנו (במק"א) לדייק בפסוק זה למה כתוב "כ"צאן בכף הדמיון (הלא בני" נקראים צאן הרבה פעמים בנביאים כמש"כ "ואתן "צאן" מרעיתי אדם" ועוד כאלה) וא"כ למה לא אמר ולא תהיה עדת ד' צאן אשר אין להם רועה ופרשנו בס"ד ב"ז שידע מ"ר שיהיו לבני" תמיד רועים שהרי ד' ית' הראה לו דור דור ודורשיו ומנהיגיו אלא דוקא משום שראה את מצב הרועים בסוף הדורות שאפילו הרועים המעטים הראויים שיהיו ממונים על הכלל מצד הקדושה גם הם לא ישיעו להצאן את המרעה המבוקש ולכן אע"פ שלא יהיו בלי רועה, אמנם ראה שיהיו כאלו אין להם רועים ועל זה התפלל שלא יהיו דומה לצאן שאין להם רועה, ומכיון שלא יהיו הרועים משפיעים להם מזונם הנצרך להם

ושהם רעבים אליה על כן הקב"ה שהוא חי וקים ונמצא תמיד הוא בעצמו ימלא את מה שיחסר לנו עכ"פ לאלה שמרגישים שחסר להם וצועקים מכאב וב למרע"ה לאלה הוא ית' בעצמו (בלי שום אמצעי) ישפיע עלינו, ועל כן יש לנו להבין שכאשר האדם מרגיש שחסר לו מרע"ה מה שאין הרועים משפיעים לו יפנה בזה אל ד' ויצעק בחזקה ומעומק לבו אל ד' אִיכָה אֲנִי רָאִה בְּעֵינָיו שֶׁאֲנִי מִתְעַלְפִּים מִחוֹסֵר הַמְרַעָה וְתִשְׁפִּיעַ עֲלֵינוּ מֵה שֶׁאֲנִי מִרְגִּישִׁים שֶׁחֹסֵר לָנוּ וְשֶׁאֲנִי בִּאֲמַת זְקוּקִים אֵלֶיךָ וְהוּא קִירְבַּתְךָ וְתִהְיֶה נֹמֵצָא תְּמִיד בְּלִבְנוּ לֵאחֲבֵה וְלִירָאָה אֶת שִׁמְךָ וְלֹא לִהְיוֹת נִמְשָׁכִים וְנִסְחָבִים לְהַבִּיל הַבְּלִים שֶׁכֵּל הָעוֹלָם נִמְשָׁכִים אֵלֵיהֶם וְתִהְיֶה עִם הַמְטֵרָה הָאֲמִיתִית רַק עֲבוּר הַשְּׂגָת קִירְבַּתְךָ וְלִהְיוֹת נִפְשֵׁינוּ צָרוּרָה תְּמִיד בְּצִרּוֹר הַחַיִּים אֶת ד' בְּזֶה וּבְבֵא אֲכִלְר, וְזֶהוּ הַמִּצַּב שֶׁלָּנוּ הַיּוֹם ד' יִרְחַם עֲלֵינוּ.

מה שמתעוררים לכאלו חסד וחושבים שבזה יוצאים ידי חובת ההתעוררות והתשובה וכל המבוקש מן השמים, ואין רוצים להתעמק ולהתבונן אולי יש להבין קצת יותר בעומק הדברים ואם היו מחפשים ומבקשים לראות והיו פונים להתפלל אל ד' על זה בודאי היו נענים והיו נפתחים העינים לראות את האמת המבוקש מאתנו.

יא.

והנה כתוב בספה"ק שעבודה של בין המצרים בכלל ות"ב בפרט זה הכנה לימים נוראים ז"א זה הכנה לתשובה שתהיה בשלימות ביוה"כ"י (כי אם התשובה לפני שנה היתה כראוי ביוה"כ בודאי היה כבר בא הגאולה"ש), וצלה"ב איך בהעבודה שאנחנו עושים בת"ב עי"ז יהיה יותר קל ביוה"כ לעשות תשובה, דהנה העבודה שעושים בת"ב אנחנו מצטערים על המצב של הצרות והיסורים שהיו וזה מה שכואב לנו, אבל לא רק על המצב של הצרות והיסורים שקרה לנו אלא שכואב לנו על החטאים שעשינו שרק הם גרמו לנו את כל הצרות והיסורים.

וא"כ נמצא שעיקר מה שצריך לכאוב לנו בת"ב הרי זה החטאים והעוונות שעשינו, ומפני שהלב שלנו רחוק מלהתעורר על רוחניות לכן מזכירים קודם כל הצרות הגשמיים שקרה לנו ושתקף אותנו בכדי שעי"ז יהיה יותר קל להתעורר לבכות ואח"כ כשכבר הלב התעורר לבכות אפשר יותר קל לכוון לבכות על החטאים שגרמו את כל זה, א"כ נמצא שהזכרת הצרות הגשמיות הרי זה רק כדי לעורר את הלב.

והחילוק הוא בין העבודה של ת"ב ליוה"כ הוא כך שביוה"כ האדם נמצא במצב נעלה מצד שבאלול ובעש"ת לומדים ספרי מוסר ומתעוררים בצורה יותר נעלה כי עושים חשבון הנפש וכך נגשים ליוה"כ, משא"כ בת"ב המצב של האדם הוא יותר שפל וכשהאדם נמצא בשפלות אז העבודה היא להתחיל ממקום השפלות כמ"ש (דברים ד' כ"ט) ובקשתם משם את ד' אלקיך ומצאת, כשנמצאים בגלות העבודה להתעורר היא ע"י שמתבוננים על הצער כמ"ש (דברים ד' ל') בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה ושבת עד ד' אלקיך.

ובדרך כלל כשהאדם חוזר בתשובה מכח הצער והצרות שיש לו זה מדרגה יותר נמוכה זה לא המדרגה הרצויה והמבוקשת זה כבר מדרגה שניה, אבל הדרגה המעולה שהאדם חוזר בתשובה מתוך

זה צריך לבכות על דא ודאי קא בכינא רק על זה צריך לבכות וזה מה שרוצים מאתנו מן השמים שנתעורר לזה ולרמז את זה נלקח מאתנו אחד מהמיוחדים שבחבורה שהיה מופקע מהשפעתם ואדרבה הוא היה זה שנלחם במסנ"פ נגדם ונגד כל שקרים ולכן ה"ז שבר גדול עבור כולנו כי על ידי העדרו נחלש ביותר כח הקדושה וההגנה נגדם כי כאשר ישנו מי שנלחם בפרהסיא נגד הרע ה"ה מגין גם מהפרענות של כולם שעלול לבא ח"ו ע"י אלה החוטאים מכיון שאין אנו נלחמים ומוחים נגדם וכמבואר בספרנו בפסוק (בראשית ...) אם אמצא ... בתוך העיר וגו' ע"ש.

ועל כן ה"ז מוסיף לנו הרבה לאבילות של ט"ב על החרבן ועל הנחרב בימינו, ואם היו לפחות מעוררים על כל זה היה זה עכ"פ מגין על כל המתעוררים וכמו שידוע פירוש העולם עה"פ (ישעי' נ"ז א') "הצדיק אבד ואין איש שם על לב" שמאחר שלא שמים ללב בשעה שנאסף הצדיק ומתעוררים לדבק בדרכיו וללמוד ממעשיו אזי אין הצדיק בבחינת אבידה כי זה רק הפסד בלי להרוויח מזה כלום ח"ו משא"כ כאשר לא שמים ללב כלל ה"ז ח"ו אבידה גדולה שאין לה תמורה וגם עצם מיתתו שהיתה עכ"פ מכפרת מכיון שהיה צדיק ואמחז"ל שמיתת צדיקים מכפרת ומגינה נגד הפרענות, משא"כ כאשר לא מעוררים ונשארים בקרירות בלי שום התעוררות רוחני כמו שהיה מורגש בהלויה שגם הייתי נוכח וחושן ממה שכך הרגשתי בעצמי שמעתי כמו"כ גם מאחרים שמאד מאד התאכזבו מכל הדבור שם כי באו כולם עם הרגשת זעזוע והתעוררות כל' שחיכו שיעררו אותם ולבם היה מוכן לקבל התעוררות ולזה ציפו כולם בשעת הלויה שהדרשנים והרבנים שדרשו יסייעו להם להוציאם מכח לפועל ע"י דבורים ששייכים לזה והתאכזבו מאד מכל המצב של הלויה כנזכר.

עכ"פ כל זה חלק משפלות הדור ומדברים שבהם תלוי הבירור ובהם תלוי גם דרגת הגאול"ש כי מאחר שאין רוצים להתעורר משום דבר רק כל א' תפוס עם הגדלת מפלגתו ולדאוג על הגדלת כבודו המדומה והשקרי בעלמא דשקרא הדין לכן נסתם כל חזון וכמש"כ בפסוק הנ"ל (...) "כשלה ברחוב אמת ונלחה לא תוכל לבוא" וכפרש"י שהוב"ל שא"א לבא לגילוי הרמז המופיע ונשלח מן השמים לעורר אותנו להתקרב ולחפש את האמת ובמקום להתעורר להאמת לוקחים ומלבישים גם את התעוררות שבאה מן שמיא ומלבישים אותה בלבוש של שקר ד"י, וזה

שכל מי שעושה את הת"ב כראוי ממילא עושה גם את העשירי כראוי זה עולה לו כאילו עשה כבר את העבודה מהתחלה מפני שהכל הולך לפי ההתחלה.

"אפש"ל שזה מרומז בפסוק (ויקרא כ"ג ל"ב) ועינתם את נפשיכם בתשעה בחודש מערב עד ערב תשבתו שבתכם, בתשעה בחודש הכוונה לתשעה באב שזה הכנה ליוה"כ לומר

לא נתפס בלב, זה יכול להיות זה גם טוב לא רע אבל בכל אופן זה לא נדבק בלבו כי לבו לא נמצא שם א"כ זה רק במוחו ולכן אין לו קיום וזה לא יכול להחזיק מעמד כי רק מה שנמצא בלב האדם זה מחזיק מעמד והאדם ממשיך עם זה.

ולכן בפרט בגלות ההתחלה של התשובה היא מת"ב, משא"כ בזמן המקדש היו מתחילים מר"ה ועש"ת אבל ת"ב היה יו"ט אבל היום בגלות צריכים להתחיל לעשות תשובה כבר מת"ב, ועוד צריך לדעת ולהבין שהדרך התשובה של ת"ב של הגלות זה אחרת לגמרי מדרך התשובה של בזמן הבית כי בזמן הבית איתא בחז"ל (במדב"ר כ"א כ"א) שלא היה אדם לן בירושלים וחטא ועבירה בידו כי תמיד של בוקר היה מכפר על עבירות של הלילה ותמיד של ערב היה מכפר על עבירות היום.

ודאי שהיו רשעים שלא עשו תשובה שלא מכפר עליהם אבל בכל אופן כל העולם כולו מושפעים זה מזה הצדיק מושפע גם מרשע כמו שאומר הבעש"ט הק' (עבודת ישראל פרשת ויחי) על הפסוק (ל"ז ט"ז) טוב מעט לצדיק מהמון רשעים רבים הטוב של הצדיק נעשה מעט ע"י המון רשעים רבים מפני שהאדם נשפע מהדור, וכמו"כ הרשע מושפע מהטוב לכן בזמן שביהמ"ק היה קיים כל אחד היה נשפע מזה שחלק גדול מן החטאים ירדו בתמיד של ערב ובתמיד של בוקר ממילא בשביל כל העולם היה יותר קל לחזור בתשובה.

הפסוק אומר (דברים ד' כ"ט) ובקשתם משם את ד' אלקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך, הפסוק מסיים מה הריחח בגלות אם גם שם ממשיכים לעבוד ע"ז א"כ מה הריחח שהקב"ה הוציא אותם לחו"ל הרי כל התכלית הוא שיעשו תשובה אבל אם לא יעשו תשובה מה יעזור להם הגלות הרי אפילו אם לא באר"י אלא בחו"ל ג"כ הקב"ה לא מוותר.

אלא ובקשתם משם את ד' אלקיך ומצאת א"כ שם יכולים לחזור בתשובה וגם יתקבל התשובה משם כי מכיון שבאר"י עיני ד' אלקיך תמיד בה אז מבוקש תשובה יותר מעולה משא"כ שם מהדרגא שנמצאים שם בחו"ל נתקבל התשובה אפילו לא מעולה תשובה הפחותה יותר גם מתקבל וגם זה כבר דוחה את הפורענות.

וזה מה שממשיך הפסוק לומר (שם ל') בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ד' אלקיך גם הקב"ה לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבותיך, מה זה ולא ישחיתך למה שישחית אותנו הכוונה, אלא הכוונה שאע"פ שהיה ראוי שישחיתך מפני שעדיין אין זה תשובה שלימה, כמו שאומר הרמב"ן לגבי (דברים ל"א י"ז) על כי אין אלקי

הרחבה כשעדיין טוב לו בגשמיות ובכל זאת הרי הוא עושה תשובה רק מצד ההתעוררות האמיתית מצד השכל שמגיע להכרה שרוצה ללכת בדרך האמת בדרך הטוב בדרך ד' זה עיקר התשובה.

אבל בכל זאת מי שנמצא בדרגא הזאת שלא יכול לעורר עצמו מבחינה זאת המעולה אלא רק בגלל הצרות שמעוררים אותו לעשות תשובה גם בגלל זה צריך לעשות תשובה, ואח"כ צריך עוד פעם להתבונן ולהגיע לעשות תשובה מעולה וכמו כל דבר שמתוך שלא לשמה בא לשמה גם בתשובה קודם כל יתחיל לעשות תשובה הזאת הפחותה בגלל הצרות, ובזה גם משיג דבר חשוב מאד והוא שע"ז מסיר ומוריד הרבה מחומר החטא.

ואע"פ שזה לא מתקן לגמרי את החטא כי זה לא תשובה המעולה אבל בכל זאת הרי זה מוריד הרבה מן החטא וממילא זה מוריד גם ממסך המבדיל בינו להקב"ה, זה מוריד מהקליפה שמטמטם את הלב מוריד הרבה מהערלה של הלב, ממילא אח"כ יהיה יותר קל לחזור בתשובה שלימה זה נחשב הכנה לתשובה המעולה, וזה הדרך של התשובה לאדם שנמצא שם באותה הדרגא שאין לו ברירה אחרת איך לעשות תשובה אלא רק כך, זה מה שכתוב בתורה בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה ושבת עד ד' אלקיך לומר שאע"פ שזה לא תשובה המעולה בכל זאת הרי זה גם דרך לאותו האדם שנמצא באותה הדרגא.

ולכן היום שאנחנו בגלות במצב כזה התחלת התשובה צריך להיות מתוך הרגשת הצרות שזה השורש של ת"ב, התשובה של ת"ב זה בשביל אנשים שלא יכולים להתחיל עם התשובה המעולה שצריך לעשות ביוה"כ, ולכן יש הרבה אנשים שעושים תשובה ביוה"כ ע"י התבוננות שכלית אבל זה לא מחזיק מעמד אצלם למה כי זה לא לפי מדרגתם כי הם עדיין לא נמצאים שם ונמצא שלא התחילו לעשות תשובה משם מאיפה שנמצאים.

כמו שידוע מאמר מהבעש"ט הק' על הפסוק ובקשתם משם את ד' אלקיך משם דייקא שצריך לבקש את הקב"ה דוקא ממקום שהאדם נמצא לא ממקום יותר גבוה (מובא בדגל מחנה אפרים פרשת חוקת על הפסוק על כן יאמר בספר מלחמות ד', שכולם ששמעו מהבעש"ט שאמר משם דייקא במלים האלו של הבעש"ט שאמר משם דייקא כל אחד הבין לפי דרכו ולפי בחינתו ואמר אני אכתוב מה שנראה לעניות דעתי), עכ"פ הפשט הפשוט בדברים האלו הם כך איפה שהאדם נמצא צריך לחפש את הקב"ה משם ולא לתפס כי אם מנסה לעלות במדרגא יותר גבוהה ממה שמדרגא שלו זה לא מתדבק אליו זה לא מתקשר ללב שלו ממילא זה

בקרבי ומצאוני הרעות הרבות האלה שלכן כתוב אח"כ ואנכי הסתר אסתיר פני שאע"פ שמשמע מהפסוק הקודם שעשו תשובה כי מודים שהצרות באו על כי אין אלקי בקרבי וגו' וא"כ עשו תשובה א"כ למה מגיע להם אח"כ ואנכי הסתר אסתיר פני מהם.

אלא מפני שעדיין לא עשו תשובה שלימה אז אם זה לא תשובה שלימה זה לא מכפר לגמרי זה לא דוחה לגמרי את הפורענות, לכן כתוב כאן ולא ישחיתך אע"פ שהיה הו"א כן להשחיתך מפני שלא עשו תשובה מעולה בכל זאת לכל הפחות זה יעזור שלא ישחית אותנו ולא ישכח את ברית אבותיך.

והנה כל זה שייך גם למצב החרבן שיש היום כי היום זה אבלות חדשה מה שקורה היום אבל מזה מגיעים להתעורר ולבכות על הרוחניות כדאיתא בספרי מוסר אחרי שהאדם מתעורר כבר מחמת סיבות גשמיות יכול בקל להעביר את ההתעוררות לרוחניות כי באמת זה השורש לכן בקל יוכל להעביר את זה לשורש.

אבל צריכים להתחיל מלמטה כשאדם נמצא בדרגה הרוחנית למטה שמרגיש יותר את הגשמיות ורוצה לצאת הרי הוא צריך להתחיל לצאת מלמטה כלומר להרגיש מאותו הדרגה איפה שנמצא מה ששם מרגיש כמ"ש (דברים ד' כ"ט) ובקשתם משם את ד' אלקיך ואח"כ ומצאת בכל לבבך ובכל נפשך כי באמת אח"כ אתה תמצא אותו את הרוחניות, כמו שיש מפרשים כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך שתמצא שזה יעבור לבכל לבבך ובכל נפשך לפני זה האדם האדם חושב שאין לו הרגשה לרוחניות ולכן העצה היא שיתחיל עם ההרגשה על הגשמיות ואח"כ לאט לאט יראה שמזה יעלה לרוחניות ואז יראה כמה שיש לו הרגשה ברוחניות, אבל צריך להתחיל בתחלה מהרגשה בגשמיות כי שם נמצא זה כל הכוונה וכל המטרה שמזכירים כל הצרות בקינות.

והנה יל"ד כל הענין של עשרה הרוגי מלכות שזה מכפר מפני שהצדיקים סובלים בשביל כל הדור כדאיתא בחז"ל כשמדת הדין יוצאת מן השמים לירד לעולם אז השכינה שואבת מזה חלק כלומר השכינה ממתנת ומסנת את זה וממילא מגיע לעולם רק מעט מאוד, וגם הצדיקים שואבים ומסננים את מדת הדין יחד עם השכינה ולוקחים על עצמם חלק ממילא נשאר בשביל כל העולם כולו מעט מאוד ממדת הדין ולכן כשיש פחות צדיקים בדור אז הדור סובל יותר. **וגם** כל הצרות והשמדות זה גם מכפר ע"פ מה

דאיתא ברמב"ן שאומר כשאדם מביא קרבן צריך לכוון שהיה ראוי להיות נעשה כל זה עליו והיו צריכים לשחוט אותו ולהקריב אותו לכפר עליו אבל הקב"ה נתן כפרה שהבהמה תהיה תמורת האדם, כל זה היה בזמן המקדש אבל היום בגלות זה חסר לנו לכן התיקונים והכפרה שנעשים במקום שנעשה ע"י קרבנות זה ע"י שיצאו כל מיני השמדות וצרות וגזירות שלא היו בזמן המקדש כי היום הכפרה הולך כן.

נמצא כך שכל הצרות זה בא מחרבן בית המקדש וזה לבד כבר צריך לעורר את לב האדם כשמתבונן מה נגרם ויצא ע"י חרבן בית המקדש לכן מזכירים בקינות כל כך הרבה את כל הצרות כדי לעורר את לבות בני האדם כי זה הדרך להתעורר בגלות.

וצריך להתבונן על מה שאומרים בקינות כי לפעמים האדם לא יכול לעורר את הלב להתרגש כל כך (רובא דרובא של הקינות זה מר' אליעזר הקליר זצ"ל) לכן בכל קינה מונים כל מיני דברים אחרים קצת בשפה אחרת אבל ס"ה זה על אותו קוטב, כי יש כל מיני דרכים איך שאנשים מתעוררים יש שאדם מתעורר יותר כשאומרים בצורה כזאת ובמשל כזה ויש כאלו במשל אחר ובצורה אחרת.

יב.

והנה יל"ד דבר חשוב כשאומרים את הקינות יש לכוון שיהיו שפתותיו של בעל הקינה שחיבר את זה דובבות בקבר, וכמו"כ כל דבר שמתפללים צריכים לכוון על דעת אנשי כנסת הגדולה ועל דעת כל הצדיקים שיסדו את התפלות שמה שהם כיוונו שיהיה חשוב כאילו אני כיוונתי ג"כ כי הרי האדם לא יודע מה לכוון לכן צריך לכוון על דעת אלו המתקנים שיודעים הכוונות מה שהם הכניסו בזה.

כמו"כ כשאומרים תהלים מתפללים שיחשב כאילו אמרם דוד המלך בעצמו שע"ז יהיו שפתותיו דובבות בקבר כדאיתא בחז"ל (סנהדרין ז'): כשאומרים מימרא בשם בעל המאמר זה גורם שיהיו שפתותיו דובבות בקבר אבל זה ביחד עם האדם ולכן הוא צריך לכוון את זה, ואיתא בירושלמי (קדושין י"ט פ"א הלכה ז') כל האומר שמועה משם אומרה יהא רואה בעצמו כאילו בעל השמועה עומד לפניו, כלומר שנשמת בעל המאמר משתתף איתנו ומשפיע ועוזר ומסייע לאדם בדבר הזה שאומרים בשמו זה הכוונה שנעשה בחינת שפתותיו דובבות, ואיתא בירושלמי (שקלים י"א): דבריהם הן הן זכרונם כלומר כשלומדים את דבריהם

ומחיה את נפש הנפטר והוא משתתף ומשפיע על האדם ונשמתו מאירה על האדם.

ו כמו"כ יש כוונות ע"פ הסוד מהאר"י ז"ל הק' לכוון כשהולכים על קברי צדיקים לעשות השתטחות שע"ז מעורר

זה מזכיר ומעורר אותם.⁷

עכ"פ כשאומרים הקינות צריך לכוון על דעת ר' אליעזר הקליר וזה סגולה שאפילו אם האדם לא מתרגש כל כך כראוי אבל יש לו הריח עכ"פ שר' אליעזר הקליר מסייע לו ואפילו שבגוף לא מרגיש אבל בנשמה של האדם זה נעשה יותר כי משתף את ר' אלעזר הקליר עמו א"כ ממילא הוא מסייע לו, כלומר אם האדם מנסה ומשתדל להתעורר ולא מצליח להתעורר אז ר' אליעזר הקליר משלים בשבילו כאילו שנשמת ר' אליעזר הקליר אומר את זה ומסייע לו א"כ זה עוזר לאדם מאד ומוסיף למה שהאדם עושה.

יג.

והנה מזכירים בקינות כמה דברים חשובים שיש להתעורר מזה, בקריאת התורה ביום קוראים (דברים ד' כ"ה כ"ו) כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל ועשיתם הרע בעיני ד' אלקיך להכעיסו העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עוברים את הירדן שמה לרשתה לא תאריכון ימים עליה כי השמד תשמדון.

ויש לדקדק בזה דלכאורה זה כפול הלשון בתחלה הפסוק אומר כי אבד תאבדון מהר א"כ למה הפסוק אומר עוד פעם לא תאריכון ימים עליה הרי כבר אמר לפני"ז כי אבד תאבדון מהר הרי זה אותו המכוון של לא תאריכון ימים עליה, ועוד יש לדקדק מה מוסיף המלה "כי" השמד תשמדון (שהרי הפירוש של המלה כי זה נתינת טעם) הרי זה לא נתינת טעם אלא זה הוספה וא"כ צריך להיות כתוב והשמד תשמדון בלי המלה "כי".

והנה על זה אפש"ל לפי דברי רש"י שכתב וז"ל ונושנתם רמז להם שישגלו ממנה לסוף ח' מאות ונ"ב שנה כמנין ונושנתם והוא הקדים והגלם לסוף שמונה מאות וחמשים והקדים ב' שנים לנושנתם כדי שלא יתקיים בהם כי אבד תאבדון, ולפ"ז אפש"ל שהמלה כי השמד תשמדון זה באמת נתינת טעם כלומר למה לא תאריכון ימים עליה ותגלו מהר לפני הזמן של ונושנתם, הטעם הוא בכדי שלא נגיע למצב

של ונושנתם בארץ כי אם היו מאריכים יותר שנים להיות בא"י א"כ היה צריך להיות ח"ו השמד תשמדון, ובכדי שלא נגיע לזה לכן הקב"ה הקדים, אבל בכל זאת עדיין לא מתורץ כפל הלשון למה כתוב לא תאריכון ימים עליה הרי כבר כתוב אבד תאבדון מהר לפני ונושנתם.

והנה בכדי להבין את זה יש להקדים ולהבין עוד דבר ועפ"ז יהיה מיושב בס"ד גם זה הדנה ילה"ב למה הפסוק אומר מדגיש שאם בארץ ישראל עוברים ועובדים ע"ז אז הגזירה היא השמד תשמדון הרי גם בחו"ל אסור לעבוד ע"ז וזה לא פחות חמור מאר"י, אבל אפש"ל ולהבין ע"פ משל שיש בעוה"ז כשאחד מאנשי המדינה חוטא איזה חטא ועושים לו משפט אבל בכל זאת הפסק דין לא יוצא מיד אלא מאריכים את הזמן במשפט ודנים אותו כמה פעמים כי אולי יש זכות ואם לבסוף לא מוצאים זכות רק אז מענישים אותו.

אבל אם עושה החטאים והפשעים בבית המלך לפני המלך אז אחת דתו לקבל העונש מיד ולא מאריכים לו זמן כמובן כי בבית המלך לעשות נגד המלך הרי זה חריף וחמור מאד ולא צריך משפט שם כי שם רואים תיכף את החטא ומענישים אותו תיכף, וכמו"כ כך הוא ההנהגה במלכותא דשמיא בהבדל בין אר"י לחו"ל בחו"ל בדרך כלל מחכים למשפט עד ראש השנה מפני שזה ראשית השנה שאז בר"ה העולם נידון (ר"ה ט"ז), משא"כ באר"י שנאמר עליה (דברים י"א ב) תמיד עיני ד' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה לכן לא מחכים עד ר"ה שיהיה ראשית השנה כי כל השנה זה כמו ראשית לכן באר"י דנים תמיד.⁸

לפ"ז י"ל שהפירוש הוא כך מה שהפסוק אומר אבד תאבדון מהר מעל הארץ וגו' הפסוק לא אומר שבחו"ל לא יהיה העונש אם ימשיכו לעבוד ע"ז, רק הפסוק אומר באר"י העונש הוא מהר יותר למה כי שמה לא מאריכים אף כל כך כי עיני ד' אלקיך בה תמיד, לכן הפסוק מדגיש ואומר עוד פעם לא תאריכון ימים עליה בכדי לדייק מזה שדוקא באר"י אין אריכות זמן אבל בחו"ל יש אריכות זמן, אבל גם

אינו מתכפר לו אלא רק בעשרה ימים האלו ביחיד עכ"פ זה דווקא בחו"ל, אבל באר"י מכיון שתמיד עיני ד' אלקיך בה מראשית שנה ועד אחרית שנה א"כ יכולים לחזור בתשובה אפילו אח"כ עכ"פ זה יותר קל כי גם בחו"ל איתא במפרשים שלא הכוונה שאחר עש"ת לא שייך לחזור בתשובה אלא הכוונה שצריך התאמצות מרובה מאד משא"כ בעש"ת זה קל מאד לכל יחיד אבל לרבים תמיד מתקבלים בתשובה.

⁷ כתוב בספה"ק על מה שכתוב במשנה (אבות ו' א') שנו חכמים בלשון המשנה ברוך שבחר בהם ובמשנתם שהקב"ה שם את שמות החכמים במשנה החכמים הנזכרים במשנה הם נהיו חלק מהתורה השם שלהם ג"כ נהיה חלק מהתורה כלומר שהתנאים ואמוראים הם עצמם תורה.

⁸ ועוד הבדל איתא בספה"ק בהבדל בין אר"י לחו"ל מה שאיתא בגמרא (ר"ה י"ז): שאחרי שעברו עש"ת ולא שב בהם אז כבר אין לו תקנה ואפילו שיביא כל אילי נביות שבעולם

שהכל יהיה טוב ולא יהיה פורענות, וירמיהו הנביא היה היחיד שאמר שכן יהיה פורענות ומפני שהאדם רוצה לשמוע ולהאמין מה שהוא רוצה שכך יהיה שאע"פ שחוטאים לא יגיע להם עונש, כך רצו לשמוע ולכן האמינו לע"ז ולעגו לנביאי האמת.

ומכיון שהתלוצצו בנביאי ד' עבור כן הקנאם במרגזי קל לכן הקב"ה העניש אותם ע"י הגוים הרשעים מרגזי קל הקב"ה שלח את הפורענות ע"י הגוים כי זה שבחרו לעבוד ע"ז מפני שהאמינו בהם אז הקב"ה הראה להם מדה כנגד מדה והעניש אותם ע"י הרשעים הגוים שהם עובדי ע"ז, והעונשים באו בצורה כזאת שכולם רצו לכוף אותם לע"ז.

זה מ"ש (ירמיה ב' י"ט) תיסרך רעתך שזה היה נראה כאילו שבא העונש ע"י הע"ז, כי כל השנים מעת החרבן היו השמדות ע"י הנוצרים שהיו מתנפלים על ישראל ורצו שבנ"י ח"ו שיקבלו דתם ולכפור באלקים, זה תיסרך רעתך שהעבירה שעבדו ע"ז בבית המקדש בזמן הבית עדיין לא חזרו על זה בתשובה ולכן הע"ז נעשה שליח להעניש אותם כלומר שהעבירה עצמה נעשה שליח לענוש.

ואומרים בהמשך הקינות שם כי לא האמינו בהשכם ושלוח שלא האמינו לנביאים שהיו שלוחים לבנ"י להוכיח אותם, אפשר לומר שזה רמז גם על זמן הגלות וגם על דורנו דהנה הקב"ה שולח רמזים לתשובה כל הזמן גם בזמן הגלות הקב"ה שולח מוכיחים יש תמיד צדיקי הדור שהיו מוכיחים והיו גם מצדיקי הדור שהיו נוסעים ממקום למקום להוכיח והיו גם דרשנים ומגיידים שהיו מוכיחים את העם להתעורר לתשובה.

אבל המון העם לא שמו כל כך לב לזה, ועדיין לא חזרנו בתשובה שלימה עדיין לא נעשנו רק עבדי ד' ולא עבדים לפרעה ולא עבדים לעבדים אלא רק להיות עבדי ד' שזה התכלית, ועדיין פונים לכל מיני עוה"ז לכל מיני ע"ז וגם היום יש כזה יצה"ר כזה מכשול שיש כל מיני חוזים שאומרים כל מיני דברים טועים והאנשים רצים אחריהם.

כך זה הדרך שתמיד רצים אחר בני אדם כאלו שאומרים עתידות שהכל יהיה טוב ואם רואים איזה חוזה שאומר איזה עתידות נתפסים עליו ושומעים ממנו דברים שאומר שהכל יהיה טוב לא יהיה רע (בדרך כלל כך הם אומרים שהכל יהיה טוב אני לא יודע אם כולם אומרים כך אבל מה שאני שומע שהרבה הרבה אומרים כך), ואנשים אוהבים לשמוע את זה וכך מדברים היום שלא יהיה שואה לא יהיה צרות הכל יהיה כבר טוב והגאולה תבוא ברחמים כך מדברים.

בחור"ל יכול להיות כי השמד תשמדון אחר אריכות ימים שלא נחשוב שבחור"ל אין כבר השמד תשמדון אלא מה שיש שם בחור"ל הרי זה רק אריכות אף זה מה שמרויחים בגלות רק את אריכות הזמן, ולכן אומר הפסוק (שם כ"ז) והפיץ ד' אתכם שמה בעמים ונשאתם מתי מספר מתי מספר זה אומר שגם שם יכול להיות השמד תשמדון ח"ו שהרבה מבנ"י נשמדים וישארו רק מתי מספר.

ובזה גם מתורץ המלה "כי" השמד תשמדון שזה מתפרש טעם למה שכתוב בהמשך והפיץ ד' אתכם בעמים ונשאתם מתי מספר בגוים שזה לא כל כך חילול ד', כי אם באר"י ח"ו יחול מדת הדין ויהיו נשואים מעט זה יהיה חילול ד' גדול מאד, זה דומה כמו שמשא רבינו התפלל אחרי חטא המרגלים שאם הקב"ה יהרוג את כולם (שמות ל"ב י"ב) למה יאמרו מצרים ברעה הוציאם להרג אתם בהרים ולכלתם מעל פני האדמה אז לכן שוב מחרון אפך, ולכן הקב"ה המשיך את העונש על חטא המרגלים לזמן שלא יהיה ניכר החילול ד', כמו"כ כאן בחור"ל אפשר להמשיך את זה לכמה זמן ממילא לא יהיה ניכר.

זה מה שאומר הפסוק והפיץ ד' אתכם בעמים שמה בעיני הגוים לא יהיה ניכר כל כך ההשמדה כי בנ"י בין כך מפוזרים בין הגוים ואם יש שם קצת תשמדון ושם קצת נעדרים זה לא ניכר כל כך, אבל באר"י שנמצאים במקום אחד כל בנ"י ואם שם פתאום יורדים ממספר של כמה מליונים או מליון זה בולט מאד משא"כ בחור"ל שהם פזורים בכל העולם זה לא כל כך ניכר ההעדר מה שחסר, וכך הפירוש הוא כי השמד תשמדון בגלל שמגיע העונש של תשמדון ח"ו לכן והפיץ ד' אתכם שמה בגוים שאז בהשמדה אין חילול ד' גדול.

לפ"ז מתורץ ג"כ עוד שאלה שיש לדקדק כאן כתוב כי השמד תשמדון והרי הקב"ה הבטיח לאברהם אבינו שיתקיים בזרעו מה שהקב"ה הבטיח שיתן להם את הארץ שירשו לבסוף את הארץ א"כ זה לא השמד תשמדון, אבל לפ"ז שהשמד תשמדון זה לא על כל הכלל ח"ו לא על כולם אלא חלק גדול מהכלל ח"ו לכן בודאי שיהיו כאלו שישארו.

ד.

והנה יש עוד כמה דברים שאפשר להתעורר מזה מה שמתאים לדורנו, אומרים בקינות כמה פעמים שבנ"י מתוודים על זה שלא רצו לשמוע לקול הנביאים שהיו מוכיחים ומייסרים אותם שיחזרו בתשובה וזלזלו בהם והתלוצצו מהם כמו בירמיהו הנביא, ובמקום זה היו פונים לנביאי הע"ז ולנביאי הבעל היו מאמינים לנביאי השקר שהיו אומרים להם

משלום בית, שאז בדרך כלל פונים לעזרה שלהם להתנהג ולהשתמש בדרכים שלהם שלמדו מהגויים (שבין כך לא עוזרים), גם מזה נפסיק להאמין בהם ובשיטתם.

הקב"ה מראה לנו שאנחנו צריכים להפסיק לפנות לעזרה שלהם כמו שאומרים בהפטרה של שבת תשובה (הושע י"ד ב) שובה ישראל עד ד' אלקיך אשור לא יושיענו ולא נאמר עוד אלקינו למעשה ידינו על סוס לא נרכב זה התשובה, הפסוק בפירוש אומר מה התשובה שמבוקש מאתנו איך מתקרבים להקב"ה הנביא ישעיה אומר שובה ישראל עד ד' אלקיך ומזה לומדים חז"ל (יומא פ"ג) שגדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד כלומר שהאדם יכול להגיע עד הקב"ה ע"י התשובה.

א"כ כשהפסוק אומר שובה ישראל צריך לעשות תשובה כזאת כדי שתגיע עד הקב"ה תתקרב להקב"ה זה עיקר התשובה, והפסוק מפרש לנו איך להתקרב להקב"ה (הושע י"ד ג) אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו אשור לא יושיענו על סוס לא נרכב ולא נאמר עוד אלקינו למעשה ידינו, זה התשובה שמבוקש מאתנו ע"כ נתקרב להקב"ה שנתיימש כבר מאשור לסמוך ולהשען עליו וגם על מעשה ידינו ולא נאמר עוד אלו קינו למעשה ידינו שלא נסמוך על כחי ועוצם ידי.

והיום רואים דבר תמוה כי בשעה שהקב"ה מראה לנו כל כך ברור (יותר מכל הזמנים) שהם לא עושים כלום ואדרבא דווקא עכשיו הכשלון שלהם הוא יותר גלוי מכל הפעמים ורואים במפורש איך שהקב"ה עושה הכל בכל זאת הרבה חושבים ומאמינים בהם שהם מצילים זה פלאי פלאים איך כל כך השתרש השקר הטעות והדמיון.

במלחמת ששת הימים אע"פ שהיו כאלו שהתפעלו ג"כ מהם אבל בכל זאת לא דברו כך כמו היום שהם עוזרים לנו ומצילים אותנו, אלא צורת הדבור היה שהיו נסים דברו בעיקר על הנסים שהיו לא דברו שם על ההצלחה של הצבא עכ"פ החרדים בודאי לא דברו כך, ולפני המלחמה היו כולם בפחד והיתה התעוררות גדולה לתפלה, אבל היום זה נורא נוראות מה ששומעים אוי לאזנים שכך שומעות מה שמדברים היום איך שהם מצילים אותנו וצריכים להכיר טובה להם כי הרי הם מוסרים נפשם בשבילנו וכל מיני שטותים והבלים מדברים היום.

וכך הדור הצעיר שומע את כל זה, ומביאים ראיות מכל מיני מימרות שנאמרו מצדיקים מאדמורי"ם ומוסיפים להסביר כל מיני שטותים וכל מיני הסברים שלא יהיה שום רע ולא יהיה חבלי משיח

וצל"ד הדנה בודאי שאנחנו כולנו רוצים שיהיה כך ומתפללים יום וליילה שיהיה כך בזכות הצדיקים ויש הרבה צדיקים שמפקירים את עצמם בשביל הכלל שיבוא הגאולה ברחמים וכל העונשים מה שמגיע לעושי רשעה הם מקבלים את זה על עצמם, אבל בכל זאת צריך שיהיה פחד צריך לפחד מי יודע כמה ישארו שלא יתקיים ח"ו השמד תשמדון ונשארתי מתי מספר.

כי מבואר בספה"ק שאחרי מלחמת גר"ג ישארו מעט מזעיר שיקבלו פני משיח צדקנו א"כ זה לא פשוט, ועדיין לא התבטלה הגזירה הזאת עדיין צריכים לעשות הרבה תשובה שיתבטל זה לא פשוט ולכן צריכים להתבונן ולפחד, וזה עצמו שאין מפחדים ומזלזלים במוכיחי קל כלומר מזלזלים ברמזים שהקב"ה שולח לנו כי הקב"ה שולח לנו כל מיני רמזים ולא שמים לב לרמזים האלו.

וגם לא שמים לב לזה מה שהיה לאחרונה המלחמה עם הערביים וכל המצבים שקורה עם הערביים כי יש אומרים שהערבים חלשים הם שלמזנקי'ם ולא יכולים להנהיג מלחמה והציונים הרי הם הרבה יותר חריפים מהם והרבה יותר מוצלחים הרבה יותר חזקים אע"פ שבמציאות רואים שהם בטלנים שלמזנקי'ם אבל בכל זאת כך מדברים.

אבל צל"ד וכל מי שחי באמונה יודע שכל מה שקורה בעולם הרי זה רמז מן השמים זה לא סתם כדאיתא בגמרא (חולין ז:): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא א"כ מכריזין עליו מלמעלה שנאמר מד' מצעדי גבר כוננו ואדם מה יבין דרכו ואם נוקפים אצבע הרי זה סימן מן השמים שיש קטרוג א"כ למה אנחנו רגועים, רואים הרי שהקב"ה שולח עוד פעם אזהרה ועוד פעם אזהרה מפני שהקב"ה כל כך לא רוצה להביא הפורענות אלא הקב"ה רוצה שנחזור בתשובה ולכן שולח לנו עוד רמזים ועוד רמזים.

ולכן גם המלחמה הזאת הרי זה רמז מן השמים ובפעם הזאת יש כל כך רמזים גדולים שלא יודע איך יכול להיות יותר מזה הקב"ה מראה לנו בפירוש שהם לא עושים כלום ורק הקב"ה עוזר (כמו שהזכרנו כבר) הקב"ה עושה כל הנסים והנפלאות לבד כמ"ש (תהלים קל"ו ד) לעושה נפלאות לבדו כי לעולם חסדו, אפילו בזמן כזה הקב"ה מראה לנו איך שהקב"ה כל כך מקרב אותנו ומבקש מאתנו שנחזור בתשובה אליו שנפסיק להאמין בכחי ועוצם ידי של הכופרים ונפסיק להאמין בישועה שלהם.

וגם כשיש כל מיני צרות ויסורים לאנשים וכל מה שיש לאנשים קושי בחינוך שלא הולך וצער גידול בנים ויש אנשים שיש להם צרות בבית ויש להם צער

לבכות על שלקחו בניה ממנה כך בשמים נעשה בכיה על כנסת ישראל שהם הבנים של הקב"ה שהם בגלות והשכינה היא כאלמנה זה הכוונה שאנחנו עושים בשילוח הקן.

ולכן אם כל הרמזים מה שהקב"ה שלח בכדי לעורר אותנו זה לא עוזר לנו להתעורר אז הקב"ה לוקח מאתנו אנשים עצמם שקורה אסון כזה שנעשה אלמנה ויתומים זה הכל בכדי לעורר אותנו לאותו הדבר לרחם על השכינה, (וגם בשילוח הקן הצדיקים ועבדי ד' שעושים את זה הם מכוונים הכוונה הזאת אם זה מתעורר ע"י צפור זה גם מעורר קצת למעלה כי זה נעשה ע"י המצוה שלנו אבל הכל צריך להיות ע"י איתערותא דלתתא) וכ"ש אם זה בא ע"י הלב שלנו שאנחנו מבינים שבתוך מצות שילוח הקן אנחנו צריכים לחשוב את זה שאנחנו צריכים להתעורר ולרחם על השכינה.

כמו שאנחנו רואים שהטבע היא שהאמא חוזרת על הקן ורואה שלקחו את הילדים אז הרי היא חוזרת לשם ועומדת באילן (אפשר לראות את זה שאחרי כמה דקות שמסתלקים האנשים משם כשאנשים שם היא מפחדת לגשת ואח"כ כשרואה שאין אנשים) היא נגשת וחוזרת לשם במקום הקרוב באילן גבוה ושם היא בוכה ומתאנחת ושומעים את הקול שלה, כך כצפור נודדת מן קינה כן השכינה נודדת מקנה כך זה מתעורר.

ולכן כשרואים את זה צריכים להתעורר מזה שכמו"כ כך אנחנו צריכים לבכות על צער השכינה, יש אנשים רחמנים שקשה להם לראות את הצער של הצפור איך שהצפור בוכה על הבנים שלה שלקחו או את הביצים יש אנשים שמעורר בלבם רחמנות על הצפור הזאת, אז כמו"כ כך אנחנו צריכים לעורר רחמנות על השכינה כך אנחנו צריכים להרגיש שהיא אם הבנים זה מה שצריכים להבין מתוך הסיפור הזה, אע"פ שלא נעשה נזק מכל המלחמה ז"א מהטילים אבל בסוף הקב"ה הראה לנו כן שהיה נזק קצת כי מכיון שמהניסים זה לא היה עורר מספיק אותנו לכן קרה הנזק שמזה יותר קרוב להתעורר בכל זאת ולכן הלואי שיתעוררו מזה.

הקב"ה קודם כל מנסה לעורר אותנו בדרך טוב בדרך של חסד שהקב"ה מראה לנו נסים שמזה נתעורר מגודל הנס כמו שבזמן מרדכי ואסתר עשו תשובה וקבלו עליהם עול מלכות שמים מאהבת הנס, ובפרט היום לפני הגאווה"ש (כל מה שהיה פעם זה

וממילא כבר לא מרגישים צורך להתפלל על זה, מפני שהיום הם סומכים על המימרות האלו של הרבי ר' אלימלך זצ"ל שביטל חבלי משיח.

והנה צל"ד שאת המימרות האלו שמעו את זה גם בזמן מלחמת ששת הימים ולמה אז לא סמכו על המימרות האלו, אבל התירוץ הוא פשוט כי מה זה נפק"מ אם הגזירה והצרות והסכנה זה נקרא חבלי משיח או לא הרי ראו שיש סכנה וצרות ולכן פחדו.

וכמו"כ גם היום רואים שהקב"ה מרמז לנו מה שעומד להיות ח"ו שלכן צריכים לפחד ולעשות תשובה, ומה שהיום אומרים שלא יהיה צרות כי הרי ר' אלימלך ביטל חבלי משיח ולכן לא צריכים לפחד, יל"ד שזה בגלל שבוטחים על כחי ועוצם ידי של בשר ודם זה הסיבה אין שום תשובה אחרת וגם אומרים את זה מפורש אבל אפילו אם לא היו אומרים מפורש כך הוא המציאות של המצב ולכן אומרים כל מיני פלפולים האלו בשם הצדיקים.

טז.

והנה יל"ד שכל דבר שקורה בעולם זה כמו משל שצריכים להבין מזה הנמשל כלומר את המטרה שבשביל זה קרה הדבר הזה, והנה כשקורה איזה אסון ח"ו שנעדר אדם אז כולם מדברים שיש רחמנות על האלמנה על היתומים².

והנה זה נכון שיש עליהם רחמנות אבל יל"ד שהעיקר הוא לקחת מזה התעוררות לתשובה ואה"נ שמסיימים שלא ישמע עוד שוד ושבר בגבולנו (ישעיה כ"ה ח') ובלע המות לנצח אבל זה רק הסיום של הדרשה אבל במשך כל הדרשה צריכים לעורר ולהתעורר לפחד ובכדי שנבין את הנמשל לכן צריכים את המשל, והנמשל הוא ילה"ב שהשכינה היא אלמנה וצריכים לרחם על השכינה שהיא אלמנה (כמו שאומרים בקינות אלמנה וגלמודה כך אומר ר' אלעזר הקליר והיום זה כבר קרוב כמעט לאלפים שנה שהשכינה היא אלמנה) ולמה אנחנו לא מרחמים על האלמנה הזאת זה הנמשל.

כשיש הרבה אלמנות ויתומים בעוה"ז המטרה והכוונה בזה היא כדי לעורר אותנו להרגיש את האלמנה של השכינה זה מעורר להרגיש היתמות שבשמים, וכמו שאיתא בזוה"ק (זוה"ח ע"ז.) כשעושים מצות שילוח הקן צריכים לכוון את פנימיות הכוונה של מצות שילוח הקן, כלומר כמו שהאמא מתחילה

² בודאי זה מצוה לעורר הספד ולבכות על המת הנעדר אבל לעורר רחמנות עליהם בזה הרי שוברים אותם יותר, וצריך לחזק אותם ולא להיפך ואם קצת בוכים בשעת מעשה מה זה עוזר להלאה לעשות תשובה.

² והנה דבר זה שבשעת ההספד מעוררים רחמנות על האלמנה והיתומים זה לא מובן כי איך זה שבשעה שנמצאים שם אלמנה ויתומים מדברים כל כך שהם מסכנים הרי בזה שוברים אותם יותר נורא לא מובן כלל הסגנון של הדבור הזה,

טז.

הקב"ה יעזור שנעמוד בכל הנסיונות האלו מה שאנחנו רואים שכביכול הקב"ה נותן יד ומסייע לפושעים ונותן מקום לטעות, שלא יזיק לנו ולבנינו ולכל אלו שהם תמימים שלא יהיו נתפסים ח"ו לכל זה.

יעזור שנזכה באמת להתעורר קצת ולהתאבל על החרבן ולהתגעגע לגאווה"ש ולמשיח ולהתקרב להקב"ה ולהיות מבני היכלא קדישא ונזכה להבין ונוכל לעורר את הלב שלא יהיה מרחק בין השכל לבין הלב שגם הלב יתעורר שנוכל לפעול להתקרב את האמת ולצפות באמת לגאולה שהקב"ה כבר יגלה את מלכותו יתברך בעולם.

והעיקר שת"ב הזה יתן לנו שנקבל מה שצריך לקבל מזה כי בודאי היו צדיקים שעבדו את העבודה בשלימות כראוי, גם יש מצד הטוב שמתקרבים יותר להקב"ה בזמן כזה, אבל עדיין לא מספיק אבל זה בודאי שיש שהתקרבו מאד גם בת"ב הזה ממילא בזכותם הקב"ה יעזור שנזכה שהת"ב הזה יהיה לידת בן דוד כבר.

ויתקיים את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך במהרה בימינו שנזכה באמת לתשובה שלימה ולגאולה שלימה, (גאולה שלימה זה נקרא רק אם זה ברחמים כי אם זה לא ברחמים זה לא שלימה), ונזכה לביאת משיח צדקנו שיבנה בית המקדש בצמיחת קרן בן דוד ולירושלים עירך תבנה ברחמים ברוב רחמים וחסדים מגולים במהרה בימינו אמן.

חוזר על עצמו) הקב"ה מנסה לעורר אותנו באהבה, וכמו שאמרנו היום יש סכנה מי יודע כמה ישארו שזה בעצמו צריך לעורר אותנו צריכים להתעורר מזה, אבל עכ"פ יש כאלו שהם כבר אין להם תקוה כי הם כבר התנתקו לגמרי ובכל זאת הם ירדו לעולם בכדי שאנחנו נראה את הרע שיש להם וזה עצמו יעורר אותנו כשאנחנו נראה איזה פנים יש להם.

עכ"פ הקב"ה מנסה לעורר אותנו בדרך טוב מראה עכשיו ברגע האחרון שלפני הגאווה"ש, מפני שאנחנו קרובים ומתקרבים לרגע האחרון של הגלות והקב"ה מנסה שוב פעם לעורר אותנו לתשובה שלימה, כתוב על הזמן של אחרית הימים (דברים ל' א) והיה כי יבוא עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה כבר עברנו הברכה והקללה הכל בא עלינו כבר, וכמו שטר שבסוף השטר בשורה האחרונה חוזרים על תוכן השטר כך עכשיו אנחנו ברגע האחרון חוזרים למצב שהקב"ה עוד פעם מנסה לקרב אותנו אליו בדרך האהבה שמראה לנו כמה שאוהב אותנו, כמה אנחנו לא צריכים להאמין בכחי ועוצם ידי כמה הוא אוהב אותנו ורוצה להציל אותנו וכל הנסים האלו שהקב"ה עושה זה הכל בכדי להראות שהוא רוצה להציל אותנו.

אבל מכיון שזה לא עזר לכן הקב"ה שלח לנו עכשיו מכה כדי שלכל הפחות מזה נבין שאנחנו צריכים להתעורר, הקב"ה מנסה בכל מיני דרכים לעורר אותנו לפני שיבוא ח"ו יום הפחד יום מהומה ומבוסה כמו שאיתא (ישעיה כ"ב ה') כי יום מהומה ומבוסה ומבוכה לכן לפני"ז הקב"ה שוב מנסה בכל מיני דרכים לעורר אותנו לחזור בתשובה.

מאמר "אתא בוקר" (זמן הגאולה) "אם תבעיון" (אם תתפללו ותבקשו עליה)

(ישע"י כ"א י"ב)

א.

אתא בוקר אם תבעיון בעיו (תשע"א)

יצר לך על הגלות ועל חרבן בית המקדש ותצפה לישועה, ומצאוך בלבך כל הדברים האלה זה יהיה נוגע ללב שישבר לבך בקרבך על שאנו בגלות בין עובדי ע"ז עץ ואבן זה הצער הוא בעצמו התשובה, ובוזה נחשב ושבת עד ד' אלקיך דהיינו תשובה.

אפשר להסביר דברי החת"ס מה שאמר כשמתאבלים על החרבן זה נחשב תשובה על העוונות, כי החטאים גרמו את החרבן לכן כשמתאבלים על החרבן באמת זה נחשב לתשובה, כשמתבוננים ומבינים שהחרבן הוא בגלל העוונות וכשמצטערים על החרבן ממילא זה כבר מוכיח שמתחרטים על העוונות, אמנם יש תשובה שאדם מתחרט על מה שעשה מפני שיהיה לו גהנום זה

איתא בגמרא (תענית ל:) כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, והנה לכאורה צ"ב דאיתא בגמרא (סנהדרין ע"ז:): לגבי הגאוו"ש שאין הדבר תלוי אלא בתשובה שהתנאי של הגאולה השלימה הוא תשובה, וכאן רואים שמי שמתאבל זוכה לגאוו"ש, אמנם יש לבאר הענין עפמ"ש"כ החת"ס שזה שמצטערים על החרבן ובוכים על החרבן זה לבד נחשב תשובה כך אומר החת"ס, ומפרש כך הפסוק "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ד' אלקיך ושמעת בקולו" הוא אומר בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה - אם באחרית הימים

להביא אותו להתעורר על צער השכינה".

ב.

בעצם מה שאיתא שכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, ז"א כשמקוננים על החרבן זה ממשך את הגאולה השלימה, כמו כן זה ממשך את הגאולה הפרטית של האדם, ועוד איתא שזה תיקון גדול לאדם וזה הכנה לימים הנוראים שיוכל אדם לחזור בתשובה שלימה, עכשיו בתשעה באב אנחנו עושים רק את החלק של הבכיה, והחלק הזה אם מתחילים בזה לקשר את זה לצער השכינה זה יסוד גדול לחזור אח"כ בתשובה שלימה, והתשובה היא לא רק ההתמרמרות לבד שנשב בהתמרמרות ויצאנו ידי חובה, ההתמרמרות צריך לחדור לכל הגוף של האדם לחדור לכל הלב הגשמי ג"כ, עד שישתנה הטבע עי"ז עד שיהיה בהתפעלות כ"כ גדולה על צער שיש לו וזה מה שגורם לו שיקבל על עצמו שלא יחזור לכסלה עוד, זה שובר את קשי ערפו זה שובר את המסך המבדיל את הקליפה את הגסות שיש בלבו זה שובר את ערלת הלב, ולכן מה שאדם מוסיף יותר להתבונן בצער הזה לקונן להרגיש ולכאוב על הצער הזה זה בעצם מזכך את הטבע שלו שישתנה לטובה, כך זה לפי הטבע.

עכ"פ העיקר להתעורר מכל זה לקבל על עצמינו לשנות את דרכינו להתקרב להקב"ה, כמו שהטבע שאחרי שהילד משתולל הוא רואה מה שקרה לאביו הוא גרם נזק גדול לאביו אז מאז נעשה יותר טוב מאשר קודם, כי כשהוא חוזר הוא נעשה יותר קרוב לאביו הוא לא יכול לסלוח לעצמו כשרואה מה שגרם לאביו, זה עיקר ההתעוררות שצריך לצאת מזה,

תשובה מכח יראה או אהבת עצמו, אבל כשאדם מתבונן שגרם צער גדול לשכינה ועל זה הוא בוכה זה דרגא של תשובה מאהבה, שהתשובה היא בשביל ד' ית' ולא בשביל עצמו גם בשביל עצמו אבל בעיקר צריך להיות הצער הזה שגרם צער גדול לשכינה, וכשאדם מצטער על החרבן על שגרם צער לשכינה זה בעצם עיקר התשובה.

ועוד איתא בחת"ס כשבני ישראל הלכו לגלות ואמרו על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון (תהלים קלז) אע"פ שהיו שם מעונים ומדוכאים וישבו שם כפותין קשורים ידיהם ורגליהם נבוכדנצאר רצה להרוג אותם וקשר ידיהם ורגליהם והיו עומדים שם ליהרג, בכ"ז הצטערו על החרבן ולא על צרות של עצמם שהם מעונים ושהם עומדים עכשיו בסכנת מות, בכ"ז הצטערו יותר על צער השכינה על החרבן על שגרמו גלות לשכינה, על זה מפרש החת"ס את הפסוק מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה (שיה"ש ח' ז), אפילו כל הצרות שיש לאדם זה אינו מכבה אצלו את האהבה לד' ית' ומצטער גם ויותר מזה על חרבן בית המקדש".

הסברנו פעם שכל הצער וכל היסורים שיש לאדם אם זה יסורי הגוף או יסורי הנפש כל צער וכל צרה שיש לו זה בא מכח שיש צער זה לשכינה, ולכן זה צריך לעורר את האדם שאותו הצער שיש לו הוא גרם לשכינה ג"כ צער ומכח זה יש לו הצער הזה, וכשהאדם מתבונן כך אז באמת העיקר אצלו הוא צער השכינה הוא מבין שיש לו להצטער על צער השכינה, לפי כמה צער שיש לו מזה הוא יכול להבין כמה צער יש לשכינה, עכ"פ מכח הצער שלו צריך

שכינה בלבנו כמ"ש האלשיך ועוד מפרשים להקשות עה"פ ושכנתי "בתוכם" שאם הכונה רק על המשכן לבד הל"ל ושכנתי "בתוכו" בל' יחיד, אלא שהכונה ג"כ במש"כ ושכנתי בתוכם שהשכינה תשרה תוך לבם של בני" תוך לבו של כאו"א, אבל כשאדם נעשה שקוע בגשמיות השכינה מסתלקת מלבו, וה"ז חרבן וגלות הנפש הפרטי של כאו"א, ועל זה עלינו לבכות על הגלות הזה, ועלינו לבכות מרה על צרות הנפש ולהתאנח ולצעוק לעצמינו אַיְקָה איפה הגענו שכבר אין אנו חושבים ומתאבלים כלל על הבהמ"ק ועל השראת השכינה שחסר לנו ואפילו עם כל הצרות והיסורים שיש לנו שזה בא לעורר את לבנו לחזור בתשובה אבל מכיון שאנו שקועים עמוק בגשמיות לכן אין לבנו פנוי להתעורר כלל לתשובה.

" ולכן צריך האדם לבכות גם על הגורם על מה שגרמנו צער לשכינה, מאיפה שזה מתחיל לא משנה כ"א מתחיל מאיפה שיותר מרגש את לבו, אם להתחיל מצער השכינה ואח"כ לחשוב על שגרם את זה בעונו ואח"כ לחזור לצער השכינה שאז זה יותר גורם כאב, יש כאב כפול כשהאדם מרגיש שהוא בעצמו גרם לאביו את הצער הזה, או להתחיל מהצער על העונות ולשתף לזה את צער השכינה, עכ"פ צריכים לחשוב על שניהם.

" ויש להתבונן איפה אנו נמצאים היום לאיזו דרגא שפילה ירדנו שלדאבוננו המים רבים של הגשמיות ח"ו מכבה בלבנו את האהבה הרוחנית כי היום אנחנו שקועים כ"כ בגשמיות עד שמכבה לנו כל הרגשה רוחנית שבכלל אין אנו שמים לב להתבונן על החרבן, ועי' בספה"ק זרע קודש בפ' דברים עה"פ איכה אשא לבדי וגו' שהביא משאחז"ל (בר"ר י"ט י"ח) במ"ש ד' ית' לאדם הראשון (בראשית ג' ט') "אַיְקָה" יש לדרוש כמו "אַיְקָה" והיינו שהקב"ה קונן עליו בלשון אַיְקָה, ורמז לו בזה על חרבן בהמ"ק (שכל זה היה תוצאה מחטא עצה"ד), ע"כ (במד"ר שם) וכתב הד"ק שלפ"ז ילה"ב שכמו"כ כל מקום שכתוב אַיְקָה יש לדרוש ג"כ בלשון אַיְקָה, ע"ש מה שפירש עפ"ז לפי דרכו, ע"ש, וע"פ דרכו יל"פ בעוד אופן, שכאשר אנו קוראים בט"ב מלת אַיְקָה עלינו להתבונן על מצבינו הפרטי ולומר לעצמו אַיְקָה כלומר איפה אנחנו נמצאים באיזה דרך אנחנו נמצאים ולאיזה מטרה אנחנו נוסעים, האם אנחנו נמצאים בדרך הנכונה ונוסעים למקום הנכון או שאנחנו תעינו בדרכינו ונמצאים מי יודע איפה, אנחנו נמצאים בתוך השטותים והבלים בתוך הבלי העוה"ז, ועל זה ג"כ עלינו לבכות ולקונן בת"ב על חרבן נפשינו זה חרבן בהמ"ק של עצמינו כי (כל מטרת בהמ"ק היה להשרות

וכדאיתא במדרש (תהלים ז) שכל המרחם על אכזרי סופו להתאכזר על הרחמנים, זה רחמנות של אכזריות זה מרחם על היצה"ר אז זה אכזריות לבנינו ולבנותינו.

אבל באמת כבר הזכרנו שזה לא המדריגה היותר מעולה, המדריגה היותר מעולה היא שהאדם מתעורר לבכות להתאבל על החרבן מזה עצמו לא משום סיבה אחרת, כשהאדם מתעורר מכח היסורים שלו זה כבר דרגא שניה, אם הוא מתעורר מעצמו זה יותר חשוב, צריך להיות שמכח ההתבוננות שלו הוא צריך להתעורר לא מכח המצב שמעוררים אותו מן השמים, אבל הקב"ה רואה שלא מתעוררים מעצמם לכן הקב"ה שולח לנו ח"ו יסורים כדי שנתעורר מזה, אבל העיקר מה שהקב"ה מצפה מחכה לנו שאחרי הצרה שלנו נתעורר להבין שזה הצער למעלה ולהתאבל על זה ולהתפלל על זה, זה מה שמבוקש מאתנו.

ד.

הגמרא אומר (סנהדרין צז.) שלפני ביאת המשיח יהיה היסח הדעת אין בן דוד בא אלא מתוך היסח הדעת, מה זה מתוך היסח הדעת הסברנו כבר פעם שבודאי אין הכוונה שצריך שישארו בתוך היסח הדעת אלא שאפילו שיש היסח הדעת בכל זאת יתעוררו, הבעל התניא מסביר שמצד הטבע יהיה היסח הדעת אבל אנחנו צריכים להתגבר נגד זה ולא להסיח דעת, לפי זה יוצא שהסיבה היא שיש כזה מצב כי הקב"ה רוצה שנתעורר מעצמינו, בכל הדורות היה המצב שהיו ממילא מתעוררים כי היו מחנכים ומגדלים את הילדים כך היו תמיד מדברים על הענין של הגלות ושל הגאולה וממילא היו מתעוררים לגאולה, כי כשהיו מדברים על זה היו מכניסים בילדים את ענין הגאולה, אבל היום זה כבר בטל, בדור האחרון יש היסח הדעת מצד הטבע אין שום דבר שמעורר, ולכן אם האדם כן מתעורר הוא מתעורר מעצמו מכח ההתבוננות שלו בלי שום דבר שיסייע לו, וזה מה שחשוב באמת זה מה שמבוקש מאתנו בשביל להביא את הגאול"ש שיתעוררו מעצמם כמ"ש "ובקשו את ד' אלקיהם ואת דוד מלכם" (הושע ג' ה') זה התנאי של הגאולה "אמר שומר אתא בקר וגם לילה אם תבעיון בעי"ו" (ישעיה כ"א י"ב) מן השמים רוצים שנבקש בעצמינו את הגאול"ש ונתפלל על זה אפילו שיש היסח הדעת.

נמצא שהמצב שיש היסח הדעת זה בירור לראות מי מתעורר בלי שמעוררים אותו מן השמים, ההיסח הדעת זה חלק מהבירור שרוצים לראות מי מתעורר מעצמו לחשוב על צער השכינה, ולא רק על צער

צריכים להתעורר על מה שגרמנו לאבינו זה צריך לעורר שהאדם בלבו יתקרב יותר, כמו שרואים בחוש בן שהיה פעם רחוק בגלל שבגד וציער את אביו מאד מאד, אח"כ כשמתעורר ומתבונן מה שעשה הוא רואה איזה צער גרם לאביו איזה נזק גרם לו, הוא נעשה אח"כ קרוב יותר מכל הילדים, כך צריך לצאת מכל הגלות הזה צריך לצאת התועלת זה מה שקראנו בתורה "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלו" כמו שאומר החת"ס בצר לך על שמצאוך כל הדברים האלו, כשתצטער על שמצאוך כל הדברים אז ושת אל ד' אלקיך ושמעת בקולו אז הקב"ה יחזיר אותנו.

ג.

לכן צריכים להתבונן כשאומרים איכה, בפוסקים בגמרא זה נקרא אבילות ישנה אבל היום כל הדברים האלו מתפרשים בפנימיות ומדברים על מצב בני"י מה שיש היום, גם באיכה וגם בקינות וגם בהפטרה בהכל רואים את זה, אין זמן להאריך לפרט אבל מי שמתבונן טוב באיכה יכול לראות שם איך כל הדברים מתפרשים על המצב של היום ברוחניות, פעם הפשט היה על החלק הגשמי החלק החיצוני והרמז היה על הפנימיות, היום הפנימיות הוא כבר הפשט רואים את זה במוחש לפני עינינו מה שאמרנו שהקב"ה קירב את זה לעינינו שנראה את זה בצורת פשט לא צריכים לחשוב עמוק כבר רואים את זה בגלוי, שהפנימיות הוא הפשט ממש בדורנו כל מה שאומרים שם באיכה איך שהיה המצב שלנו והשיפלות שלנו זה הכל גם היום זה כך ברוחניות.

מזה שאומרים נשים רחמניות בשלו ילדיהן היום נשים רחמניות בשלו ילדיהן ע"י שסטו מדרך התורה, כל הדברים שכתוב שם ממש כל מלה ומלה כמעט כל פסוק אפשר לפרש ולהבין היום פשוט מאד בצורה גלויה על פנימיות הדברים איך שזה המצב שלנו, גם מה שהנביא אומר בהפטרה (ירמיהו ח' כ"ג) "מי יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה ואבכה יומם ולילה את חללי בת עמי" החלל שיש היום החלל הרוחני שיש אצלינו על זה יכולים לבכות יומם ולילה.

ומה שיש כשהילדים עדיין הם קטנים הם עושים המצוות עדיין מקיימים את התורה, וכשמתבגרים אח"כ הם עוזבים את זה, זה גם מרומז באיכה, רואים בחוש שילדים קטנים עדיין אפשר לדבר אתם עדיין הם קרובים לקדושה, אבל ברגע שהם מתבגרים אז ח"ו נעשה כל השיפלות שקורה כבר עוזבים את הכל, זה סימן שנשים רחמניות בשלו ילדיהן חושבים שזה רחמנות לתת להם כל מיני דברים של היצה"ר, זה רחמנות מצד היצה"ר זה נקרא שמרחם על אכזרים

שיבוא" שלא מחכה בכל יום בכל רגע זה גם נחשב כבר יאוש, כי צפית לישועה (שבת לא). צריך להיות כל רגע תמיד כל יום ולפחות פעם ביום (כמו שמצינו שפעם א' ביום נקרא תמיד כמבואר ברש"י בחומש), כמו שאומרים באני מאמין כל יום בבקר אחכה לו בכל יום שיבוא, אם עובר יום אחד על האדם ולא חושב על הגלות ולא מצפה לישועה ח"ו, זה נחשב שהסיח דעת מהצפיה לישועה, איך אדם עובר על זה אפשר לפרש שאם לא חושב ולא מצפה כל היום ויש רגע שלא מצפה כבר עובר, אבל אפשר לפרש לפחות פעם אחת ביום צריך לחשוב בכדי שלא יעבור על מצות צפית לישועה, לכן צריך האדם כל יום לצפות לגאול"ש ולהצטער על הגאולה שעדיין לא באה שלא יהיה עליו טענה שלא היה מצפה לגאולה זה תובעים מהאדם שלכה"פ פעם ביום שלא ישכח את זה.

אבל אפשר לומר שעכ"ז היום ניתן לנו התעוררות עוד יותר מאשר התעוררות מן הצער, מן השמים מראים לנו בפירוש כמה שהשכינה סובלת, מכיון שזה לא עזר לנו מספיק שאע"פ שראינו שהיה לנו צער שלנו בכל זאת לא התעוררנו להבין מזה צער השכינה, לכן מראים לנו בפירוש את צער השכינה אולי מזה נתעשת אולי מזה נתעורר, כי הקב"ה רוצה לזכות אותנו כמו שאומר החת"ס שזכות הגאולה תלוי בזה כשמתאבלים על החרבן זה גורם זכות הגאולה.

המצב שלנו היום שמראים לנו צער השכינה בצורה מפורשת, א"א להעלים עין שלא לראות כמה השכינתא היא בגלותא, תמיד בכל הדורות השכינה היתה בגלות עם בני ישראל בתוך אומות העולם זה היה גלות השכינה, כי השכינה היתה שורה אתנו אצל בני"י, אצל בני"י היה ניכר השכינה, זה מה שהגמרא אומר (ברכות יז): שאפילו הגוים היו רואים בכבודם של ישראל ע"י השראת השכינה שהיתה שם, כשהיו מתאספים אלפים ורבבות מישראל בירחי כלה שזה היה כבר בגלות בבבל, והתוספות מביא שהיו רואים שם עמודא דנורא היו רואים שם עמוד האש מן הארץ עד השמים, כמו בדור המדבר שהיה עמוד אש תמיד כל לילה והקב"ה היה מנחה אונו בעמוד אש לילה, כך ראו שם כולם היו יכולים לראות את זה בעיני בשר, כ"א היה יכול לראות אפילו הגוים, ולכן יהיו נתבעים הגוים על שראו בכבודן של ישראל זה הכבוד שראו עמודא דנורא השורה על בני"י ומתלוה עמם זה סימן להשראת השכינה, ובכל זאת לא התגיירו, זה היה בכל הדורות וגם בגלות כמ"ש (תהלים צא טו) "עמו אנכי בצרה" השכינה היתה בגלות ביחד עם בני"י והיתה השראת השכינה גלויה היו

השכינה אלא אפילו מדריגה יותר פחותה שזה לחשוב על הגלות, לחשוב אם יש ריחוק אם יש מסך המבדיל בינינו להקב"ה, אם יכולים לעבוד את ד' כראוי, אם חסר לנו הבהמ"ק השראת השכינה, זה מורגש כ"כ מאד שאין לנו השראת השכינה, וזה בעצמו צריך לעורר את האדם מצד עצמו, כמו שהחת"ס אומר שזה צריך להיות יותר מכל הצער שיש לאדם, יותר מכל צער פרטי שלו צריך שיותר יכאב לו על המצב שנעדר מאתנו השראת השכינה והעולם מלא מיצה"ר והסט"א משתוללת, המצב הזה בעצמו צריך לעורר אותנו.

לכן יתכן שבזמן שמגיעים יותר קרוב לגאולה כשמגיעים כבר לזמן של בעתה שזה כבר רגע האחרון של הגלות, אז מבוקש מכל מי שלא תיקן את עצמו עד היום ולא התעורר מכל הצרות צריך עכשיו להתעורר מעצמו, כי עכשיו זה כבר מאוחר שיעוררו אותנו, מי שמגיע מאוחר צריך להראות מאד שאכפת לו יותר ממצב רגיל, ולמשל כשמגיע הזמן שהרכבת כבר נוסעת אז מי שמגיע ברגע האחרון כשהדלת כבר סגורה, והוא רוצה שיפתחו לו שיוכל גם להכנס ולנסוע לא יפתחו לו כי הוא איחר, אבל אם יראה השומר הממונה על הדלת שזה כ"כ אכפת לו וכ"כ מצטער שאיחר וכ"כ רוצה להכנס ומחרף נפשו ומתאמץ להכנס, אז אולי ירחם עליו ויפתח לו הדלת ויכניס אותו, אז לפעמים ברגע האחרון יכול גם להכנס אם מוכיח שמאד מאד אכפת לו ומאד רוצה אז גם ירחמו עליו ויפתחו לו.

אפשר לומר שזה מרומז בפסוק "אמר שומר אתא בקר וגם לילה אם תבעיון בעי" (ישעיה כ"א י"ב) הגמרא (סנהדרין צד.) דורש את זה על הקב"ה שאומר הקב"ה אם אתם רוצים את הגאול"ש תעשו תשובה ותבקשו ותתפללו על זה, אבל לפי מה שאמרנו אפשר לומר למה הפסוק הקב"ה מתאר את עצמו בלשון שומר, כי השומר הוא השומר על הדלת שלא יכנסו מי שלא ראוי להכנס זה התפקיד של השומר, אז הקב"ה כביכול כבר עומד על יד הדלת כמו שומר כי כבר הדלת סגורה ומי שהגיע עכשיו כבר אין לו רשות להכנס, אומר הקב"ה עכ"ז אם תבעיון בעיו אם באמת תבעיון אם יהיה אכפת לכם ותבקשו את זה מכל הלב אז בכ"ז תוכלו לזכות לגאולה.

ה.

אחד מהדברים שגורמים להיסח הדעת מובא בכלי יקר מפני שרואים שזה כבר כ"כ הרבה זמן הגלות נמשך לכן ממילא מתיאשים, לא שמתיאשים לגמרי מהגאולה אלא מתיאשים מלחכות בכל יום זה גם נקרא יאוש, כשהאדם מתיאש מ"אחכה לו בכל יום

הגמרא בנתגלה עונם שהיו מרגישים את חומרת החטא שעשו היו מרגישים שהם חוטאים כי עדיין היו אוהבים את ד' ית' בפנימיות, המצוות שהיו עושים היו עושים בפנימיות הלב, הלב היה עדיין קרוב להקב"ה, לכן הרגישו שהם חוטאים באמת, ממילא התגלה עונם היו מרגישים שהם לא כראוי שהם חוטאים לכן נתגלה קצם לכן אחרי שבעים שנה חזרו.

אבל בבית שני לא נתגלה עונם שכבר היו כ"כ רחוקים והיו עושים מצות אנשים מלומדה בלי לב הלב לא היה קרוב להקב"ה, וממילא לא נתגלה עונם, לא הרגישו שהם חוטאים, כמו"כ זה המצב של היום, היום אנשים לא מרגישים כמה שהם רחוקים מהקדושה כמה הם רחוקים מהקב"ה וגם כשאומרים להם הם לא מרגישים, חושבים העיקר שהם מקיימים מצוות בחיצוניות מקיימים הלכות זה מספיק, אבל זה הכל בלי לב הקב"ה לבא בעי (סנהדרין קו:) אם אין לב הקב"ה לא נמצא שם.

הקב"ה שורה במצוה רק אם יש שם לב אם זה נעשה בלי הלב להקב"ה כמו שהגמרא אומר (סוכה מ"ה ב') ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהם שבשמים, אם זה לא עם כל הלב להקב"ה הקב"ה לא יכול להיות שם, כי הקב"ה לבא בעי הוא רוצה את הלב ואם אינו רואה את הלב אין לו מה להיות שם, ממילא לא מרגישים את עונותיהם זה הטעם שלא מרגישים גם כשחוטאים, אבל מי שעדיין יש לו קצת טפה של הרגשה יכול לראות בחוש איך שמרחקים את השכינה ואיך שיום יורדים יותר ויותר.

ו.

כתוב בזוהר הק' שבדור האחרון לפני ביאת המשיח הסט"א והערב רב והקליפות יהיו הרועים של ישראל, ז"א הם יהיו המנהיגים והשולטים על כלל ישראל, היום רואים את זה ממש במוחש שלא היה כזה דבר בעם ישראל מעולם, אפילו בזמן חרבן בית שני כשהיו הבריונים שלא נתנו לחכמים לעשות מה שרצו, אבל בכ"א לא העיזו לצאת במלחמה נגד רצון חכמים, ואדרבא היו מכבדים את החכמים כדאייתא בגמרא (גיטין נו.) יאמרו רבן דקרו.

אבל בעקבתא דמשיחא כתוב בזוהר הק' שהדור יהיו חצופים ועזי פנים והם יהיו המנהיגים של הדור מכל הבחינות, כל הדור הוא מלא חוצפה ועזות פנים זה המצב שרואים היום חוצפה יסגא כל דאלים גבר כל מי שהוא יותר חצוף היום יותר מתעלה, וכתוב (סנהדרין ק"ד:) כל המיצר לישראל נעשה ראש שכל מי שרוצה להצר לישראל נעשה חשוב, רומי היו אומה שפילה לא היתה תופסת מקום וכשהתחילו לצער את ישראל נעשו חשובים בעולם.

יכולים לראות את השכינה כשהתאספו רבים לכה"פ בזכות הרבים אבל ראו שהיתה השראת השכינה.

היום מראים לנו איך שהשכינה בגלות ואין לה מקום גם בגלות, פעם היתה שכינה בגלות היה לה מקום לפחות ביחד עם בני"י, היום לצערנו הרב מי שמתבונן הוא רואה שהשכינה היא נע ונד אין לה מקום גם בגלות, כי המקום שהשכינה נמצאת זה אצל בני ישראל והיום גם אצל בני"י השכינתא מאד מאד בגלותא, לא היה מצב כזה מעת בריאת העולם שהשכינתא תהיה כ"כ בגלותא.

כמו שאמרנו כבר המשל על זה לאבא שנמצא בגלות אצל בניו ולא אכפת להם ממנו לא מתייחסים לא מתחשבים אתו לא פונים אליו בכלל אדרבא פונים ערף ממנו ח"ו, כמו"כ כאן איפה ניכר היום השראת השכינה אצל בני"י, כי הרי א"א שיהיה השראת השכינה ביחד עם הסט"א כי קצר המצע מהשתרע (ישעיהו כ"ח כ') אין מקום על מטה אחת על כסא אחד שישבו גם השכינה וגם הסט"א ח"ו שישבו שניהם, אם מכניסים את הלימוד של הגוים ואת כל מה שמכניסים היום במחנינו בתוך בני"י עי"ז מגרשים את השכינה בזה.

איך יכול להיות כשהאבא נכנס לבית והילדים מביאים ומכניסים את השונאים שלו אצלו בבית וכי האבא יכול להיות שם בודאי שלא אין לו מקום שם ולכן הוא הולך מהבית נע ונד, וכעין זה כביכול השכינה מייללת ומסתובבת בחוץ ומבקשת ומחפשת מי יכניס אותה לבית, כמו שכתוב (שיה"ש ה' ב') "שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה" כביכול שהגשם יורד בחוץ והשכינה רוצה להכנס הביתה ואומרים לשכינה (שיה"ש ה' ג') שלא יכולים כי "פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם".

קול דודי דופק דודי שלח ידו מן החור הקב"ה כביכול דופק בדלתות בני"י שרוצה להכנס ולשרות שם, והם אומרים להקב"ה שאין לנו מקום להכניס את השכינה ח"ו אומרים פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם שאינו יכול להכניס את השכינה ח"ו, כך זה המצב לא צריך לפרש יותר, וזה רואים במוחש שח"ו דוחקים רגלי השכינה בכל מיני דברים שקורה היום, אבל מי שכבר רחוק אינו רואה כלום אינו יכול לראות כי יש לו כבר חשך לילה, אבל מי שעדיין יש לו קצת טפה של הרגשה זיק של קדושה הוא מרגיש רואה את זה בחוש.

כתוב (יומא טו:) שבבית ראשון נתגלה עונם ונתגלה קצם אבל בבית שני לא נתגלה עונם ולא נתגלה קיצם, איתא בשם ר' משה קוברינער שאמר שכוונת

וזה שיהיה בירור לפני ביאת המשיח בשביל לברר מי ראוי לגאולה, זה איתא בגמרא (סנהדרין צח.) אמר ר' יוחנן אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב, בדור שכולו זכאי דכתיב ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ, בדור שכולו חייב דכתיב וירא כי אין איש וישתומם כי אין מפגיע וכתוב למעני למעני אעשה, מוכח מזה שלא יהיו בינונים או כולו חייב או כולו זכאי, ז"א שיהיה מצב שלא יהיו בינונים זה מה שקורה בזמן הבירור, בזמן הבירור לא נשארים בינונים הבינונים שראויים לגאולה"ש הם יותר מצד הקדושה ולכן בזמן הבירור הם מתקרבים יותר להקדושה, ואלו שלא ראויים להיות בגאולה"ש הם מתקרבים בזמן הבירור לצד הקליפה לצד הסט"א ח"ו, ועי"ז נעשה גלוי וברור על כל א' למי הוא שייך אם להקב"ה או ח"ו להסט"א להערב רב ולעמלק ח"ו.

חלק מהבירור זה ג"כ האבילות על החרבן, לפי מה שאומר החת"ס שהאבילות על החרבן זה כבר תשובה על העונות וגם זכות לזכות לגאולה, כי איתא בגמרא (ירושלמי יומא ה.) אמרו כל דור שאינו נבנה בימיו מעלין עליו כאילו הוא החרבן, הפשט הפשוט כתוב בירושלמי שאם הוא רואה שלא נבנה ביהמ"ק בימיו זה צריך להיות בעינינו כאילו נחרב היום ביהמ"ק כאילו רואים את החרבן לפנינו, הגמרא מסביר איך צריך להיות ההרגשה של יהודי שיהודי צריך להרגיש האבילות על החרבן בצורה כזאת, שהאדם צריך לצפות כל רגע לגאולה וכל רגע שלא מופיע הגאולה יהיה בעיניו כאילו עכשוו החרבן, כי הוא כ"כ מצפה לגאולה ואם לא אז זה כבר בעיניו כחרבן.

זה הפירוש הפשוט בירושלמי, שכל מי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו כך צריך להיות ההרגשה שלנו, ולכן אם האדם מתאבל על ירושלים בודאי שיזכה לגאולה כי בזה תלוי הגאולה"ש כשאדם מתאבל על החרבן, היום יותר קל מצד אחד להתעורר להתאבל על החרבן, כי רואים אותו לפני עינינו במוחש, לפני עינינו רואים את החרבן הרוחני מה שיש היום שזה עיקר החרבן ועל זה צריך להיות עיקר האבילות שלנו ועיקר הבכיה, רואים מפורש איך ירד המצב וכמה השכינה היא מסתובבת בגלות כמעט שאין לה מקום לשכון אצלנו זה הצער שצריך לרגש את הלב שלנו.

ורואים איך שער האלקים מושפלת עד שאול תחתיה, כמו שפירש הר"ר ברוך ממז'בוז' על הפסוק בראותי כל עיר על תלה בנויה כל ההתעוררות על תלה בנויה ועיר האלקים מושפלת עד שאול תחתיה, ופירש כל "עיר" כל התעוררות, שכל ההתעוררות של

היום רואים את זה בחוש יש בני ערב רב שמצירים לישראל מתוך מחנינו ח"ו והם נעשים ראשים וחשובים אצלם רואים את זה בחוש, וכמו"כ איתא בגמרא (סנהדרין צז.) איך יהיה המצב בזמן של בעקבתא דמשיחא חכמת הסופרים תסרח ויראי חטא ימאסו, כל מי שירצה להיות ירא חטא יהיו נמאסים ירחיקו אותם, וסור מרע משתולל פירש רש"י שכל העולם אומרים עליו שוטה הוא.

עכ"פ זה המצב שכבר הגענו לזה אנחנו כבר רואים את זה בחוש, כל הדורות חשבו שהם כבר ראו את העקבתא דמשיחא את החבלי משיח, אבל עדיין לא ראו כמו שאנחנו רואים.

היום אנחנו נמצאים בזמן של הבירור אין אתנו יודע עד מה במה יהיה הבירור ואיך יהיה בדיוק הבירור, אבל אנחנו יודעים שכבר מזמן כמה שנים אנחנו בזמן הזה של הבירור, וכבר אמרנו עכשוו לאחרונה שהבירור הכונה לא רק שאח"כ יפסקו מי ראוי ומי לא ראוי, אלא הבירור הכונה שיתגלה שיהיה נראה לעינים הפנימיות שלו האמיתית.

כל הפנימיות של האדם בהכרח צריכה להתגלות ולצאת החוצה והאדם לא יוכל יותר להסתיר את זה כבר, אבל האנשים עצמם שהם נופלים אם לא מרגישים שהם נופלים שזה נקרא לא מתגלה עונם אז לכן לא מתגלה קצם ח"ו לא יזכו לגאולה, מי זוכה לגאולה זה רק ע"י שמתגלה עונם ז"א שמרגישים שחוטאים וממילא זה כואב להם ורוצים לעשות תשובה עי"כ מתגלה קצם זוכים לגאולה, כי אם האדם מרגיש שהוא חוטא אפילו יהיה אדם שכולו חייב בכל זאת יש לו תקוה.

יש כאלו היום שהם מתרחקים מאד כל כך בגלוי עד שכ"א יכול לראות את זה, אבל הם בעצמם לא רואים שהם מתרחקים הם חושבים שהם צדיקים בזמן שהם עושים מעשה רשעים ממש, זה ממש ענין של הבירור שנתברר כל אחד בגלוי לאן הוא שייך וכל אחד יכול לראות.

כל מי שיש לו עדיין ריח של קדושה יכול לראות איך שנופלים ויורדים אנשים לצד הסט"א ד"י, רואים היום אצל כ"א או שמתקרב לצד הקדושה לצד ד' או שח"ו יורד להבדיל לצד הסט"א רואים את זה בחוש זה הבירור, וכמו כשמסננים קמח הפסולת נופל בצד אחד והקמח בצד אחר כך זה המצב מה שקורה היום, לכן בזמן הזה אנחנו צריכים לדעת שכל דבר שקורה בעולם צריך לחשוב אולי זה חלק של הבירור זה חלק מהבירור, א"א לנו לדעת כל דבר בפרטיות לאן הוא שייך אבל צריכים לחשוב אולי זה גם חלק מהבירור.

את זה בחוש א"א להתעלם מהמציאות, ובכל זאת לא רואים שום מודעות שום מחאה שום התעוררות.

אם היו כל בני" כל הכלל ביחד יוצאים וצועקים בקולות וברקים והיו מוחים על הפריצות הזאת בודאי שזה היה בטל, ולא רק שאין מוחים אלא גם כשנמצא אחד כאן ואחד כאן שכן מוחים מוסרים אותו למשטרה שמים אותו בבית סוהר עד כדי כך נהיה המצב שאנשים נכבדים נהיו מוסרים, זה בירור נורא ואיום מה שיש היום, זה נורא ואיום היראי חטא שמוחים ימאסו.

אומרים לא לצעוק לא לעשות בלגן לא לעשות קול רעש זה לא מנומס זה לא מידות, על איזה מידות הם מדברים, דבר ראשון מה שצריך זה לב להקב"ה שהאדם יתעורר להקב"ה, יש הלכה שקנאים פוגעים בו מי זה הקנאים, זה מי שאוהב את הקב"ה מי שמקנא לאלקיו ורואה משפילים את האבא שלו אז מוחה, אם יראה מישהו שרוצים לרצוח את אביו מבזים את אביו יורקים על אביו ויצעק כנגד זה וכי יאמרו לו אל תצעק תעמוד בנחת וכי כך יאמרו לו, בודאי שלא כי כולם יודעים שהבן מוחה על כבוד אביו ויבינו כבר שחייב למחות כי זה אבא שלו.

אבל לא מבינים שהקב"ה הוא אבא שלנו אנחנו כמו יתומים היינו ואין אב שלא רוצים ח"ו לדעת שיש אבא לא מחפשים את האבא בכלל, זה היתמות היותר גדולה שבעולם שהיתום לא מחפש אפילו את אבא שלו הוא אפילו לא מענין אותו ח"ו, אנחנו רואים היום את הצער השכינה כל כך בגלוי אם האדם יתבונן, היום כל אדם יכול להתבונן זה כ"כ קל, פעם היו צריכים להיות בן עליה בשביל שיוכל להתבונן על צער השכינה, אבל היום כל אדם פשוט אפילו כל ילד יכול לראות את צער השכינה, לא צריכים להתבונן כאן מי שלא רואה ולא שומע הוא חרש וסומא, מי שלא מתרגש מזה אין לו לב, הבהמה אם אין לה לב היא טריפה, האדם אם אין לו לב מה הוא ח"ו.

זה לא מובן מה שקורה היום, איך קורים דברים כאלו בעולם, אם לפני שנים היה קורה דבר כזה רצח כזה כמו שקרה לפני שבוע אז כל הארץ היתה רועשת והיום שקט, אה"נ אומרים קצת דברי התעוררות כותבים איזה מודעות שצריכים להתחזק, אבל זה סתם שיחה בעלמא, האם זה מרגש אנשים עד כדי כך שהולכים בלי מנוחה, האם זה מטריד את האנשים עד כדי כך שלא יכולים לישון בלילה בגלל זה, האם יכולים לאכול כרגיל בגלל זה, יכולים הכל להמשיך כרגיל רק מה אומרים שצריכים להתחזק וחושבים שיוצאים בזה ידי חובה, אומרים הרי כבר

הקליפה כל התעוררות של גשמיות על תלה בנויה והתעוררות של קדושה עיר האלקים מושפלת עד שאול תחתיה, היום אפשר לפרש יותר בפשוטו ע"פ דרכו של הר"ב היום מעוררים על כל מיני דברים על לימוד תורה ועל קיום מצוות ועל חסד ועל בין אדם לחברו על הכל מעוררים אבל על הנקודה העיקרית מה שחסר היום שזה רחמנא לבא בעי על זה לא מעוררים, היום יש לפרש בפשוטו אפילו התעוררות שכביכול בקדושה התעוררות על קיום המצוות ומעש"ט ושמירת התורה וכל ההלכות הכל על תלה בנויה על כל זה מעוררים, אבל הנקודה הפנימית שבלב של היהודי שזה עיר האלקים זה מושפלת עד שאול תחתיה ולא מעוררים על זה, לכן צריך לחשוב לפחות קצת על צער השכינה.

ז.

קורים בעולם דברים כאלו שזה חילול שם שמים נורא ואיום, לאחרונה היה רציחות מיהודים שנחשבים כאילו כביכול בכסות עינים כמו חרדים יהודים עם זקנים עם פאות הולכים ורוצחים, היה מעשה שאדם שמתחזה כמו חרדי רצח ילד קטן שזה אפילו כבר הגוים להבדיל מרגישים שזה רצח אכזרי מאד עד כדי כך שכל הגוים התרגשו, ועכשיו נוסף לזה צרה יותר קשה מהראשונה שקרה רצח כזה מה שקרה לפני שבוע שג"כ אדם שנחשב לחרדי רצח את הצדיק ר' אלעזר אבוחצירא זצ"ל זה ועיר האלקים מושפלת עד שאול תחתיה, למה לא מדברים על החילול ד' הזה למה לא מתעוררים מזה.

מעוררים על כל מיני דברים אחד אומר על לשון הרע ואחד אומר על בין אדם לחברו כל מיני דברים מעוררים, אבל לא מדברים על הנקודה של עיר האלקים זה סימן שחסר איזה פנימיות חסר איזה הרגשה, אנחנו צריכים להוכיח שאנחנו בנים אתם לד' אלקיכם אנחנו רוצים את אבינו שיחזור אלינו בגאון"ש יתומים היינו ואין אב זה מה שאנחנו מקוננים באיכה אנחנו מקוננים יתומים היינו ואין אב.

וגם מה שקראנו בהפטרה (ישעיהו א' כ"א) "איכה היתה לזונה קריה נאמנה ועתה מרצחים" הצרה הגדולה שהצניעות יורדת מטה מטה זה פלאי פלאים ואין מי שיעורר על זה אין קול צפצוף על זה לא שומעים כלום, הצניעות יורדת מטה מטה עד התהום שלא היה כזה מדור המבול ואין מוחים, היום זה כ"כ גלוי לעינים עד איזה עומק זה ירד זה נורא ואיום, מצד אחד רואים היום בחוץ נשים שהולכות בצניעות הולכות עם גרבים שחורות ומטפחת, ומצד שני הולכות בשמלות קצרות עד מעל הברכים ד"י ורואים

הגויים ע"י הע"ז הזה, רואים שזה יורד יותר ויותר זה פלאי פלאים איך לא רואים את זה שזה יורד יותר ויותר המצב יום יום בלימוד התורה, בישיבות נחלש לימוד התורה וכל מה שמנסים לשפר את לימוד התורה ע"פ העצות והדרכים שלהם זה יורד לימוד התורה יותר ויותר.

איך לא רואים את זה איך לא רואים את צער השכינה מה קורה כאן, וכולם מקבלים את זה בשתיקה ולא מוחים ולא צועקים נגד זה הכל במנוחה ושלוה, היו צריכים ללכת בחוץ אלפים ורבבות ביחד ולצעוק בייא בייא כדאיתא בגמרא (יומא סט: סנהדרין סד.) ואז היו מתביישים לפחות, ואז בודאי ע"ז היו כל הפרצות נמנעות ונעצרות אבל איפה נקח קהל גדול שילכו ויצעקו, אם הרבנים ומנהיגי הקהלות לא יבינו את זה או שלא אכפת להם על כל הפרצות בבני"אם הם דואגים רק כאו"א על הקהלה שלו שיהיו בסדר או שיהיה להם שם טוב אבל לא כואב להם על בניו של הקב"ה ולא דואגים על צער השכינה מבניה והם יושבים במנוחה כי העיקר שיהיה להם נחת מקהלתם, או שנדמה להם שבזה הם גורמים מספיק נח"ר להקב"ה במה שיכול לקבל נח"ר מבני קהלתם ה"ז טעות גדול וה"ז דומה למי שדואג ומסתפק במה שבנים שלו גורמים נח"ר לאביו ולא אכפ"ל במה שאביו מקבל צער משאר נכדיו שה"ז סימן שאין לו אהבה לאביו באמת ואין כוונת לגרום נח"ר לאביו באמת אלא בעומק לבו רוצה רק להחניף את אביו ודואג רק על כבוד עצמו ושמו הטוב שהוא יוצא יד"ח כלפי אביו אבל לא דואג באמת לאביו כלל ופשוט הוא כל זה, וכמו"כ הוא לענייניו שאם לא דואגים על שאר בניו של הקב"ה ה"ז סימן שאין אהבתו ודאגתו עבור הקב"ה אלא עבור עצמו וכבודו וכמו שנתבאר.

כי אם הולכים קצת אנשים אז מתלוצצים מהם ומוסרים אותם, והיו כבר מעשים כמה פעמים שכמה יחידים אברכים שאכפת להם עשו קצת מחאות ודברים קטנים שעשו, וכבר כולם בבית הסוהר בצער גדול בעיניוים גדולים ומי אכפת לו על זה, ולא רק זה אלא עוד אומרים כנגד אותם המוחים אומרים שהם מתחייבים בנפשם הם מאבדים עצמם לדעת במחאה שעשו.

מי שקצת בוער בלבו היום איזה זיק של קדושה מורידים אותו משפילים אותו, מי שרוצה להתחזק בצניעות יותר קצת מהרגיל ג"כ משפילים אותה, זה נורא ואיום הגלות הזה שיש לנו שיש להקב"ה כביכול, אבל זה הכל מהערב רב זה הכל מהעזי פנים שבדור שמתקיים בהם חוצפה יסגא, אבל עשו מצב

אמרנו שצריכים להתחזק מספיק, זה חרפה ובושה להתנהג כך אנחנו צריכים להתבייש מעצמינו היינו צריכים להתעלף מרוב בושה, איזה בושה זה איך ירדנו כל כך עד שכבר לא מרגישים עד כמה חמור הענין הזה ד' ירחם עלינו.

ה.

בת"ב זה הזמן מה שאיתא בזוה"ק שהקב"ה כביכול יושב על הארץ ולובש שק ומתפלש בעפר ובוכה וצועק על החרבן זה היה עד היום, עד היום הקב"ה היה בוכה ומתאונן על החרבן ועל הגאולה שעדיין מתעכב ואין עדיין ביהמ"ק, אבל היום השכינה יושבת ובוכה על החרבן החדש של היום שאין מי שאכפת לו על צער השכינה כמו שכתוב (ישעיהו ס"ג ה') ואביט ואין עוזר ואשתומם ואין סומך על זה הקב"ה בוכה היום, בודאי זה צער יותר גדול מחרבן הבית, חרבן הבית היה חרבן של עצים ואבנים, עצים ואבנים שהיה שם השארת השכינה בבית המקדש, אבל היום הבכיה היא על החרבן של השכינה עצמה, לאחר חרבן הבית השכינה יצאה מתוכו אבל עדיין היה לה מקום היה לה בית בלבות בני"א, אבל היום השכינה אין לה מקום בכלל בלבות בני"א כי לא נותנים לה מקום להכנס ד"א.

יש היום כמו תורה חדשה שלמדו מהגויים ומלמדים את זה לבני ישראל ד' ישמור, למדו מהם כל מיני שגעונות ודרכי החינוך ומלמדים את זה לבני"ד' ישמרנו, המצב נהיה שגויים בשיטה שלהם ובדרך שלהם מלמדים את בני ישראל איך להתגבר על המדות איך להתחזק ואיך לא לפול ביאוש ואיך ללמוד תורה ואיך לחנך את הילדים וכל מיני דברים ד' ישמור, ומפרסמים את זה בבתי כנסיות פשוט חרפה ובושה איך לא יורקים על זה איך לא קורעים את זה לקרעים, יש פרסומות בבתי כנסיות ובבתי בני"א כל יום ויום עם חתימות והסכמות של הרבנים היותר גדולים בעולם, איזה שקר שורה בעולם מה שכותבים שם דברי כפירה וניאוץ וחירוף וגידוף, איך מטעים כל כך את הרבנים הגדולים, והם הגויים באים ללמד את ישראל איך להתחזק ברוחניות ואלו שלומדים אצל הגויים נהיים אח"כ המדריכים של עובדי ד' ד"א.

עפ"ז אפשר לפרש את הפסוק (ירמיה ט"א) "על מה אבדה הארץ על עזבם את תורת"י אפשר לפרש ג"כ על מה אבדה הארץ למה הארץ עזובה למה אין הגאולה באה עדיין למה מתעכב הגאולה, על עזבם את תורת"י והולכים במקום לחפש הכל בתורה הולכים לחפש השכלה אצל הגויים, רואים בחוש כל מה שהם רוצים לשפר את לימוד התורה ע"י השכלת

הוא משתדל בכל כחו והוא יודע המצב שלו לכה"פ שעדיין הוא לא בסדר, הוא מבין ומצטער לכה"פ על צער השכינה על צער הנשמה שלו, בזה הוא כבר נחשב לקדוש, לא הכוונה שהוא כבר בפועל צדיק וקדוש אלא הוא רוצה להגיע לזה ולכן הוא צריך להשתדל בכל כחו בשביל זה, אבל מכיוון שלפחות רוצה להגיע לזה זה כבר טוב, זה הברור היום הברור הוא אם אכפת לו לאדם המצב שלו ורוצה את הרוחניות.

ט.

עכ"פ היום אנחנו בזמן שאנחנו בודאי ובודאי בתוך הברור כי רואים בעינים את זה, זה לא סברא ואמונה שצריכים להאמין שנמצאים בתוך הזמן של הברור, אלא רואים את הברור בחוש רואים בעינים את הברור רואים איך שכ"א מתברר מה הוא לאן הוא שייך, יכול להיות שהאדם עושה כל המצוות ולומד תורה יום וליילה ועושה חסד כל הדברים הטובים האלו, אבל מתברר עכשיו אם הוא רציני או לא אם זה באמת לאמתו מתוך לבו או לא, היום רואים לאיפה הוא נוטה לאיפה הוא פונה אם הוא פונה לאלהים אחרים מתי שקשה לו, או אם הוא פונה רק לד' גם בזמן שקשה לו.

הברור הוא היום כשיש קושי לאנשים בין אם יש להם צער גדול בנים או צער אחר או קושי באיזה דבר מה עושים לאן פונים, האם רצים אחרי הע"ז של היום פונים לאלהים אחרים ואומרים מה יעשו עצות התורה לא עוזר להם, לכן הם הולכים לאלהים אחרים להשכלה לחכמה לשיטות של הגוים, זה הברור, אבל בשביל להנצל מזה צריכים להבין שהנסיון והקושי אפשר למצוא עצות שבאמת מועילות ע"פ התורה הקדושה, וגם זה יעבור עוד מעט כמ"ש חבי כמעט רגע (ישעיהו כ"ו כ'), הפסוק צועק לנו תחכו רק קצת סבלנות תראו איך שהקב"ה יעזור לנו.

כמו שאיתא בשם הכלי יקר מה שקוראים בקריאת התורה בתשעה באב (דברים ד' ל') בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, כתוב שם (ואתחנן ד' כ"ה) ונושנתם בארץ והשחתם ואח"כ כתוב (ואתחנן ד' כ"ו) כי אבוד תאבדון מהר מעל הארץ, אומר הכלי יקר כאן בפרשת ואתחנן פירוש יקר שהפסוק אומר כך ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל, עשיתם השחתה ועשיתם פסל תמונת כל למה עשיתם, כי אתם רואים שונושנתם אתם רואים שאתם כבר חוטאים כ"כ הרבה זמן ורואים שלא קורה שום דבר.

וגם רואים כי תוליד בנים ובני בנים שיש להם

כזה שאסור לדבר כנגדם כי מי שמדבר נגדם הוא נחשב מחוצף, מי נחשב חצוף מי שאומר שהם ערב רב.

אבל אנחנו לא אומרים כלום מעצמנו כל זה כבר אמרו וכתבו את זה הזוהר הק' והצדיקים הגר"א (אבן שלמה) האר"י ז"ל (שער הפסוקים פרשת ואתחנן) שאמרו שבדור האחרון כל המנהיגים יהיו ערב רב, והדברי חיים (על המועדים בסוף הספר בהשמטה לפרשת ויקהל, יש דפוסים שהשמיטו את זה) בזמנו כבר אמר שהרבנים והחסידים והבע"ב שבדור המה רובם בעוה"ר מערב רב, ואם כבר אז היה מצב כזה מה נאמר היום, אבל אז היה המצב שעדיין היו יכולים לומר את זה, אבל היום מי שאומר את זה מה שכתוב בזה"ק ובהגר"א ובדברי האר"י ז"ל על המנהיגים והערב רב רוצים להרוג אותו ד' ישמור.

הפסוק אומר (ישעיהו ד' ג') "כל הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו" בודאי הכוונה ברוחניות מי שנשאר היום מי שיש לו עדיין הרגשה לקדושה מי שאכפת לו עדיין על קדושה זה כבר נחשב לקדוש, כל הנשאר בציון כשיש חרבן בציון וירושלים, ציון זה רמז על מדת היסוד וירושלים על מלכות.

מי שהיום אכפת לו על מלכות ד' מי שאכפת לו על הקדושה שכואב לו איכה היתה לזונה קריה נאמנה, כואב לו איך זה מלא טומאה, כואב לו שהקדושה היום מושפל בארץ לא מתביישים בכלל להתנהג כמו להבדיל יותר גרוע מהגוים של פעם, מתנהגים בעיני קדושה בצורה שפילה עד לארץ ומתגאים בזה ח"ו, מדריכים היום נגד הקדושה ולא רק שלא מתביישים בזה אלא יותר מזה אומרים שכן צריך להיות היום.

מהנכים היום נגד מה שכתוב בתורה בענין הקדושה, הגרעין והיסוד והשורש של כלל ישראל זה הקדושה ישראל קדושים הם (נדה יז.), והיום מתחצפים ועושים דברים שא"א להעלות על הפה איך שמתנהגים היום, והם מתגאים בזה ולא רק שלא מרגישים שזה שפלות אלא אדרבא עוד מתגאים בזה ואומרים כך צריך להיות וכך טוב שיהיה, ד' ישמרינו איזה מצב הולך היום, לכן מי שנשאר בציון והנותר בירושלים ברוחניות בודאי קדוש יאמר לו.

אבל מה זה קדוש יאמר לו, אם הנשאר בציון והנותר בירושלים צריך להיות קדוש איך יכול להיות שיהיה כולו חייב איך דור שכולו חייב יהיו נחשבים קדושים וכדאיתא בגמרא (סנהדרין צח.) שהמשיח יכול לבוא בדור שכולו חייב, אלא הפירוש הוא שיכול להיות המצב שכולו חייב הכונה בפועל במעשים עדיין כולו חייב, אבל אם יש לו לב והוא עדיין מרגיש לפחות שכולו חייב, והוא שואף ומשתוקק לעלות

הקב"ה יעזור שנזכה לעשות את מה שצריכים לעשות לצאת ידי חובת היום ונדע שזה חלק מהבירור, ואוי ואבוי ח"ו למי שלא מתעורר. הקב"ה יתן בלבנו שנזכה להיות מאלו שנבחרים לצד הטוב שנהיה נבחרים להיות בנים לד' אלקיכם, ויתקיים בנו הגמרא מאמרי חז"ל כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה בעגלא ובזמן קריב ברוב רחמים וחסדים במהרה בימינו אמן.

הכניס צלם בהיכל (תשס"א)

א.

הגמרא אומר (מגילה יז): מה ראו לומר גאולה בשביעית אמר רבא מתוך שעתידין ליגאל בשביעית לפיכך קבעוה בשביעית, והאמר מר בששית קולות בשביעית מלחמות במוצאי שביעית בן דוד בא מלחמה נמי אתחלתא דגאולה היא, למה קבעו בשמו"ע ברכת גאולה בשביעית מפני שמלחמות אתחלתא דגאולה לכן נקבע בשביעית, יש להבין כאן שני דברים א' הרי בשמינית שזה מוצאי שביעית בן דוד בא זה הגאולה א"כ למה לא מתאים יותר בשמינית עצמה שזה הגאולה ממש, למה צריך דבר שזה רק רמז לגאולה שזה אתחלתא דגאולה, וב' מה הביאור שמלחמות אתחלתא דגאולה אותו הדבר אפשר לומר גם על החבלי משיח שזה אתחלתא דגאולה, וגם על כל הגלות אפשר לומר אתחלתא דגאולה מה הענין שדוקא מלחמה זה מרמז לגאולה.

התשובה לזה היא יש להבין כך, מובא בשל"ה הק' ובעוד ספה"ק שלפני מלחמת גוג ומגוג בגשמיות צריך להיות מלחמת גוג ומגוג ברוחניות מבואר בשל"ה הק' שכל כונת גוג ומגוג היא לנתק את בני"ה מהקב"ה זה בעיקר המלחמה של גוג ומגוג ובענין זה יש את המלחמה בפנימיות וברוחניות, אפילו אם אומות העולם מכוונים אחרת אבל סוכ"ס השר שלהם הקליפה שלהם מכוונת לזה, כל המלחמות של כל אוה"ע היה להכשיל את בני"ה ברוחניות כי הם ידעו אם לא יקלקלו להם את הרוחניות לא יוכלו להם גם בגשמיות, אפילו במצרים פרעה לא רצה שבני"ה יעסקו בתורה לכן שלם להם בתחילה כסף, בתחילה בא בפה רך כדי שיעבדו ואח"כ החזיק אותם כעבדים העיקר שלא יתעסקו ברוחניות, זה היה כוונת כל אומות העולם כל הכונה שלהם היה לקלקל את היהודים, וזה לא משנה מה שהם חשבו אבל השר שלהם הוא שנתן להם את הדחיפה בתוך לבם, כל פעם יש קליפה שמתלבשת בתוך המלך הרשע והיא דוחפת אותו לעשות את כל הגזירות כך מבואר בספה"ק, והשר של כל אומה הוא שמגרה אותם שדוחף אותם שיעשו גזירות נגד בני"ה וכל כונתו היא

ילדים, אז חושבים ואומרים אם הקב"ה היה כועס עלינו אז למה אנחנו מצליחים למה אנחנו מולידים בנים ובני בנים למה המצב הזה נמשך כ"כ הרבה זמן, ולכן חושבים שהם בסדר וממילא מתייאשים מלעשות תשובה כי חושבים שזה הכל כראוי ולכן לא מתעוררים, אבל הקב"ה מאריך אף וגובה דיליה, לבסוף כשכבר נתמלאה הסאה וא"א לעכב אז פתאום ואבדתם מהרה מתפרץ כל הכעס שהיה עצור.

הקב"ה כביכול מתאפק כי הוא רוצה להאריך אף אולי יחזרו בתשובה, ולכן הוא נותן לנו כל מיני סיועים שנתעורר עי"ז, כמו שאמרנו היום מסייעים לנו מראים לנו במוחש שנראה מה הצער של השכינה, ולכן הקב"ה מחכה ומצפה אולי יחזרו בתשובה אבל כשמגיע זמן שא"א כבר לחכות כשכבר א"א להתאפק, אז כשכבר זה גדול עונו מנשוא אז זה פתאום מתפרץ בפעם אחת ואז הצרות באות תכופות זל"ז אחת אחרי השניה אחרי ונושנתם בארץ שהיה לאט לאט הרבה זמן זה הזמן של אבוד תאבדון מהר.

היום זה המצב ממש כך, אנשים רואים שעובר עוד שנה עוד עשר שנים ולא קורה כלום ולכן הם ח"ו מתייאשים לא חושבים שיבוא כבר הגאולה כל כך מהר ולא מתכוננים אליה, זה חלק גדול מהבירור זה הנסיון רוצים לבחון אותנו אם אנחנו אמיתיים או לא אמיתיים זה חלק מהבירור שרואים היום מי מתייאש ומי ממשיך לחכות ולצפות, כי למה האדם מתייאש כי הוא רוצה להתייאש, מי שרוצה באמת את הגאווה"ש לא מתייאש, כשהאבא צריך להגיע מי שמאמין שהאבא יגיע והוא מצפה לו לכן כל הזמן חושב על זה אולי הגיע אולי הגיע אפילו אלף פעמים.

אבל מי שמתחכם ואינו רוצה שיגיע אינו מעוניין שיגיע, אז גם כשכבר רואה שאבא מגיע הוא צריך לעשות פנים שכאילו הוא מחכה ג"כ כאילו הוא מצפה ומכין את עצמו, אבל עד שהאבא הגיע ורוב הזמן הוא מתייאש ולא מחכה ולא מצפה, למה הוא מתייאש כי הוא רוצה להתייאש הוא לא רוצה את האבא הוא לא מתגעגע אליו באמת לאמתו זה רק לפנים כלפי חוץ, ממילא כששומעים שהאבא בא אה"נ שהוא מתכוון כמו כולם בחיצוניות, אבל כשיש לו איזה תירוץ לומר שהאבא לא יבוא אז הוא אומר את זה ואומר ששום דבר לא יהיה כי רוצה לחשוב כך, מי שאומר היום בזמננו לא יבואו הצרות ושום דבר לא יקרה הכל רק סתם דיבור לא יהיו מלחמות, זה סימן שיש טינא בלבו ח"ו, אבל מי שהוא באמת לאמתו מצפה כל רגע לגאולה מחכה לה בכל יום שיבוא, אז הוא מתכוון ומאמין ומצפה.

צדיקים שיש כמה מיני גלויות, גלות יהודים בין גוים, ישראל בין רשעי ישראל, שלישי זה בינו לבין עצמו שקאי על האדם עם יצרו עצמו שבתוכו יש מלחמה, שלוש לשונות של פדות וזה מרומז בתהילים זה ידוע, אבל מה שרציתי לומר שבעצם אותה הגלות שהיה לנו כל הדורות בין הגוים אותה הגלות עובר היום בין בני אנחנו סובלים הגלות מבני יותר מהגלות בין הגוים, את הענין הזה אני רוצה להסביר.

ב.

אנחנו רואים כל מה שכתוב בקינות זה נורא נוראות היום ממש רואים את זה, קודם כל כתוב כאן בתחילת הקינות בקינה שלישית שאומרים כתוב שם "אדוה בכל לב להמציאהו" כלומר אני מצטער ומבקש בכל לב, אדוה לשון כאב אני מצטער כמו כל לבב דוי, להמציאהו למצוא את ד' צריכים לבקש בכל לב זה צער גדול עד שמוצאים את ד', "אדעה מלין בם לאמצאהו" אני צריך לבחור מילים במה להתקרב להקב"ה "אדאג איה רועה ולא אמצאהו" זה מצב של הסתרת פנים שמבקשים איפה הרועה שזה הקב"ה, ולא אמצאהו לא מוצאים אותו "אקונן מי יתן ידעתי ואמצאהו" אקונן אני מתפלל ובוכה וצועק מי יתן ידעתי ואמצאהו, עכ"פ צריכים לחפש אותו בכל מיני מילים בכל מיני אופנים זה הדבר הראשון, והיום זה המצב ג"כ זה ההסתרת פנים שיש היום.

ועוד אומרים בקינות "למה לנצח מואס ביד מורדים ונהיית כגבור לא יוכל להושיע" הקב"ה שותק על רשעת הרשעים ליהודים, זה גם הסתרת פנים שהשונאים והגוים עושים מה שרוצים עם היהודים והקב"ה עושה עצמו כביכול כאילו אינו רואה.

ועוד מובא שם בקינות שכשהרג מנשה מלך ישראל את יאשיהו המלך, נדחה הפורענות עשרים ושתים שנה כנגד עשרים ושתים אותיות שבתורה, למה כי הספידו אותו כהלכה מכיון שספדו אותו באיכה שיש בו עשרים ושתים אותיות, בזכות זה נדחה הפורענות בעשרים ושתים שנה כי התעוררו ממה שקרה, ראו שקרה דבר כזה שהרגו את יאשיהו המלך אז התעוררו והספידו ובזכות זה נדחה הצרות הפורעניות עשרים ושתים שנה, א"כ היום שיש לנו כל מיני דברים כאלו שקורים ולא מתעוררים ולא עושים מזה שום התעוררות ח"ו כמה מפסידים מזה, משמים שולחים לנו דברים שצריכים להתעורר ולספור עליהם ואם לא מתעוררים מה ידחה היום הפורענות אם לא מתעוררים, רואים מזה שהשכר שהתעוררו דחה הפורענות בעשרים ושתים שנה, היום המצב הוא שמתאשים ולא מתעוררים משום

בעיקר להרחיקם מהקב"ה ע"י שיקלקלו אותם ברוחניות ע"י הגזירות, והוא מסביר שכל גלות של כל האומות שכל אחד אח"כ ניסו להתחכם על אלו שלפניהם, זה היה בענין זה איך לקלקלם יותר ברוחניות.

ידוע שר' יחזקאל לוינשטיין היה אומר אולי בשם הח"ח שטיקור מלחמת גוג ומגוג יהיה ברוחניות וכבר בזמנו אמר שכבר התחילו חבלי משיח של המלחמה ברוחניות, ואע"פ שאמר כבר בזמנו שיש כבר מלחמות ברוחניות ויראי חטא ימאסו, אבל אין זה דומה בכלל למצב שיש היום, היום זה כ"כ בולט שזה נורא נוראות. ומלחמת גוג ומגוג ברוחניות זה כבר התחיל וזה המלחמה הרוחנית שיש לנו היום המלחמה בין הקדושה לסט"א זה עיקר המלחמה של גוג ומגוג, וזה יעורר את גוג ומגוג אח"כ בגשמיות ג"כ, בגמרא (שבת ק"ח) מבואר שכ"א יוכל להנצל ממלחמת גוג ומגוג.

אנחנו כבר נמצאים במלחמת גוג ומגוג הרוחנית יש מלחמות בין הקדושה לסט"א, הסט"א נלחמת רוצה לקלקל את הקדושה וצריכים לצאת למלחמה הפנימית הזאת ולהלחם כנגד זה, מי שינצח את המלחמה הזאת הוא יזכה להנצל גם מהמלחמה הגשמית של גוג ומגוג ולא ינזק ממלחמת גוג ומגוג הגשמי, אבל עיקר המלחמה בשבילנו זה לעשות ולהלחם ברוחניות לפני הופעת המלחמה בגשמיות, ולכן אנחנו צריכים לנהל את המלחמה הזאת ברוחניות, המלחמה הזאת היא כמו שכתוב בנביא ובחז"ל המצב שיהיה ססר מרע משתולל יראי חטא ימאסו, האדם צריך להלחם הכוונה שלא להתפעל מאנשים שיזלזלו בו ויצחקו ממנו ויצערו אותו, על שרוצה לקיים מצוות ד' על שהוא רוצה להיות יר"ש, האדם צריך להלחם פירוש לא להתפעל מזה ולהמשיך הלאה בעבודת ד', ובשביל זה צריך להיות עז כנמר, לפעמים צריכים להלחם נגד כחות הסט"א, בכלל צריכים להלחם כשרואים בני ח"ו יורדים ועוברים על כל מיני דברים ומקלקלים את כל היהדות צריכים ללחום נגדם, זה המלחמה היא מלחמת גוג ומגוג, ולכן מי שרוצה להנצל מהמלחמה הגשמית צריך שינצח במלחמה הרוחנית.

אבל יש כאן ענין חדש ענין שלא היה לעולמים, מהו הענין החדש שכל מה שאנחנו קוראים בקינות ובאיכה, מי שמתבונן טוב יכול לראות שזה אותו המצב היום, מה שסבלנו כל השנים מהגוים בכל הדורות ובכל הגלויות מה שסבלנו מהם, היום סובלים את זה מהיהודים עצמם מאנשים שנקראים בני מהם סובלים את כל זה, ידוע מה שאיתא בשם

דבר במקום שצריכים לעשות הספד לא עושים, א"כ מה יגן עלינו מהצרות זה סכנה גדולה אם לא מתעוררים, צריכים פשוט לשים ללב הדבר הזה צריכים להתעורר מאד מאד שלא יגרום ח"ו שלא יבוא עלינו פורענויות ח"ו.

ג.

אנחנו רואים כל מה שקרה פעם אז בזמן החורבן קורה היום שוב פעם, זה מטבע הדברים כך כי כשצריכים לחזור לארץ ישראל לחזור להגאווה"ש אז קורה שוב פעם חוזר וניעור כל מה שהיה אז בעת החורבן כי תמיד החתימה היא מעין ההתחלה, ולכן בסוף הגלות מתעורר שוב פעם אותו הענין וזה כדי שנתעורר מזה לתקנו.

מזה שנכנסו גוים בבית המקדש, מה שטיטוס הרשע עשה בבית המקדש, כל הדברים האלו עושים היום ג"כ, כתוב שטיטוס נכנס לבית קדש הקדשים ואמר שפרעה נלחם מבחוץ והקב"ה העבירו הקב"ה הטביעו, אבל הוא טיטוס אמר על עצמו הוא ילחם אתו בתוך קדש הקדשים, וכך נכנס לתוך קדש הקדשים ושם הוא עשה מה שעשה, כך הוא אומר ונטל קל ידו למולו לגבור על מצרים, במצרים וכל העולם וכל האומות אם הם גבר הקב"ה התגבר נגדם, זה היה בגלל שהיו בחוץ, אבל הוא ילחם בתוך הבית המקדש כאילו ח"ו יתפוס את הקב"ה ח"ו כביכול בצואר כך הוא אמר ולכן חשב שהוא יכול ללחם נגדו כך אמר טיטוס מה הפירוש מה הכונה, וילה"ב מה הביאור במה שטיטוס הרשע אמר שהוא ילחם עמו מבפנים מה זה ילחם מבפנים, מה הוא חשב הרי הקב"ה יש לו כח הקב"ה יכול להפילו כמו שנצח והפיל את פרעה.

ואפשר לומר שהכונה כמו שאנחנו רואים היום שעיקר המלחמה היא ברוחניות, כמו שאיתא בשל"ה הק' המובא בתחלת המאמר, שעיקר מלחמת גוג ומגוג זה על הרוחניות, וזה הכוונה מה שאומרים כאן בקינות שטיטוס הרשע אמר שילחם מבפנים, זה המצב של היום שהסט"א נלחמת מבפנים, מה זה מבפנים שנכנסת לתוך המחנה ובאה כביכול לעזור לתורה, כל מה שהולכים ומקבלים מהם השכלה איך ללמד לילדים ואיך לחנך אותם זה נקרא שנלחם מבפנים, זה נקרא שנלחם בצואר כי נכנס בפנים ושם הוא נלחם, ובנ"י לא מבינים את עומק כוונתו ולכן משתתפים איתם, זה הכונה בפנים בתוך הלבבות הוא נכנס, וכאילו הוא נמצא בפנים כאילו הוא מאוחד עם האדם כי הוא נמצא בתוך הלב של האנשים זה המלחמה של היום זה מלחמה נוראה.

ולכן ג"כ הוא נכנס בתוך ההיכל כמו שכתוב עשה

עבירות בתוך ההיכל, זה גם מפני שאחאב שם צלם בהיכל, זה הכל בגלל שאנחנו הכנסנו ח"ו את הקליפה בתוך קדש הקדשים, זה מה שנתן כח לטיטוס שיכל לעשות מעשה כזה זה הכל מדה כנגד מדה בדיוק מאד ובזה כבר לא יחזיק הקב"ה בידי בנ"א נגד טיטוס הרשע כי הרי הם חוטאים ומורדים בד' ית' ח"ו והרי מלך משפט יעמיד ארץ ובזה יובן הענין היטב.

וכך היום עושים הרשעים נכנסים בבית ד' בעיר הקודש בירושלים ובמקומות הקדושים בבתי מדרשות בבתי כנסיות בבתי חינוך שמה נכנס היצה"ר שמה נכנס כל הרשעות, כל זה כמו שקרה אז זה קורה היום, אבל היום זה קורה ע"י בנ"י ד' ישמרינו לכן היום זה יותר גרוע ממה שהיה בזמן החרבן מה ההסבר בזה.

ד.

הנה איתא שתכלית הגלות היה כדי שיעלו ויוציאו כל הניצוצות של הקדושה מהגוים, ילקטו אותם ויחזירו אותם לקדושה, אבל אם יש אפשרות להוציא את ניצוצות הקדושה מהגוים ולהחזירם לקדושה, כמו כן כשנמצאים בגלות יש סכנה שלא יתדבקו ח"ו ניצוצות ההיפך לקדושה מהקליפה של הגוים אלינו, כי כשבנ"י היו בא"י אם לא היה חורבן היה לבנ"י כח למשוך את ניצוצות הקדושה בא"י עצמה מתוך כל העולם כולו בכחם החזק כמו שמסביר האור החיים הק', אבל מכיון שחטאו נחלש כחם והיו צריכים לילך בגלות ללקט את כל הניצוצות, אבל הצרה של הגלות היא שיכול להיות ההיפך שח"ו יגזלו הגוים מבנ"י את הניצוצות.

לכן יש מלחמה כי גם הם יכולים לגזול עוד ניצוצות קדושה, ומה עוד שנשבה בבנ"י ניצוצות של הקליפה ג"כ, ניצוצות של הגוים ולכן זה נקרא ערב רב, אז מה שקרה במשך הגלות הוא כך שנצטברו אצל בנ"י הניצוצות מהם חלק מהקליפה נכנסו בתוך לבות בנ"י, ועכשיו אנחנו סובלים את הגלות מאותם הערב רב זה אותם הקליפות והחלקים של הגוים שנכנסו בתוך לבות בנ"י זה הם שמצערים אותנו.

ולכן אנחנו צריכים להוציא מהם את הניצוצות הקדושה ולפרק את כל הקליפות האלה, ולכן זה מלחמה אדירה, ומכיון שאולי כבר הוצאנו מהגוים את הניצוצות לכן המלחמה עברה כבר מהגוים, אבל עכשיו זה נמצא עדיין בתוך בנ"י ולכן עכשיו זה מלחמה איתם, זה הבידור האחרון זה מה שצריכים לעשות בסוף, הצירוף האחרון הוא להוציא את הקליפות לברר ולהוציא את הניצוצות הקדושים האלה שנתערבו בגוים להוציא מהם את ניצוצות

אותם הדברים, זה המצב של השנה הזאת זה החורבן נחשב כאילו נחרב בימיו שבימינו אנחנו עוברים צירוף כזה זה הגלות של היום, וכמו שפעם היה כמו שאומרים בפזמון של בצאתי ממצרים בצאתי מירושלים אומרים שם "בצאתי ממצרים – משה ירענו ואהרן ינחנו, בצאתי ממצרים – נבוכדנצר ואדריינוס קיסר" הם מנהיגים אותנו ח"ו בצאתי מירושלים היום זה ממש המצב אחינו בני" מביאים לנו את נבוכדנצר ואדריינוס כדי שהם ינהיגו את בני".

מי מנהיג היום את בני", המשכילים לומדים מכל הגוים והם מנהיגים את התלמידים איך ללמוד איך לחנך את התלמידים ואת כל הבתים של ישראל הם מנהיגים ח"ו, נבוכדנצר ואדריינוס קיסר נעשו היום המנהיגים של בני" המצב שלנו ממש זה בדיוק מה שכתוב בקינות, על זה אנחנו מקוננים כי זה נכתב ברוח"ק ולכן זה דברים שקורים גם היום ממש בדיוק.

כתוב בסוף הקינות (קינה לז) אומרים "ציון קחי כל צרי גלעד לציריך" כמה תרופות אנחנו מבקשים ובארץ ישראל הנהרות היו מטהרים, "יצאו נהריך ויהי לאות, נעמן רחץ בשרו במי ירדן אזי נאסף אף כי טהוריך" בודאי שבני" יכולים לטהר בנהר של ארץ ישראל כי כתוב שהפירות ואפילו האויר של ארץ ישראל היה כיערות דבש בקינה הזאת מונה ומפרש כאן כל מיני דברים שהיה בא"י וכל מיני רפואות, כמו"כ המצב היום יש לנו בתורה הק' כל מיני רפואות התורה היא "לכל בשרו מרפא" (משל ד כב), ובכל זאת מחפשים תרופות אצל הגוים ולא מחפשים תרופות אצלינו "הצרי אין בגלעד" זה הגלות היותר גדול מהכל שבני" מחפשים לילך אחרי הע"ז של אומות העולם, הענין של ע"ז גם מזכירים כאן, המצב שנמצאים בו היום זה הכל כתוב כאן בקינות.

ה.

עכ"פ זה המצב של היום ולכן יש לנו לבכות ולומר קינות על זה, יש לנו לעשות מלחמה על זה אם היינו עושים מלחמה היינו מצליחים לבער את כל הרע מקרבינו שלא נצטרך לחבלי משיח הקשים, אם נעשה את זה בעצמנו לא נצטרך לחבלי משיח הקשים, אבל המצב מאד רחוק מזה, עכ"פ מה שאפשר לעשות לכה"פ להתאונן לקונן על זה זה לכה"פ חייבים לעשות, לקונן על המצב הזה לבקש מהקב"ה שירחם עלינו ושכבר נזכה לצאת מהגלות הזו, זה הגלות היותר עמוק כי איתא כמו שבאילת השחר לפני האור יש חושך יותר חזק הלילה נחשך יותר, כך זה היום כל החושך של הגלות, אבל החילוק

הקדושה ולפרק מהם את הקליפה מתוך לבנו לכן זה עבודה קשה מאד.

ע"י מה מעלים את הניצוצות, איתא באור החיים הק' ע"י שגוי מכה את ישראל ומצערו אז יוצא ממנו הניצוץ הק', כך היהודי שואב ממנו את הניצוץ הק' שלו כשגוי מצער את בני", או עוד אופן שהצדיקים בכחם בצדקות שלהם גם עושים את זה, אבל אם לא זה הולך אז ע"י שהגוים מצערין את ישראל כך מוציאים מהם את הניצוצות, היום זה ממש כך כי יש אלו שהם ערב רב ומצערים את בני" ולכן ע"י הצער יוצא מהם ניצוצות הקדושה.

אין זמן להאריך אבל אם שמים לב רואים שכל מה שקרה בגלות שסבלנו מהגוי היום סובלים מאלו שנקראים בני", מה שאמרו הגוים סורו טמא אל תגעו, כמו"כ יש רשעים מבני" שצועקים כך, וכן כל הדברים האלו מה שעשו אז כגון שהכניסו זונה בביהמ"ק, ומה שרצחו, כל זה עושים היום בדיוק כך, וזה הכל מפני שבני" התקרבו לגוים וזה גרם שנכנס הקליפה של הגוים אליהם, וכמו שבזמן החורבן הגוים היו רואים שבני" יש להם כרובים, ואמרו שגם בני" יש להם ע"ז ואמרו הנה ככל הגוים בית יהודה חשובים (יחזקאל כה ח) כך הם אמרו.

היום גם אומרים כך היום יש כ"כ חילול ד' שהגוים שוב אומרים ככל הגוים בית ישראל, הם רוצים להוכיח שבני" עושים עולות כמו הגוים, הם רוצחים ועושים בדיוק אותם דברים כמו הגוים, תופסים אותם בכל מיני עבירות של עריות ושל רציחה וכל הדברים האלו, וצועקים הנה ככל הגוים בית יהודה, כך היה ג"כ בזמן החורבן בדיוק אותו דבר.

אבל היום זה יותר גרוע כי יש גם בבני" רשעי ישראל כופרים שהם גם צועקים כך שהיהודים שומרי תומ"צ הם לא יותר טובים מהחופשיים, זה ממש בדיוק אותו הצער אותו הגלות אבל יותר גרוע שיש כאלו שהם התקרבו תמיד לגוים לרשעי ישראל והיום הם מענים גם את בני", זה נורא נוראות מה שלאחרונה נהיה שמבני" בעצמם מענים את בני", מי שרוצה להיות יותר יר"ש יותר ירא חטא ויותר סר מרע, אז מענים אותם מזלזלים בהם עושים להם כל מיני צרות מוסרים אותם כל מיני דברים שקורה שא"א לפרש.

אבל רואים את זה בחוש אז זה ממש אותם הצרות שסבלנו מהגוים עכשיו אנחנו סובלים מהגלות מבני" עצמם, אבל להפתעתינו לאכזבה הגדולה שלנו זה לא רק מבני" חוטאים רשעים גמורים, אלא מאלו שהם מעורבים עם הרע אלו שהם עדיין שומרי תומ"צ כביכול אבל הם מעורבים עם הרע מהם סובלים ג"כ

שבעולם, איך יתכן דבר כזה איך אפשר להבין שלא הרבה זמן עבר מאז שקבלו כ"כ הרבה עונשים על זה בחרבן בית ראשון ופתאום שוב פעם שכחו הכל זה לא מובן בכלל לא מתקבל על הדעת, איך היה לבם כ"כ קשיח מלהכנע ולשוב אל ד' ע"י כל הצרות שעברו עליהם והקשיחות הזאת הוא למעלה מדרך הטבע וזה שאנו תמיהים ושיילין להקב"ה איך ו"למה תקשיח לבנו מיראתך".

אבל כשמתבוננים טוב מאד בזה רואים שהמצב שלנו היום ג"כ זה אותו המצב בדיוק מה שעבר עלינו לפני כמה שנים, יש עדיין אנשים שזוכרים מה שהיה לפני שבעים שנה ואיך שוכחים בזמן קצר כזה ושוב פונים לכל מיני דברים וחטאים מה שהיו אז, רואים מזה כמה הקפדה היה בשמים על זה ששכחו וחרזו לחטאים, כי האדם ירד לעוה"ז רק בשביל לעבוד את ד' לא בשביל שום דבר אחר, וכל מה שקורה עם האדם זה רק נסיונות בשבילו איך יבחר.

האדם צריך רק להתגבר על כל מה שמושך אותו לכל מיני עוה"ז, אם זה רדיפת הכסף או רדיפת התאוות הכל הבל ורעות רוח ובשמים לא מסכימים לזה, בשמים רוצים שהאדם יהיה יום ולילה רק עוסק בעבודת ד', רק בשביל זה אנחנו ירדנו לעוה"ז, זה טעות כשאדם פונה לשאר דברים חוץ מעבודת ה', האדם צריך קצת להתאפק כשתופס אותו היצה"ר ולא ללכת אחריו צריך קצת לחשוב ולהתבונן מה שעושה ועי"ז ישאר בעבודת ד', אבל כבר לא מתבוננים בזה ושוכחים מה שעבר על בני ישראל וחוזרים על הדברים ההם שגרמו לצרות, זה נורא נוראות.

לפני השואה היה תקופה של ירידה גדולה אצל הכלל ישראל שהתחיל בערך לפני מאתיים וחמשים שנה לפני זמנינו היום, והיה התבוללות נוראה באירופא ע"י כל מיני כתות של מושחתים ומשחיתים שונים כמו המשכילים והציונים וכל מיני תנועות של פריקת עול התורה ועומ"ש, עד שנשארו אחוז קטן מכל הכלל עם שמירת התו"מ, ואח"כ קרוב לשלושים שנים האחרונים מעת מלחמת העולם הראשונה עד השואה שאז היתה ירידה גדולה מתוך מחנינו מתוך אלו שנשארו שומרי הדת.

וזה היה כבר בלי שיטות וכתות אלא סתם מכח היצה"ר בדיוק כמו היום ד"י, והיו הרבה מהצעירים בפולין שירדו לגמרי מהדרך ד"י, אמנם גם בין שאר הכלל היו ירידות גדולות בצניעות ובעוד דברים והתרבו מאד מחלוקות כמעט בכל עיר ועיר ובין קהלה וקהלה, בקיצור המצב היה דומה קצת להיום אבל לא כ"כ גרוע כמו היום, וגם היה עוד חילוק

הוא שלא מרגישים שזה גלות מפני שזה בני"ב בעצמם.

יש כאלו סרסורים שהם מקרבים את בני"ב לרשעים הם מכניסים את הקליפות בתוך בני"ב, זה הערב רב שמערבים טוב ברע ורע בטוב ובוזה אנחנו צריכים ללחום לסנן את זה, מי שיצליח במלחמה הזאת של גוג ומגוג הוא יצליח להשאר הוא יזכה לגאולה.

זה הבירור של היום הבירור הוא מי שנתפס בזה ומי לא, מי נשאר נקי מזה, זה נסיון גדול שלא להיות נתפס בזה, מי שנלחם את מלחמת גוג ומגוג מי שיזכה להנצל ממלחמה זאת ולנצח, אז יזכה ג"כ להנצל ממלחמת גוג ומגוג הגדול בגשמיות, וזה הבירור שיש היום על זה, הקב"ה יעזור שנזכה באמת להנצל שנוציא מעצמינו את התערובת של הקליפות ונזכה להיות מבוררים רק לצד הטוב ולקבל פני משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

למה תקשיח לבנו מיראתך (ישעי' סג ז) (תש"ע)

א.

כשמתבוננים מה שאומרים ומזכירים באיכה ובקינות מה שעבר על בני"ב כל השפלות והעינוי זה נורא ואיום להתבונן בזה, במדרש איכה ובשאר מדרשים מבואר הרבה יותר ממה שאומרים בקינות מובא שם מעשים נוראים איך שהיה רעב גדול כ"כ עד שהלכו בחוץ לחפש אם יש משהו לאכול ולא מצאו אלא רק בשר של אנשים שמתו, כשהיו מחביאים עצמם במערות ושלחו כל פעם אחד לחפש אוכל והיו מביאים אברים של מתים, וכל מיני ספורים כאלו איך שלקחו אנשים וקשרו שערותיהם לסוסים ועגלות וכל מיני דברים נוראים מה שהיה שם נורא נוראות, ואחר הגלות של בבל כשהקב"ה החזיר את כלל ישראל לבית המקדש.

אחר שבנו את בית המקדש עבר כמה מאות שנים ושוב עבדו ע"ז, ושוב שכחו כל הצרות שהיו בחרבן בית ראשון ושוב חזרו על אותם חטאים, היה לבם גס אצלם והיו מתגאים בעצמם ולכן היו בריונים שלא רצו להכנע בכלל והיו גסים ומתגאים זה פלאי פלאים, איך שכחו מה שהיה לפני כמה שנים בבית המקדש הראשון, עדיין היו שם נביאים שאמרו להם מה צריך לתקן, זה לא כמו היום שנסתם כל חזון ולא יודעים מה הסיבה שקורה בשביל מה כל הצרות האלו, וכ"א אומר מה שהוא רוצה ועולה בדעתו.

אבל אז עוד היו נביאים שהם אמרו והודיעו להם קודם מה שיקרה אם לא יחזרו בתשובה והודיעו להם אח"כ הסיבה שקרה למה זה קרה, ואיך בזמן קצר חזרו לאותם עוונות ושאר כל מיני עוונות

ידידות ופתאום התנהגו אלינו כחיות טרף באופן שלא נשמע עדיין בעולם.

והנה נראה מה המצב היום יש לנו כבר כמה שנים רצופות ואפשר לומר שבעיקר מסוף שנת תש"ס שהתחיל האינטיפאדא וזה אזהרות עבורינו בצורה מאד מפחידה יותר גרוע ממה שהיה לפני השואה, אלא שאין לדורינו הזכות שיבואו האזהרות ע"י גדולי הדור כי כמו שלא זכינו לנבואה כבר יותר מאלפיים שנה כי מכיון שלא הקשבנו עליהם אבדנו הזכות הזו, כמו"כ מאחר שלא שמנו לב לדבר גדולי עולם לכן אבדנו גם זכות זה, ולכן באים האזהרות מאת הגוים אשר הם בעצמם העדים והמזהירים והמה ח"ו אלו שעלולים ח"ו להפרע מהעוברים ולא חוזרים בתשובה וכמש"כ ברש"י פ' האזינו שאם לא ישמרו בני"י על מה שהזהירו ח"ו יד העדים תהיה בראשונה ח"ו.

והנה הקלולים מתחילים מן הרדיפה אחר הגשמיות, ומי שיתבונן בהעון יראה ברור שזה השורש שמביא את כל הקלולים והירידות הנוראות ואין כאן המקום והזמן להאריך בזה (וכבר נזכר בכ"מ), אבל עתה בט"ב זה הזמן להתבונן במה שאומרים בקינות ולקונן על כל העבר איך נתטפשו כ"כ אחרי כל האזהרות, וכל מה שרדפו אחרי העבודה זרה והקטירו למערכת השמים, כתוב במפורש בנביא ירמיה (מ"ד י"ח) שאמרו בני"י לירמיה שמעת שהפסיקו להקטיר למערכת השמים נפסקה הצלחתם הגשמי.

וזה מה שהיה חסר להם האמונה והבטחון אך ורק בד' ועי"כ באו לידי עבודה זרה, והנה אותו הדבר חוזר ע"ע היום שחונפים את הגוים והנוכרים ורודפים אחריהם ואחרי כל השתדלות וחריצות הטבע כי מאמינים שבזה תלוי ההצלחה וע"כ עובר זה ומתחילים להקל פה ושם בתורה ומצות ועושים פלפולים של שוא להקיל ולהתיר כל מיני דברים שלא שערום אבותינו והכל מפני חוסר בטחון בד' שממנו מופיע הכל אלא מאמינים בעבודה זרה של השתדלות הטבע.

ב.

איתא בירושלמי (יומא ה. מדרש תהלים קל"ז) כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו, הפירוש בזה הוא כי באמת כל דור ודור יורד החורבן יותר ויותר, מה יכול להיות יותר מזה מאשר חורבן בית המקדש, אבל החורבן יותר הוא העדר הרוחניות ונסתם כל חזון, מה שאומרים ומזכירים הפסוק הזה בתיקון חצות "למה תתענו מדרכיך תקשיח לבנו מיראתך", ומזכירים גם את זה בקינות מקוננים וצועקים להקב"ה "למה תתענו" כאילו כביכול

שאלו שירדו ירדו גם בחצוניות משא"כ היום ישנם הרבה מאד שנשארים בחצוניות עם שמירת התורה ומצות כביכול וגם אפילו לומדים תורה ועושים חסד וכדו', ובכ"ז שבע תועבות בלבם ועוברים על כל מיני דברים בסתר ודומה למה שהיה בזמן יאשיהו המלך שעבדו עבודה זרה בסתר, ועל זה נהרג יאשיהו המלך כי הצדיקים נתפסים בעון הדור מכיון שעליהם לדאוג ולחטט אחרי מעשה העם ולהוכיחם ולהחזירם למוטב (וכמובן על מה שבידם לבדוק ולברר כמבואר בפ' נצבים כמש"כ שם הנסתרות לד' אלקינו וגו' ע"ש בפרש"י).

והנה כמה מגדולי עולם לפני השואה צעקו והזהירו את הכלל שיבא גזירה נוראה ח"ו אם לא יחזרו בתשובה, וכידוע שהחפ"ח צעק מרורות על כל קלקול ובעיקר על צניעות (ומחלוקת) שצוח על זה ככרוכיא תמיד יום ולילה בלי הרף, וביום הכפורים האחרון שלו כשכבר היה תש כחו עמד בליל כל נדרי ודרש שעה וחצי אך ורק על צניעות, וצעק במשך כמה שנים לפני השואה שעומד להופיע ח"ו גזירה נוראה, ועם כל זה לא שמו לב והמצב נשאר כמו שהיה והסוף היה כמו שהיה בעוה"ר.

וכל זה היה בדומה להזמן שלפני החרבן שכמה שנים ניבא ירמיהו הנביא בשם ד' וכמו"כ ישע"י הנביא ולא קבלו ואדרבא חלקו עליו כי היו גם נביאי שקר שאמרו שלא יבא חרבן, וכ"כ התנגדו לירמיהו עד שרצו להרגו ושמו אותו בבור של טיט וכידוע כל זה בנביא, ודומה לדבר הזה חזר על עצמו לפני השואה אמנם לא היה בנבואה אבל סוכ"ס היה באיזה צורה שהיתה, היו אזהרות ולא שמו לב ובסוף הגיע החרבן הנורא שהיה הרבה יותר גרוע מבזמן החרבן, וראו עין בעין שאין העולם הפקר ויש דין ויש דיין.

וכל מה שאנו מזכירים בקינות ומה שמסופר במדרשים כל זה בדיוק ועוד הרבה יותר גרוע היה בהשואה דברים שלא שמעתן אוזן מן העולם, וע"ע וכך אמרו היודעים ובקיאים בהסטוריא שלא היה עדיין בעולם במשך שש אלפים שנה צרות והשמדות וסבל בצורה כ"כ גרוע כזה בכל מיני מיתות משונות ד"י, שרפו אנשים חיים קרעו אנשים לגזרים אבות ובנים גדולים וקטנים אנשים נשים וטף בלי שום הרגשת אנושי יותר גרוע מחיות השדה.

וזה נעשה לא ע"י ערביים וכדו' שיודעים לפרא אדם כמ"ש בתורה, אלא ע"י אנשים מנומסים כביכול שהיו מהיותר מנומסים בעולם ולא היה שום הבנה בדרך הטבע איך זה יכול להיות, וזה היה מאלה שהיו להיהודים קשרים ויחסים טובים אתם וכביכול

הלכות סתומים לגמרי עם כל מיני ממתקים והבלי עוה"ז ועם כל מיני דברים בטלים שקוראים בעתונים (החדשים כביכול) וזה הגיע עד כדי כך זה נורא ואיום, אבל גם על זה לא כולם אשמים אלא הרבה מהם גדלו וחנכו אותם כך והם כמו תינוקות שנשבו ולא יודעים אחרת אבל למה הגורל שלהם כך מהו הסיבה מן השמים שסבבו כך שירדו במשפחות כאלו או שהגיעו למחנכים כאלו, והסיבה שהם צוחקים מהיראי חטא הוא מפני שאין להם שום הרגשה לדברים שבקדושה כי הענין מבואר בספרים הקדושים שבאמת אין כל חדש תחת השמש.

כתוב בנביא יחזקאל מפורש שבשביל שעבדו ע"ז במזיד לכן הקב"ה מביא אותם למצב כזה ועושה מצב כזה שבגלגול הבא כופים אותם בע"כ לעשות אותם עבירות שעשו בגלגולים הקודמים במזיד זה התשובה לכל השאלות, זה שלא יכולים היום לעורר את הלב מפני שבשעה שהיה לנו נביאים בשעה שהיה לנו כל האפשרות להתעורר לא שמנו לב וכל אחד רדף אחרי בצע כסף ואחרי יצרו, ולכן העונש שלו שמורידים את האדם עוד פעם לכזה מצב ואינו יכול להתעורר.

זה מה שכתוב במפרשים על הפסוק (תהלים קיט קכו) עת לעשות לד' הפרו תורתך כשמגיע עת שהקב"ה ח"ו מעניש אז הפרו תורתך הקב"ה כביכול גוזר להפר תורתך כאילו אונסים את האדם לעבור את התורה בע"כ ואם לא עושה תשובה אז אח"כ הוא מקבל את העונש, זה פשוט חוזר על עצמו התמונה חוזרת על עצמה האדם יראה את התמונה ואח"כ הוא מקבל את העונש אם לא עושה תשובה.

ולכן כיון שעכשיו זה הזמן של הברור כי עכשיו זה הזמן שצריך לבוא הגאולה השלימה, לכן לפני זה יש ברור קשה מאד שיורדים כל הנשמות של אלו שלא היה להם עדיין תיקון השלם, ורואים היום איזה נפשות גסות יורדים באיזה חומריות הם נמצאים זה ממש נורא ואיום במילים א"א לתאר את המצב, ויורדים אלו הנשמות כדי שיהיה מתברר מי יגאל ומי לא יגאל ח"ו.

ז"א מכיון שהקב"ה רוצה לזכות גם את אלו שאין להם תקוה, נותנים להם משמים עזרה שקודם כל נותנים להם תיקונים בשמים מכל הגלגולים שכבר ירדו לעוה"ז ונפטרו וסבלו בשמים בגהנום בכל מיני יסורים נוראים שאין לנו מושג בכלל, ואח"כ יורדים עכשיו עוד פעם לתת להם עוד אפשרות אחרונה לתקן, כי ע"י החטאים דרכי התשובה נסתמים מהאדם כמו שהרמב"ם אומר שיש דברים שהם מעכבים את התשובה, ומכיון שיש דרכי ד' הקב"ה מתעה אותנו מדרכיו, ותקשיח לבנו מיראתך כביכול שהקב"ה מקשה לבנו שלא יכולים לעורר את הלב ליראת ד', זה מה ששואלים ומתאוננים כביכול להקב"ה כלפי מעלה, ובפרט היום בדור שלנו לא היה דור כזה שכ"כ לא יכולים לעורר יראת ד' בלבם, מסתמא לא היה דור כזה מעת מתן תורה בודאי ומסתמא גם מאז בריאת העולם, לא מעורר אותנו שום דבר אין דרך לדבר לאנשים ולעורר אותם זה נורא נוראות מה שקורה התקיים בנו כל מה שכתוב בנביא.

ועל כל זה הכאב היותר גדול הוא זה מה שכתוב בנביא (ישעיה נ"ט ט"ו) וסר מרע משתולל וכמו שהגמרא (סנהדרין צז.) מפרש זה שמי שרק רוצה לילך בדרך התורה צוחקים ממנו עושים ממנו ליצנות, ועיקר הצרה שעושים ליצנות ממנו החברים שלו הסיבה שלו, מילא מה שהכופרים ואלו האנשים שהתרחקו כבר מהתורה והמצוות עושים ממנו ליצנות זה לא כ"כ קשה, זה גם סבל אבל זה לא כ"כ עינוי כמו אלו החרדים שעושים ממנו ליצנות כמו שאומרים קלו מאד רודפינו כנשרי שמים, הנשרי שמים הכוונה זה אנשים שהם דומים לנשרי שמים לחשובים והם היו רודפינו.

וכמו"כ מה שכתוב יראי חטא ימאסו אין הפשט שאותם האנשים שהם כופרים ופוקרים הם יהיו מואסים ביראי חטא, אלא אלו שהם מסביבו ונמצא בתוכם הם מואסים ביראי השם, זה נורא נוראות המצב א"א לפרש יותר מדאי אבל זה נורא נוראות עד כדי כך שהאדם לא מוצא את עצמו, בחור שנמצא בישיבה אם הוא רק רוצה להיות רציני ויר"ש כבר צוחקים ממנו, כמ"ש (איכה א' ב') כל רעיה בגדו בה שהרעים עצמם הם בגדו בי, אותם שקרואים רעי החברים והידידים, כי הרשעים לא נקראים רעים ממילא אין הפירוש שהכופרים יעשו לעג וקלס זה לא הכונה, אלא רעי זה מי ששומר תומ"צ נקרא רעי וזה הכונה שהידידים והרעים הם צוחקים זה נורא ואיום המצב, כמו שהרוד"נר אומר מי שישמור אפילו רק ההלכות שבשור"ע יהיה כבר ללעג ולקלס, כי המצב יהיה כל כך נורא שאפילו לא ישמרו את ההלכה.

בת"ב כשיושבים ומתבוננים על כל הצרות האלו הדבר היותר מכאיב מכל דבר וזה יותר כואב מהכל והיותר קשה מהכל זה הדבר הזה, מסכנים היום ואומללים אלו הילדים קטנים והתלמידים ובחורי ישיבות שרוצים להתחזק ביר"ש, וצוחקים עליהם וקשה להם ולא יכולים להתגבר על הנסיונות האלו וממילא נופלים בחזרה.

בת"ב כשיושבים ומתבוננים על כל הצרות האלו הדבר היותר מכאיב מכל דבר וזה יותר כואב מהכל והיותר קשה מהכל זה הדבר הזה, מסכנים היום ואומללים אלו הילדים קטנים והתלמידים ובחורי ישיבות שרוצים להתחזק ביר"ש, וצוחקים עליהם וקשה להם ולא יכולים להתגבר על הנסיונות האלו וממילא נופלים בחזרה.

לוקח חלקו של הצדיק בגהנום, כך היא המדה וכך הוא הסדר כל הענין הזה זה כך, ועבודה הזאת של הבירור זה צריך להיות נעשה בעולם הזה עדיין כי הענין של נשמות להעביר לזכות ולחובה זה צריך להיות רק בעולם הבחירה עדיין בעולם הזה, זה ההסבר של המצב והעבודה שנעשית היום, (במצב קשה כזה צריך כל א' לשמור מאד על עצמו שלא יפול כי כל אדם עלול ליפול ואפילו גבורים נופלים), לכן צריכים מאד להתחזק ולהתגבר צריכים לדעת לכה"פ מה שלפנינו, ולכן צריכים להתבונן על כל מה שכתוב בקינות בכדי להתעורר.

ג.

ואם רואים שא"א להתעורר על זה צריכים לצעוק מר להקב"ה למה תתענו מדרכיך תקשיח לבנו מיראתך וגו', צריכים לצעוק פסוקים כאלו צריכים לצעוק ולבקש שהקב"ה יקוב את הכיסוי שעל לבנו ויסיר את זה מאתנו, כמו שהגמרא מביא (ע"ז יז.) המעשה של ר' אלעזר בן דורדיא זה מוסר השכל והדרכה בשבילנו לכל הדורות.

בגמרא שם איתא שר' אלעזר בן דורדיא ביקש מהרים וגבעות משמים וארץ מחמה ולבנה מכוכבים ומזלות בקש מהם בקשו עלי רחמים שכולם יבקשו עליו רחמים שיוכל לחזור בתשובה, כי אם היה מרגיש שבעצמו יכול לחזור בתשובה לא היה צריך לבקש מהם שיתפללו עליו, הקב"ה יקבלו בעצמו ישר כי הקב"ה נותן יד לפושעים הקב"ה ידו פתוחה לקבל שבים, ולכן לא היה צריך לבקש משמים וארץ שיבקשו עליו רחמים, אלא מכיון שהרגיש שלא יכול לעשות תשובה כראוי על זה בכה, בכה על זה שלמה לא יכול לעשות תשובה כראוי, ולכן הוא ביקש שיעזרו לו שיתפללו בעדו שיוכל לחזור בתשובה.

לכאורה צריך להבין למה יצאה נפשו, הרי מי שמתמרמר על חטא אין נפשו יוצאת אדרבא נפשו חוזרת אליו ע"י תשובה שלימה שעושה, אבל אפשר לומר שזה הפשט כאן וזה מה שהגמרא רוצה לספר לנו, שזה שיצאה נפשו בבכיה זה מכח שהתמרמר כ"כ על שאינו יכול לעורר את עצמו לעשות תשובה על זה שאינו יכול לעשות תשובה, ולכן געה בבכיה עד שיצאה נפשו כי לא יכל לסבול את הכאב שאינו מתעורר מספיק ואינו יכול לעשות תשובה כראוי.

כ"כ היה זה כואב לו כ"כ היה נמאס לו המצב שלו כ"כ היה בהתמרמרות גדולה שזה גרם ליציאת נפשו, ואז ביציאת נפשו התכפר לו אז זכה לתשובה ברגע האחרון זה מה שהגמרא אומר יצאה בת קול ואמרה ר' אלעזר בן דורדיא מזומן לחיי העוה"ב, זה היה לימוד החידוש כאן שאע"פ שלא הצליח לעשות

והקב"ה רואה שלפי המצב של האדם האדם כבר לא יכול להתגבר בשום פנים על יצרו כי כבר התגשם כ"כ שא"א לו להתעורר.

לכן מקילים מהאדם קצת שהלכוך שנעשה ע"י החטאים מורידים מהם קצת ע"י תקונים שמקבלים בשמים ע"י מורידים מהגשמות הזאת מורידים מהחלב הזה שסוגר את לבו ע"י העונשים בשמים, ואח"כ שולחים אותם חזרה לעוה"ז לא מתוקנים עדיין בשביל לראות אם עכשיו יתגברו, וזה התיקון הגמור וגמר התיקון הוא שיתגברו עכשיו על מה שפעם נכשלו, וע"י שסבל בשמים עונשים וירד ממנו הגשמות לכן יש לו עדיין בחירה קצת אבל הבחירה היא קשה יותר מפעם הראשונה אבל בכ"ז יש לו עדיין בחירה שיכול להתעורר אם ירצה, אבל אם לא שם לב אז מה אפשר לעשות.

ולכן אם אין תקוה ברגע האחרון אז מעבירים את נשמתו לצדיק, כי יש פסוק (שמואל ב' י"ד י"ד) לבלתי ידח ממנו נדח והכונה בזה על הנשמות שנשמת ישראל אף פעם לא נאבדת ואם הוא לא זכאי אז מעבירים את נשמתו לצדיק אחר והצדיק לוקח וזוכה בנשמה הזאת.

כי איתא בגמרא (חגיגה טו.) כל אחד ואחד יש לו שני חלקים אחד בגן עדן ואחד בגיהנם זכה צדיק נטל חלקו וחלק חברו בגן עדן נתחייב רשע נטל חלקו וחלק חברו בגיהנם, ומי שרוצה לתקן עצמו ואינו יכול כי קשה לו אבל באמת הוא צדיק אז הקב"ה נוטל חלקו שהוא לא מתוקן ומעביר את זה לרשע, וזה בזכות שהאדם סובל הבושות והיסורים ומתגבר על טבעו וסובל כל מה שמתלוצצים ממנו ובכ"ז מתגבר בעבודת ד' אז בזכות זה מעבירים ממנו כל פשעיו ז"א שלוקחים את זה ממנו ומעבירים את חלק הפסולת שיש לו מעבירים אותו לרשע והרשע מקבל חלקו בגיהנם זה הכונה.

כי לכאורה מה הפירוש שנוטל בגיהנם חלק של הצדיקים הרי אצל הצדיקים אין להם חלק בגיהנם, וכבר פרשנו לעיל בדרך א' אבל יש להוסיף לפרש בעוד דרך שהכונה שהרשע מקבל חלקם של אלו הצדיקים שעדיין יש להם גהנום, בזכות שהוא סובל על קיום המצות בגלל הרשע שמענה אותו לכן מכיון שהוא סובל והתגבר על זה בזכות זה לוקח הרשע חלקו שלו בגיהנום, וכעין זה איתא בספרי מוסר על מי שמדבר לשה"ר על השני אז לוקחים ממנו את כל הזכויות ומוסרים את זה לשני והשני לוקח כל הזכויות של זה המדבר.

כמו"כ כאן אם סובל מהשני בגלל קיום המצות כי הוא מבייש אותו ומדבר נגדו אז זה המבייש הוא

תשובה שלימה אלא הצליח רק לבקש ולהתמרמר על זה שאינו מצליח לחזור בתשובה ג"כ זכה לעוה"ב.

זה מה שמודיע לנו הגמרא במעשה הזה שגם זה דרך שהאדם יכול לתקן עצמו זה הבחירה ניתנה לכ"א גם למי שרואה שאינו יכול לחזור בתשובה, ולכן כ"א אפילו מי שח"ו מרגיש שנפשו קשוחה לבו קשוח במקום שיתייאש עי"ז, אדרבא שלא יתייאש אלא יצעק ויצעק עד שהקב"ה ירחם וממילא בזה לבד יקבל את התיקון שלו, זה התיקון קשה מאד אבל בכל זאת זה התיקון לאלו שכבר כמעט אין להם תיקון.

אבל סוף כל סוף הכלל הוא כל זמן שאדם נמצא בעוה"ז עדיין יש לו תקוה כי אין דבר עומד בפני הרצון אבל רק אם הוא מתעורר בצורה כזאת, ועל זה ניתן לנו התשעה באב להגיע להתמרמרות הזאת, בתשעה באב צריך להתבונן על כל מה שדברנו להתבונן מתחלה קודם כל על כל הצרות והיסורין מה שהיו ועי"ז להתעורר מכח היסורין מה שעובר עלינו, וצריכים להיות יושבים ותמהים איך חוזר על זה עוד פעם הכל, איך חוזרים שוב על החטאים אחרי שנענשו כל כך עליהם.

אבל הקושיא לא רק עליהם אלא גם עלינו גם על עצמנו יש להקשות הקושיא הזאת, אבל על עצמו לא כל כך רואה את הקושיא לכן צריך קודם שיתעורר מהמצב של השני, ואחרי שמעוררים את הלב להתרגש מה שמקשים על השני שלא מבינים אותם, צריכים להשיב אל לבו על עצמו וידעת היום והשבות אל לבבך, אחרי שהתעורר בלבבו מהמצב של השני אז צריך לשאול על עצמו מה איתך אתה ג"כ באותו המצב, אחרי שהתעורר ותמה שלא מבין את אלו, אח"כ יחזור ושאל שאלות על עצמו יהפוך את הקושיא הזאת על עצמו, עי"ז ממילא יראה יתגלה התמונה איפה הוא נמצא.

ד.

הגמרא אומר (יומא ט:) ראשונים שנתגלה עונם נתגלה קצם אחרונים שלא נתגלה עונם לא נתגלה קצם, שבגלות האחרון לא נתגלה עונם לכן לא התגלה קצם, בבית ראשון התגלה עונם ולכן תיכף ומיד עשו תשובה ממילא חזרו לא"י, אבל אחרי זה חזרו שוב פעם לחטוא כי התשובה שעשו זה היה בקלות לכן זה לא החזיק הרבה זמן, כי אם נותנים לאדם אפשרות בקל להתפייס אז שוב פעם חוזר לחטוא.

ולמשל כשהמלמד כועס על התלמיד וזורק אותו אם בקל מתפייס איתו אז הוא חוזר עוד פעם על העול שלו כי חושב שיתפייס עוד פעם, לכן המלמד נותן לו

קושי מאד מראה לו שאין רוצה להתפייס בשום אופן, עד שכבר התלמיד מגיע לדכדוכה של נפש ממילא יזכור פעם אחרת שהיה קשה להתפייס ולא יעשה עוד, זה הענין שלא התגלה עונם כי לכאורה למה לא התגלה עונם הלא במדרשים ובחז"ל כתוב כל העוונות מה שעברו א"כ למה זה לא התגלה עונם, אפילו אם לא התגלה בנביא אבל הגמרא מגלה לנו אז למה זה נקרא שלא התגלה עונם.

אלא הכוונה היא שלא התגלה עונם לא יכולים לראות את העון כל כך גרוע כמה שזה חמור בכדי שע"ז יתעורר לבו, זה התגלה למח ולכן אנחנו יודעים על איזה עוונות אבל זה לא התגלה ללב שלא מרגישים את חומרת העון, זה החילוק בין הדורות דורות ראשונים בבית ראשון עדיין היו חזקים וראו את עונם הרגישו כמה שזה חמור.

וזה מה שאיתא באור החיים הקדוש על הפסוק (ויקרא כ"ו כ"ח) אם תלכו עמי בקרי אף אני אלך עמכם בחמת קרי, הכוונה היא כשהקב"ה מביא לאדם עונש זה בשביל ההתעוררות שיוכל להתעורר ושיוכל להבין מדה כנגד מדה ע"י העונש יוכל להבין מה הסיבה שגרמה לזה באיזה עון נכשל, אבל אם האדם לא מתעורר עי"ז לכן בפעם שניה כשהקב"ה מעוררו ע"י העונש כבר קשה לו להתעורר כי כבר לא רואה מה הסיבה מה מכון כנגד מה לא ניכר מדה כנגד מדה.

א"כ ז"א שפעם שניה כבר א"א להבין זה הענין מה שנוגע לנו שאנחנו עכשיו ג"כ במצב שלא נתגלה עונם, אנחנו כבר בגלות אלפיים שנה כדי שנתעורר בעצמנו כדי שאנחנו לבד נגלה עווננו, אם אנחנו נחפש ונחפש אז נגלה לכן צריכים לחטט ולחפש מה עווננו נחפשה דרכנו ונחקורה ורק אז נשובה אל ה' אז יהיה תשובה אמיתית, כי אם אדם מטריח עצמו על דבר אז זוכה לזה שלא ישכח ממנו זה חשוב בעיניו, אם אדם מטריח עצמו עד שמשיג דבר אז הוא לא מזלזל בזה.

לכן זה מה שנתנו לנו היום התיקון הזה כדי שיהיה תיקון עולמי כדי שיהיה תיקון נצחי לכן נתנו לנו מצב שאלפיים שנה צריכים לחפש מחטטים ומחפשים מה יכול להביא את הגאון"ש מה יהיה התיקון שלנו איך יכולים לתקן עצמנו, לא יודעים אפילו מה חטאנו לא יודעים בכלל, אבל ממילא עי"ז נעשה התיקון זה הדרך לתיקון, כי אם האדם יחפש ויחפש ולא יתייאש לא ירפה ידו לא יתרושל מלחפש אפילו שלא מוצא בכל זאת הוא לא יעזוב, אם הוא לא יעזוב אז הקב"ה ג"כ לא יעזוב אותו, אם הוא לא עוזב את התשובה ולא מתייאש אפילו שמרגיש

ונזכה לפתוח חודו של מחט, כתוב בספה"ק חודו של מחט הכוונה שצריך להיות נקב מפולש, אה"נ שמספיק חודו של מחט אבל צריך להיות הנקב מפולש לתוך עומק הלב, ברגע שיחתור לתוך עומק לבנו בודאי אז נעשה את התיקון.

בת"ב זה הזמן שמאד מסוגל לזה ומאד מאד קל להתקרב להקב"ה, כתוב באמרי פנחס מקוריץ שבת"ב השכינה היא למטה יושבת בארץ, אנחנו יושבים בת"ב למטה בארץ זה רמז שגם שהשכינה שוכנת בארץ, אע"פ שהיא בגלות ועלתה לרקיע עלתה למרום מעת החרבן, אבל ביום הת"ב היא חוזרת תמיד לארץ ונמצאת בארץ וממילא בקל יכולים להתקרב לשכינה, לכן היא שוכנת בארץ כדי שאנחנו נוכל להתקרב לשכינה שהיא שוכנת בארץ.

אבל עיקר המכוון והעומק בזה שהיא שוכנת בעוה"ז ובקל אפשר לתפוס אותה יכולים להתקשר אליה בקל מאד מאד כי היא נמצאת אצלנו, ז"א היא מורידה את עצמה אלינו לכן בקל מאד יכולים לקבל את התיקון כי השכינה נמצאת אצלנו, נמצא שת"ב זה עת רצון שאנחנו יכולים תיכף ומיד לדבר אליה להתקרב אליה, והתפלות שלנו עולות, וגם הרהורי תשובה תיכף ומיד מגיעים לשכינה כי השכינה נמצאת קרוב אלינו.

כתוב בפרשת השבוע (דברים ד' ז) כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל קראנו אליו אפילו אם אנחנו בשפל המצב שאנחנו נמצאים ג"כ הקב"ה קרוב אלינו זה הרבותא, כי רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה (דברים ד' ו) זה מדרגה כשאנחנו בהתרוממות כשאנחנו חכמים ולומדים את התורה ויודעים את התורה, אבל הפסוק השני כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל קראנו אליו זה רבותא עוד יותר גדול, בכל קראנו אליו אפילו בשפל המדרגה.

ממעמקים קראתיך אפילו מעומק בור ודות (יונה ב' ג) מבטן שאול שועתי שמעתי קולי גם זה הקב"ה שומע זה החידוש, זה הזמן בת"ב שממילא גם כל השפלים כל אלו שהם רחוקים יכולים לקבל תיקון, זה התיקון של התש"ב, הקב"ה יעזור שנזכה לעשות מה שצריך לעשות ולקבל את התיקון ונזכה לקרב את הגאור"ש, שכבר יהיה סוף הגלות סוף וקץ לכל צרותינו תחלה וראש לפדיון נפשנו.

כי היא בית חיינו (תש"ע)

א.

אומרים בהפטרה רחם על ציון כי היא בית חיינו ולעלובת נפש תושיע במהרה בימינו, מבקשים

שאינו מסוגל לעשות כלום אבל הוא לא עוזב לא עוזב בשום פנים בזה הוא זוכה לתיקון שלו.

זה ההסבר מה שהיום יש הרבה אנשים שמתלבטים בעבודת ה' מנסים ומנסים ולא מצליחים כי זה התיקון שלהם שצריכים לנסות הרבה פעמים, זה התיקון שלנו שננסה וננסה בלי שום גבול עד שהיצה"ר יתייעף מאתנו שהיצה"ר יתייאש ולא אנחנו כך צריכים היום להתעורר בעבודת ה', יש לנו הכח של קשה ערף כדאיתא בפסוקים (שמות ל"ב ט'. ל"ג ג' ה'. ל"ד ט'. דברים טו יג) לכן צריך להשתמש בזה לעבודת ה' וצריכים להיות קשה עורף בזה לא לתת ליצה"ר לייאש אותנו, ואם האדם מצליח שלא להתייאש וממשיך בעבודת ה' עד הסוף זה יהיה התיקון שלו, ולכן אפילו אם יוצא נפשו מחמת מרירות בכל זאת הוא יקבל התיקון שלו ויהיה בן עוה"ב.

ולכן לא התגלה עוונם כדי שיהיה לנו תיקון אמיתי ותיקון נצחי, ע"י הטורח מה שאנחנו צריכים בעצמנו לגלות ולחפש ולחפש במסירות נפש עד דיכדוכה של נפש עד כלות הנפש, ולכן לא להפסיק מלחפש ולהמשיך לחפש כל הזמן כי מי שנאבד לו דבר ומחפש אותו ובקל מוצאו אז שוב פעם לא שומר על זה כל כך טוב ממילא שוב פעם יכול לאבד אותו, אבל אם לא נותנים לו כל כך בקל למצוא אותו אם קשה לו עד שמוצאו היה צריך להפוך את כל הבית את כל העיר עד שמוצא אבידה שלו, זה גורם שישמור על זה כל כך טוב שלא יאבדנו שוב פעם, זה מה שצריך לצאת מכל זה תשובה נצחית, לכן נתנו לנו את התשעה באב.

ה.

העולם מתנועע כל העולם מתנועע ממש ככברה, מי שיש לו שכל מי שיש לו דעת רואה את זה מרגיש את זה, כמ"ש (עמוס ט' ט) כאשר ינוע בכברה שהקב"ה ינוע ארץ עד שהקב"ה ינער רשעים מן הארץ כמ"ש (איוב ל"ח ג) לאחז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה, כל אחד יש לו פחד, ולמשל כשמרקדים קמח אז כל פירור מפחד או שילך לאיבוד וינערו אותו וישאר בפסולת או שיזכה להכנס בתוך הכלי, כך זה היום הקב"ה כל כך מנער את כל העולם שום אדם לא יודע אם הוא ישאר בתוך הכלי או ח"ו יהיה מאותם האלו שינערו רשעים מן הארץ, לכן צריך לפחד והפחד הזה זה הדרך להביא לנו את התיקון שלנו.

הקב"ה יזכה אותנו לעשות את העבודה מה שצריכים לעשות ולהתבונן באמת מה שצריך להתבונן, אם רואים שהאדם לא מתעורר אז צריכים אדרבא עוד יותר להתמרמר עד שיפתח את לבו,

לא היה צורך לתקן את זה.

היום כל התקונים וכל הגזרות הכל הולך על פנימיות הכל סובב על הפנימיות כי זה מה שחסר לנו, בחיצוניות היום כבר אין לנו כל כך נסיונות כי בקל אפשר לעמוד בזה, גם בזה יש נסיונות אבל בדרך כלל קל היום לקיים מצות בחיצוניות אין כל כך גזרות ומלחמות נגד זה זה יכולים לעשות בקל, יכולים היום לקיים מצות ביגיעה בטרחה כזאת מה שפעם עשו מצוה אחת היום אפשר לעשות באותו היגיעה אלף מצות.

כי יש כל מיני דרכים היום שאפשר בקל לעשות חסד עם הרבה מאד אנשים במקום לעשות חסד עם איש אחד חמשה או עשר אנשים, באותה טירחא באותה צורה יכולים לעשות כבר עם אלפי אנשים כך הוא סדר העולם היום, כי בחיצוניות כבר הראשונים הקדמונים שלפננו תיקנו מה שעברו כל כך הרבה גזרות וצרות כבר קבלו כפרה על חלק החיצוני וכבר תיקנו אותו לכן זה בקל היום לא צריך כבר תיקון.

אבל עיקר המבוקש היום מאתנו זה הפנימיות שזה עדיין לא מתוקן ולכן כל הגזרות וכל המלחמות נגד שמירת התורה היום זה רק בפנימיות, גוזלים מאתנו את הנשמות כל מה שכתוב בתוכחה זה ממש התקיים היום, בניך ובנותך נתונים לעם אחר ואין לאל ידיך להושיע (דברים כח לב) שאין לאדם שליטה על ילדיו וצאצאיו ח"ו, והם נתונים לעם אחר ברוחניות ממש כל מה שכתוב בתוכחה כל מה שמתבוננים בתוכחה בפנימיות רואים את זה היום בחזק גדול מאד.

זה התוכחה של היום, שאין לאדם היום שליטה על ילדיו וצאצאיו לחנכם כפי מה שהוא יודע שזה דרך התורה"ק והמסורה אלא הם תחת שליטת המוסדות ותחת השפעת מלמדיהם ומנהלי המוסדות והשפעת חבריהם והסביבה, והנה אע"פ שלפי מה שראוי להיות (ועל כונה זה נשלחים הילדים אליהם) הוא שהם יהיו שלוחי דידן לחנכם בדרך התורה והמסורה המקובלת מדור דור ועל זה ההורים משלמים להם שכר לימוד¹⁰ הוא אחרת שבמקום שהם אמורים

מהקב"ה שירחם על ציון למה כי היא בית חיינו, זה ענין חשוב לזכור ולהתבונן בזה, בזה תלוי מה שיש לנו זכות לבקש על הגאוו"ש מכיון שאין לנו מספיק זכותים, אחד מאדמור"י בעלז אמר איך אנחנו מבקשים על יראת שמים יראת שמים זה תלוי בידי אדם (ברכות לג:), אלא שאם האדם מרגיש שזה החיים שלו זה החיות שלו כי הם חיינו ואורך ימינו בלי זה אין לו חיים.

לכן כמו שיש לו זכות לבקש על חיים יש לו ג"כ זכות לבקש על זה כי זה אצלו כל החיים זה כמו שהוא מבקש על רפואה על חיים זה גם כמו על דבר גשמי לכן יש לו זכות להתפלל על זה, עכ"פ כך אנחנו מבקשים על הגאוו"ש, לכן יש לנו עצה אחת אם אנחנו מבקשים בזכות שזה בית חיינו לכן יש לנו זכות לבקש, זה אומר הפסוק כשמגיע זמן הגאולה אז הזכות היחידה הוא ובקשו את ה' אלוקיהם ואת דוד מלכם (הושע ג ה), שצריכים לבקש את הגאוו"ש בזכות שזה יהיה הבקשה באמת שלנו שבאמת אנחנו רוצים את זה¹⁰.

ב.

כשאמרים את הקינות צריכים להתבונן בדברים שבוכים על כל הצרות שעברו, אבל צריכים להבין שכל דבר שזה נכנס בתורה זה חלק מהתורה זה נצחי ממילא זה שייך גם בהווה, איתא (ירושלמי יומא ה.) כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו החרבן הוא תמיד בהווה, ובהווה יש תמיד חדש וכמו שלגבי תורה צריך להיות כל יום יהיו בעיניך כחדשים (ילקוט שמעוני משלי פרק ה) כך גם האבל הזה בת"ב צריך להיות כחדשים, ולכן צריך למצוא איפה אנחנו יכולים להרגיש בדור שלנו משהו חדש.

אבל כל הצרות מה שקוראים בקינות ומה שרואים שהרגו והיו גזרות להשמיד ושריפת התורה וגזרות על התורה כל זה אותו הדבר קורה היום, רק ההבדל הוא שהיום זה בפנימיות ואז זה היה בחיצוניות, למה כי אנחנו כבר נתקרבנו יותר לפנימיות, העולם נתקרב לפנימיות והתקון תמיד כפי הענין שצריך להופיע ברוחניות, ולכן פעם היו כל הגזרות והצרות בחיצוניות כי הפנימיות של בני ישראל היה חזק מאד

ואם אין להם לשלם מוציאים את הילדים מהמוסד ואת הבחורים מהישיבות וכמו"כ עבור כל סיבה שלא מתאים לנוחיות של המנהלים או להכבוד של המוסד ה"ה חוששים מאד על כבודם בעיני הבריות ולכן על דברים כאלו מוציאים אותם מהמוסד, ומכח כל זה הרבה ילדים נשארים היום מקופחים שלא מוציאים להם ת"ת וישיבה, כל זה צריך תיקון גדול כפי ההלכה המבואר בגמ' ובש"ע (יר"ד ...) מתקנת יהושע בן גמלא שעל בית דין שבעיר לדאוג שיהיו תלמודי תורה

¹⁰ הוספת המעתיק, איתא במדרש (תהלים יז) כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא מפני שלא תבעו בנין בית המקדש. והלא דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא נבנה בימיהם ולא חרב בימיהם, כך נעשה להם, ונענשו על שלא תבעו בנין בית המקדש. אנו שחרב בימינו והיה בימינו, ואין אנו מתאבלין ולא מבקשים רחמים, על אחת כמה וכמה.
¹¹ ועל ענין השכר לימוד יש להעיר שמה שנהוג היום במוסדות שאפילו אלו שהם עניים מסכנים לא מרחמים עליהם

להיות שלוחי דידן (ויותר מדויק לומר פועלים שלנו מכיון שמשלמים להם) הרי הם מועלים בשליחות ונעשים שלוחי השכלת הגוים והכופרים וה"ז כשלוחיהם שהם שונאי ומשניאי ד' והתוה"ק והדת.

ואם כן חוץ ממה שזה מעילה בתפקידם וממילא זה שלוקחים עוד שכירות על עבודתם ה"ז שאלה גדולה של גזל גמור כי ההורים הם מתנגדים לזה ואע"פ שאפשר לטעון שמכיון שכבר ידוע שכך הוא נמצא שנשלחים להם על דעת כן, אמנם לא כן הוא לעומק הענין כי הלא כל זה נעשה בכפי' מכיון שאין לההורים ברירה ואם א' לא יכנע אליהם יעשו לו כל מיני איומים ואפילו מסירות להשלטונות כמו שהוא במציאות היום (אע"פ שאין זה כ"כ ידוע להציבור אבל כן הוא במציאות והרבה אומללים יושבים היום בכלא מפני מסירות כאלו מתוך מחנינו מתוך שהם מושפעים מאנשי המקצוע שלמדו השכלה הטמאה הנ"ל וכל זה הנני אומר באחריות מכה ידיעה ברורה), וצרה זו שאנו נמצאים בה היום בזמנינו ה"ז מש"כ בתוכחה (דברים כ"ח ל"ב) בניך ובנותיך נתונים לעם אחר ואין לאל ידך.

ג.

ולכן כל הקינות אע"פ שנאמרו בצורה חיצונית על העבר אבל אלו שתיקנו את הקינות זה היו אנשי בעלי רוח הקודש והם תיקנו רק דברים שראו שבעתיד שזה גם יהיה נוגע לכן תקנו זה, דבר שהיה רק בעבר לא תיקנו על זה קינות, לכן כל מה שקוראים על הצרות שזה מעורר את האדם היום זה אותו הדבר ממש ואולי אולי יותר גרוע, כי סוף כל סוף גדול המחטיאו יותר מההורגו (מדרש תנחומא פנחס פרק ג), המצב היום הוא שהגזרות הם יותר קשות וחמורות, כי פעם נלחמו נגד החיצוניות של כלל ישראל והפנימיות היה חזק היו מוסרים את נפשם היו מוותרים היו מפקירים החיצוניות בשביל הפנימיות.

אבל היום נותנים לעשות החיצוניות לא מפריע בכלל אבל הפנימיות לא נותנים גוזלים את זה מאתנו, זה גזירה יותר קשה מפני שאין מרגישים עד כמה חשוב הפנימיות כי מתנחמים עם החיצוניות וחושבים שזה מספיק לא מרגישים כמה אנחנו רחוקים מהקב"ה וחושבים שקרובים, רוב אנשים היום המון עם חושבים שאנחנו קרובים להקב"ה שאכשר דרא כי כביכול כולם לומדים תורה וכולם

עוסקים בחסד ובעוד דברים טובים אבל מי שרואה בפנימיות רואה איך שזה רחוק וכמש"כ בנביא (ישעי' כ"ט ג) בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחוק ממני ועל זה כתוב שם עונשים היותר חמורים ר"ל יותר ממה שכתוב על ירידה בחצוניות בשאר כל העבירות, וכמו שהרחבנו בענ"ז כמ"פ, אבל מי שרואה בפנימיות רואה איך שזה רחוק מאשר בדור הקודם, הכל מה שכתוב בנביא מי שמעיין רואה שהכל ממש מתקיים היום ברוחניות נורא ואיום, ואין איש שם על לב.

ולדוגמא ראיתי קבוצה של אברכים עם זקנים ופיאות נראים אברכים רגילים, לא היה נראה עליהם גסות, והם ישבו ושוחחו והיו מעשנים סיגריות, ותמהתי קודם כל זה שאלה גדולה האם מותר לעשן בת"ב הפוסקים האחרונים שמביאים להקל על עישון זה רק אחרי הצהרים ובצינעה מי שמוכרח לו, אבל סתם לישב בתחלת התענית תיכף ולעשן לדבר ולפטפט זה לא הותר, לא מבינים בכלל שעושים עול בכלל אין שום השגה הם שוגגים גמורים לא יודע אם זה קרוב למזיד או קרוב לאונס אבל שוגגים בודאי.

פשוט לא יודעים אין דעת זה נורא ואיום הגלות הדעת היא נורא ואיום היום, צריכים לבקש ולהתפלל מהקב"ה שישפיע עלינו בינה ודעת, לא מבינים בכלל שיש איזה עול, לא מבינים מה זה תשעה באב מה לקונן על החרבן, ומי שנמצא בסביבה כזאת והוא יחיד שהולך ובוכה ומקונן, הוא נראה כמו משתולל זה הצרה הגדולה שיש היום שכך היא ההשגה וכך היא הדוגמא אין דורש ואין מבקש, ורואים שכל הצרות שעברו על התנאים הקדושים הם היו מלאכים ושרפים ועברו עליהם צרות צרורות נורא ואיום, השוו אותם לכל ההמון לכל הרשעים לכל הפשוטים ערבבו אותם כולם ביחד.

למה הקב"ה עשה כך כי באמת אנחנו צריכים להרגיש שכל ישראל כאיש אחד זה חלק מאתנו, לכן צריך לכאוב לכל אדם, לא לכל אחד בכחו למחות זה תלוי כמה השפעה יש לו, אבל לכאוב זה יכול כל אחד זה שייך לכל אדם, צריך שיהיה כאב לאדם שירגיש כמו שאבר אחד נטל ממנו כמו חותכים איבר ממנו.

כך צריך להרגיש הצער כשרואים בני ישראל אחרים איך שהם מתנהגים לא כמו שצריך איך שהם לא מבינים אין להם שכל לדעת, זה כאילו הם

כסף או כבוד למייסדיו או עבור מפלגה מסוימת וסוכ"ס מעשיהם מוכיחים שאינם לתועלת התלמידים אלא לתועלת שלהם או שעל"פ מתערב בכונתם גם כוונת נגיעה זו הנזכרת, וזה לבד כבר צרה גדולה כשלעצמה ומי יודע כמה זה ח"ו מוסף להקטרוג ולחרון בשמים וכמה צרות ה"ז מוסף להעולם ד"י.

קבועים בכל עיר ועיר ללמד לבני העניים (שאין להם לשלם למלמד עבור ילידיהם) וזה מוכיח שהתייסדות המוסדות הללו אינם לשם שמים לקיים דברי חז"ל ולדאוג עבור צאן קדשים ובניו האהובים של ד' ית' והם כמו יתומים שחייבים לדאוג עליהם, אלא שהמוסדות נהפכו להיות עסק פרטי או בשביל

לכן אם מתפללים על אחרים שיחזרו בתשובה כי מתפללים בלשון רבים השיבנו אבינו לתורתך וקרבו מלכנו לעבודתך והחזירנו בתשובה שלימה לפניך, מתפלל על כל כלל ישראל, צריך להרגיש קודם הכאב שכוּבא לו שהשני רחוק מהרוחניות להרגיש שזה חלק מאתנו, כי סוף כל סוף הפסוק (ויקרא יח יט) ואהבת לרעך כמוך הפסוק מדמה את זה לכמוך, כי אין אהבה גדולה יותר לאדם ממה שאוהב את עצמו, ולכן אם ירגיש את זה כמו הכאב של עצמו אז מוכרח שהוא זקוק לזה ואז יש לו זכות להתפלל על זה כי אז התפלה תהיה בכוונת הלב.

זה מה שצריך להתבונן כשאומרים קינות להבין שהכל בפנימיות זה בדיוק אותו הדבר ויותר גרוע אין שום הגזמה, כל מה שאנחנו קוראים בקינות שהיו רציחות ואכזריות וכל הגזרות זה הכל היום קיים במלואו ברוחניות ויותר מבמלאו כי גדול המחטיאו יותר מהורגו, ועל זה צריך לבקש ולעורר רחמים, אם נעשה זה כראוי בודאי זה יקרב את הגאון"ש ויעורר את הגאון"ש שתהיה, ועיקר להתפלל שהקב"ה ישפיע דעת לכולנו גם לנו ולכל אחינו בני ישראל שיהיה לנו דעת שהקב"ה ירומם את הדעת שלנו שהדעת יצא מהגלות זה הדבר הראשון, ואחרי זה שייך שהקב"ה יגאל את כל כלל ישראל ברוב רחמים וחסדים מגולים במהרה בימינו אמן.

מה מצופה מאתנו בעת הגלות כדי שנוכל לזכות לגאולה

משל לילד שלא התנהג כראוי והחליטו שכדי לחנך אותו להיות ילד טוב צריכים לשלחו לתקופה מהבית, שעל ידי שירגיש את הטעם לא להיות בבית יתגעגע הביתה וידע על ידי זה להעריך החשיבות של הבית ויהפך לילד מסור ויתקרב להוריו ולביתו. ושולח האב כל הזמן שלוחים לבדוק ולראות האם הבן מקבל געגועים לחזור לבית והאם רוצה לחזור הביתה והאם קבל הרגשה לבית ולהוריו, ומקבל כל הזמן תשובות מהשליחים שהבן לא אכפת לי כלום ולא פעל כלום במה ששלחו מביתו, וחושב האב אולי אנסה לשלוח לבן מכתב, ונראה אם ישמח במכתב שלי, וחוזרים השליחים ואומרים שלא שמח עם המכתב ולא התייחס אליו ולקחו והלך לדרכו בלי שום הרגשה ושמחה.

וכך עובר שנים והאבא כבר רוצה שהבן יחזור לביתו, והוא שומע מהשליחים שעדיין לא נשתנה הבן והוא עדיין אותו שובב כמו שהיה, וגם לא נהיה לו שום הרגשה של געגוע לחזור ומאחר שהאב שומע כך עדיין לא יכול להחזירו הביתה. אמנם אם לפחות

מנותקים מהאיבר של האדם לכל הפחות הכאב הזה צריך שיהיה, ועל מי שיש לו את הכאב הזה נאמר בפסוק (יחזקאל ט ד) והתוית תו על מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים על כל התועבות הנעשות בתוכה, שמדת הרחמים רצה לרחם על אלו שהם נאנחים ונאנקים על כל פנים, אם נאנחים ונאנקים זה הלימוד זכות עלינו זה לכל הפחות ההצלה וההגנה שלנו.

ד.

היום כל העולם כולו רועד, מי שמתבונן רואה שהעולם רועד ומתנוועע ככברה וצריך לפחד מאד, לכל הפחות שיהיה לנו הזכות הזה שנרגיש את הרוחניות כי היא בית חיינו, ובמקום שאנחנו נאנחים ונאנקים על הגשמיות על הצרות צריך להיות על הרוחניות, נכון שהצרות בגשמיות זה קשה אבל זה רק משל לעורר אותנו כמה צריך להיות הכאב על הרוחניות, ולא יעזור שום דבר שבעולם אם לא מבינים עד כמה שהפנימיות זה חשוב כמו בית חיינו, אפילו שיעשה אלף תעניות ואלף ימי תפלות אבל אם לא מבינים את העיקר זה חסר מהמטרה, זה מה שמבוקש היום הפנימיות הלב תקון הלב, שנבין מה היא בית חיינו שנבין שלא הגשמיות זה חיינו.

לכן כל זמן שאין את זה לא שייך לעשות ימי תפלות וכדומה, זה לא כמו הזמנים של פעם שידעו והרגישו שהרוחניות היא בית חיינו וזה היה כראוי ממילא כשיש רק צרה פרטית שהיא חיצונית שייך על זה להתפלל ולעשות ימי תפלה ובודאי פועלים בתפלה כדאיתא הן קל כביר לא ימאס (איוב ח כ), ובפרט שעושים תפלות של רבים יום תפלה או יום צום ברבים.

אבל היום צריך להבין מה מבוקש מן השמים מאתנו זה הלב ולא מבוקש מעשים חיצוניים ולכן ממילא אפילו שיעשו זה אלף פעמים זה לא הנקודה שרוצים מן השמים מאתנו, רוצים נקודה פנימית שיתעורר האדם בפנימיות זה מה שצריכים היום, אם היו עושים צומות ותפלות על הפנימיות זה מה שהיה שייך שיפעול והיינו נענים מן השמים, על זה היה שייך לעשות תפלות רבים.

אבל בעיקר לפני זה צריך להיות הכאב שחסר לנו ברוחניות, כי איתא בקדמונים כמדומה בהמב"ט בבית אלוקים שלפני שנגשים לתפלה צריך להרגיש שהוא זקוק לזה, צריך לגשת להתפלל בהרגשה שהוא זקוק וצריך את זה ורק אחרי זה להתפלל, א"א להתפלל על דבר אלא רק אחרי שהוא מרגיש שהוא מוכרח וזקוק לזה שזה חסר לו כמו החיים שלו.

לדעת שאין הענין כך אלא מי שבאמת רוצה להתעלות יותר והרי הוא גם מצפה להגאוו"ש כמו שראוי להיות (וכמו שנשמותינו רוצה ומתגעגעת באמת), ומשתדל בכל יכולתו לתקן את עצמו ולהתעלות כראוי לו, אזי אם יופיע הגאולה השלמה היום לא יפסיד כלל מהדרגה שהוא משתוקק ומשתדל להגיע ושהיה עומד להגיע אם היה הגאולה השלמה מתעכב יותר, אלא אדרבה דוקא בשכר זה שהוא מצפה לישועה ינתן לו האפשריות אפילו אחרי שיגיע הגאולה השלמה להשלים עצמו ולקבל כל הדרגה שהוא רוצה מכיון שכבר התחיל לטרוח על זה לפני ביאתו.

משל למלך שרוצה להגיע למקום מסוים והוא מקום שעושים שם עסקים ובכדי שיוכל המלך להגיע לשם צריכים לפנות מקום שם, והיה שם א' שהיה באמצע עסקיו להשיג איזה ריוח גדול וכששומע שהמלך רוצה להגיע למקום זה אזי מכח גודל אהבת המלך ותשוקתו אליו הרי הוא תיכף ומיד מוותר על עסקו ומפנה מקומו עבור המלך ומודיע לשליח המלך לומר הנה אנכי פניתי ביתי ומקומי ויכול המלך לבא תיכף ומיד.

ואינכם צריכים להתעכב עוד לחפש מקום עבור המלך, אזי כשישמע המלך שאיש הזה ויותר על רווחו מפני אהבתו להמלך וגעגועיו אליו בודאי יעניק לו המלך כל הריוח והעושר ההיא שהיה עומד להרויח, ונמצא שבאמת לא הפסיד כלום, ועוד שאדרבה השתלם לו להאדם הענין כי אם היה ממשיך בעסקיו הרי זה ספק אם יצליח באמת להתעשר כמו שרוצה או לא אבל עכשיו שמקבלו מהמלך הרי זה בטוח בודאי כי המלך לא יתחשב עם הספק הזה אלא יתן לו בעין יפה כי מצא חן בעיניו על מסירותו להמלך ופשוט הוא.

(מתוך מאמר כי אתה אבינו)

זאת נחמתי בעניי איך ע"י ט' באב מקרבים את הגאולה א.

איתא במשנה (אבות ב' א') הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה שאין אתה יודע מתן שכרן של מצוות, ע"כ, והיינו שמצוי שאנשים טועים לחשוב על מצוה חמורה שהיא קלה, ועל זה אומר המשנה שאין אתה יודע לשפוט איזוהי קלה ואיזוהי חמורה, כל' שמקבלים עליה הרבה שכר ועל כן אין לזלזל בזהירותה של מצוה קלה כי אולי ה"ה חמורה ובזלזולה תפסיד הרבה שכר שיכולת להרויח על ידה. והנה ממצוות שאדם מסתכל עליה בקלות, כמו

נהיה אצל הבן איזה הרגשה שמרגיש חסרון במה שאינו אצל אביו ומתגעגע לחזור אליו להיות במחיצתו, או שעל כל פנים רואים שמתרגש ושמח כשמקבל מכתב מאביו אזי אף על פי שבשאר הדברים עדיין לא השתפר מתעורר האב להחזירו ועושה לעצמו חשבון שהבן הזה הלא כבר סבל כמה שנים מהגירוש, האם אשאיירו לגמרי לאבד את כל הקשר אתי, ואני בטוח שאחר שכבר היה כל כך הרבה שנים בודד ונתעורר אצלו רגש של געגועים לחזור הביתה אז בודאי שכשיחזור כבר יתנהג יותר טוב ואוכל כבר לחנכו כשיהיה בבית, אך כל זה בתנאי שלפחות הבן מתגעגע הביתה.

והנה ככל המשל והחזיון הזה כך הוא הענין לגבי גלותינו וגאולתינו העתידה שמצופה לנו בכל רגע בעת ובעונה הזאת, שתלוי בדבר הנזכר בהמשל דהיינו בהגעגועים לחזור, שבזה הוא המבחן שלנו, והיינו שאם לכל הפחות אנו מתאבלים וכואב לנו על החורבן ועל הריחוק שלנו שאנו בגלות והשכינה אינה שורה אצלנו, ואנו מתגעגעים לחזור הביתה לבית אבינו מלכינו ולהיות אתנו עמו בארמונו שהיא הביהמ"ק שיבנה במהרה בימינו הרי זה מוכיח שיש לנו קשר עם הרבש"ע.

ואפילו אם חלילה בדברים אחרים עדיין אין אנו כראוי בכל זאת בזכות זה שעל כל פנים אנו מתגעגעים אל ד' ואנו רוצים בכל לבנו לחזור אליו ולדור עמו במחיצתו ית' בביתו ולהיות עבדיו ובניו הנאמנים אליו זכות זה לבד מספיק עבורינו שיגאלנו ד' ית'.

ובצירוף מה שסבלנו כל כך גלות ויסורים שבודאי נשבר עקשות וקשי ערפינו על ידי זה, וד' יראה ללבב ויודע שבודאי באמת נכנע לבנו ואנו מוכנים לקבל ממנו מה שיורינו לכן יגאל אותנו תיכף ומיד על סמך שכשמיח יבוא ויחזיר אותנו הביתה ויחנכו אותנו כבר נקבל את כל דבריו ית' ונעזוב את דרכינו המקולקלים ונעשה רק רצונו ולעבדו בלבב שלם, ונתנהג כראוי לבן מלך ויוכל כבר לקיים הבטחתו ית' שיעשה אותנו ממלכת כהנים וגוי קדוש, אך אם גם ההרגשה והגעגוע לחזור הביתה אין לנו, איך יוכל להחזיר אותנו אליו.

(מתוך מאמר כי אתה אבינו)

האם אפשר להתעלות גם אחרי שיופיע הגאולה

לפעמים נכנס מחשבת דאגה במח האדם איך יהיה אם משיח יבא היום ואני עדיין לא תקנתי עצמי מספיק והרי הכלל הוא שמי שטרח בערב שבת יאכל וכו' ואם כן ישאר מקופח משכרו משלם, אבל יש

רוחני נורא עבור המוח, המוח נעשה זך וברור, וממילא מי לא ינצל הזדמנות כזאת, בפרט שעכשיו זה הזמן שלה, שזה מצווה בשעתו שיכולים הרבה יותר להרוויח, כי מצוה בזמנה כחה הרבה יותר גדול ופועלת הרבה יותר וגם שעכשיו הרי הוא הזמן להתמרמר על החורבן לכן הזמן מסייע לכל אדם באיזה דרגה שיהיה שיוכל לקיים את המצוה כראוי בכל לבו וע"פ שמצד דרגתו הפרטי איננו מסוגל לזה עכ"ז הזמן מסייע לעשותו כראוי.

ב.

כתוב בפרשת בשלח (ט"ו כ"ג) ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים כי מרים הם וגו' ויורהו ד' עץ וגו' וימתקו המים וגו', ואיתא בחז"ל (...) שהעץ שהראה לו ד' למשה היה עץ מר וזה היה שלא מדרך הטבע שמזה נעשו המים מתוק, וז"ל שם המתיק מר במר, ע"כ והנה הרמב"ן הקשה למה לא כתוב ויראהו ד' עץ, שהרי הכונה שהראה לו ד' ית' העץ שהוא ולמה כתוב ויורהו שהיא לשון לימוד ותירץ שהכונה שלימדהו הש"י"ת למרע"ה, שבעץ זה יש בו סגולה שיוכל להמתיק, עכ"ד.

ואפשר להוסיף ולומר שבדרך רמז יש כאן עוד לימוד על עוד ענין, שהקב"ה למדו למשה רבינו, שהנה ידוע שהדרך להמתקת הדינים היא ע"י שמחה (וכמובן דהיינו בשמחה של מצווה) שבזה מבריחים את המקטרגים וגם כל כחות הרע והקליפות (וגם את היצר הרע שלא יהיה לו כח לשלוט על האדם להכשילו בעבירה או בהרהורי עבירה") כי הקליפות והסט"א הן תמיד בעצב ויללה ומזה הוא כל חיותם, (גם הוללות יתכן אצלם) אבל שמחה (של מצוה) אינם יכולים לסבול וזה שורף להם ועל כן הם בורחים ע"כ, והנה בימים של אבילות כמו ט"ב שא"א להשתמש בעצה זו להבריחם ולהמתיק הדין (שהרי אסור לשמוח) וזה מה שרמוזו כאן כשמגיעים למרה דהיינו לט"ב שהוא יום מר וזה ברשות הסט"א (ולכן ה"ז יום מר כפי דרכם) ולא יכולים לשתות מים דהיינו להמשיך חסדים כידוע שמים תמיד רומזו לחסד, ועל כן למדו ד' ית' למ"ר שבבהמ"צ ובתשעת הימים שהם כמו התחום והרשות של הסט"א שאז יש להם שליטה בפרט בט"ב באב זה היום שלהם, וא"א לדחותם בכוח של שמחה, יש עצה אחרת שהיא להמתיק מר במר, וכך אפשר לפרש הפסוק כשבאים למקום שקראו שמו מרה למים המרים שזהו תשעה באב, צריך להמתיק מר במר.

מצות תפלה, שעליה אמחז"ל (...) שהיא עומדת ברומם של עולם ובני אדם מזלזלין בה, כמו"כ היא גם המצוה להתאבל על חורבן בהמ"ק, אנשים מסתכלים עליה כקלה לא חושבים כמה נצרך היא לכל אחד, אומרים האם אני במדרגה לומר תיקון חצות, זה בשביל יהודי במדרגה, אע"פ שפעם כל יהודי פשוט היה נוהג כך, אבל היום מסתכלים כך משום שיש טמטום השכל, חבל שלא יודעים כמה שאפשר להרוויח במצווה קלה זו שבאמת קל לקיימה לולי הזלזול בה.

לפעמים בדאלאר אחד יכולים לקנות הגרלה, ונעשה בפעם אחד מליונר, ומיליארד אנשים קונים את זה שכ"א חושב אולי הוא יצליח להתעשר על ידי זה, למה לא אעשה כך, וכל שכן וקל וחומר מאובי תחכמני, יחשוב האדם כמה מצוות שקל לאדם לעשותן ומזדמנות לדינו תמיד, ומזלזלים בהם על לא דבר ומי יודע אם היה נזהר בהם אולי כבר היה מתעשר מזה, עכ"פ עכשיו הרי הוא הזמן להתמרמר על החורבן, וזה לא רק מצוה בעלמא אלא היא טובה נוראה, זיכוך גדול לאדם כדאיתא בספה"ק.

כל השנה יש ענין של שמחה של מצוה, ובשם האר"י ז"ל מובא ששמחה של מצוה היא כח היותר גדול להשמר ולגרש מעליו הקליפות ולהתעלות על ידיה, ואמר האר"י ז"ל על עצמו שהוא הגיע לכל הדרגות שלו ע"י גודל שמחה של מצוה שהיה לו וזה גם מזכך את חומר אדם כמו תעניתים ושאר סיגופים כדאיתא בספה"ק, אמנם עכשיו בט"ב, זוכים לבטל הקליפות והרע ולהתעלות ולהזדכך ע"י האבילות והתמרמרות על החורבן (וכמו"כ ה"ז נעשה בתקון חצות של כל השנה).

מבשרי אחזה אלוך, מהגשמיות אפשר לדעת להכיר הרוחניות, בגשמיות ידוע ומובא בחובת הלבבות כשתינוק בוכה אומרים שזה בריא, מה שהתינוק בוכה יותר יהיה אח"כ הוא יותר חכם, שהדמעות מוציא הליחה מהמוח, וכמה שיש במוח יותר ליחות הרי השכל יותר גס.

וכמו שרואים שבגשמיות יש ענין שבכיות מזכך המוח והשכל, יש לדעת שכמו"כ הוא לגבי רוחניות כי כל מה שיש בגשמיות הרי הוא דוגמא להרוחניות כי כל הגשמיות הוא משל להרוחניות וזה כלל גדול, ויש לדעת שאם אין לאדם השקפה נכונה, זה סימן של טמטום במוח, אבל ע"י זה שהאדם מתמרמר על כל הדברים שדברנו, על דברים רוחניים, זה זיכוך

לנו בעה"ז, אבל באמת כל שנה נעשה קצת לידת משיח, זה דבר שנעשה לאט לאט, כמו כל התיקונים שנעשים לאט לאט, וכל אחד שיש לו חלק בזה מתקן חלק שלו שיש לו בחורבן, עושה חלק שלו עבור הגאולה, וכשיגמור כולו אזי יופיע בעוה"ז.

העבודה שנעשית כל שנה זה מה שמקרב את הגאולה ואם היינו מתאמצים יותר כראוי היתה כבר מזמן מופיעה הגאור"ש, אמנם מכיון שאין מתאמצים מספיק (אע"פ שבדאי הצדיקים שבכל דור עושים עבודתם כראוי בכ"ז) חסר העבודה של כל ההמון עם שעל זה מחכים בשמים כי אם תבא הגאור"ש רק בזכות הצדיקים, אזי לא יהיה לשאר ההמון זכות קיום להגאור"ש כי רק מי שהשתדל בעצמו גם לקרב את הגאור"ש רק הוא יזכה לקבל פני משיח צדקינו כמ"ש (בנוסח יגדל) ישלח לקץ הימין משיחנו לפדות מחכי קץ ישועתו, ומכיון שאנחנו מתעצלים ועושים מעט מעט כל שנה לכן ה"ז נמשך כ"כ הרבה זמן, כי אין הקב"ה רוצה שאנחנו נפסיד את כל האושר הזה, אמנם כאשר יגיע סוף הזמן של בעתה שכבר א"א להגאור"ש להתעכב עוד אז יסגר השער ומי שלא זכה עד אז יפסיד ח"ו.

עכ"פ ידוע שבאלו הימים אחד מהכוונות של שמונה עשרה, ע"פ האריז"ל ברצה, היא שמצרה יהא נעשה רצה, וזה נקרא המתיק מר במר שבאלו הימים מסוגל להפוך מצרה לרצה, וכן מסוגל להתתיק ממר לרם, כידוע שבלשון הקודש מחשבים כך, שיש מילים שמהפכים אותם, כמו שנגע נעשה ענג, כל הדברים האלו אינם סתם כך, יש כונה בזה, שבלשון הקודש כל מילה היא קודש, יש בה לימוד כמו בתורה, משום זה מובא באר"י ז"ל שיכוונו להפוך מצרה לרצה.

ג.

עומדים אנו קרוב לתשעה באב, וכבר דברנו על זה שע"י התמרמרות מביאים הגאולה, תשעה באב בעצמו אחר חצות נמצאים כבר פחות באבילות, ומתנחמים ומתחזקים, כי לידת נשמת המשיח היא בתשעה באב, כי ההתמרמרות שעושים בתשעת הימים ובתשעה באב, זה בונה הגאולה, וכיון שכבר עבר רוב היום עומדים כבר אחרי חצות, על כן על ידי העבודה שעשינו גרמנו בזה לידת אורו ונשמתו של משיח בן דוד ואע"פ שעברו כל כך הרבה שנים, אבל באמת כל שנה הזמן נעשה יותר קרוב להגאולה, והנה יש שואלים מה נקרא לידת משיח, כל כך הרבה שנים אומרים לידת משיח ועדיין לא רואים שמופיע

מאמר "במסתרים תבכה נפשי"

נאמר ליל תשעה באב תשע"ז

- האם ראוי היום לכל א' להתאבל על חרבן הבית במשך כל השנה או שזה רק לירא שמים.
- מבואר בחז"ל שהגאור"ש תבוא או בדור שכולו חייב או בדור שכולו זכאי. וצ"ב אם הדור כולו חייב א"כ באיזה זכות יקבלו את הגאולה השלימה.
- למה מי שהיום לא מרגיש הסתר פנים אין לו הזכות להגאל בגאור"ש כמבואר בגמ'.

- למה ד' יתברך לא בוכה על חרבן בית המקדש לפני המלאכים וכי שייך בושה לפניו ית'.
- למה נחרבה עיר ביתר ולא עמדה להם זכותם שהיו צדיקים גמורים.
- מה גורם לאריכות הגלות.
- למה הפורענות של החרבן התחילה דוקא מהצדיקים ואפילו שנתפסו על שלא הוכיחו הרשעים אבל צ"ב נענשו בחומרה גדולה מאוד שהפורענות התחילה מהם.

א

שהיו שם צדיקים כאלו למה נחרבה, ואומר הגמרא מפני שלא התאבלו על חרבן בית המקדש ועל חרבן ירושלים (עיר ביתר נחרבה אחר שכבר נחרבה ירושלים), לכן אע"פ שהיו צדיקים גדולים אבל מכיון שלא התאבלו לכן נחרבה העיר, רואים מזה שזה כל כך חמור הענין שלא מתאבלים על חרבן בית המקדש וירושלים שבשביל זה אפילו שהיו צדיקים גמורים נענשו כל כך עד שנחרבה כל העיר ונהרגו שמה הרבה מאד הרוגים.

הענין שצריכים להתאבל בת"ב יש בזה תקון גדול מאד, נסביר הענין מה הוא התקון שאנחנו צריכים לתקן בזה שמזה יש לנו ללמוד גם לכל השנה, איתא בגמרא (גיטין נ"ז.) על עיר ביתר שהיה שם מעשים של צדקות גדולים מאד והיו שם כמה צדיקים גדולים מאד ובכל זאת נחרבה, והגמרא מקשה א"כ שהיו כל כך צדיקים למה נחרבה, בשאר מקומות הרי זה מובן מפני שהיו גם רשעים שעשו עבירות אבל עיר ביתר

לפניו, ומפני הקנאה שהמלך עזב אותם מחמת בנו לכן נעשו כל שרי המלוכה שונאים לבן והיו מבקשים רעתו, לימים חלה הבן והנה בתחלת חליו היה הבן מרגיש בכאבו מאד והיה לו צער ויסורים בראשו ובאבריו כדרך החולה בשעת החולשה, וכשהיה הבן גונח מחמת כאב היה המלך מרבה מאד בבכיה והיה משתדל בעסקי רפואתו בכל מה שאפשר.

והנה אחר כמה זמן כשהכביד עליו חליו עד כי נטה למות אע"פ שהיה מרגיש חולשה שאינו יכול לעמוד אבל לא היה מרגיש כאב והיה נדמה לחולה שעכשיו הוא יותר בריא, ואז כשהיה במצב כזה שכבר לא מרגיש כאבים, שוב אביו בא לבקרו עם שרי המלוכה ושאל לו מה טיבו והבן אמר שהוא מרגיש טוב אינו מרגיש כאב, וכשמוע המלך את תשובת בנו החולה התחיל לבכות ולצעוק מאד כי לב יודע מרת נפשו והבין המלך שזה סימן מיתה (כידוע שאחד מסימני המיתה הוא שהחולה כבר אינו מרגיש בכאבו כי אין בשר המת מרגיש כשדוקרים אותו, ואז ממילא הרי זה סימן שכבר הכביד עליו חליו וכבר נטה למות כי זה הטבע מי שנוטה למות אינו מרגיש בכאבו), אבל שרי המלוכה מחמת שהיו שונאים לבן וחששו שאם המלך יצעק כל כך אזי ישמעו בית המלכות ויקראו כל מיני רופאים מומחים גדולים שבעולם ויבואו ואולי ירפאו אותו, והם רצו שכן המלך ימות כדי שישתעשע איתם, אזי התחילו לנחם את האב ואמרו לו למה המלך צועק הלא הוא בעצמו אמר שמרגיש טוב וא"כ הרי זה סימן שהוא מבריא.

אבל המלך היה חכם והבין מחשבתם שרוצים שהוא לא יצעק אלא יתנחם וכך לא ישתדל בו לרפאותו וממילא הוא ימות, ואז אמר להם בחכמה אני לא יודע מי צודק אתם אומרים שהוא מתרפא ואני חושב שהמחלה יותר הכבידה, על כן נקרא לרופא גדול ונראה מה שהוא יאמר, ובא הרופא היותר גדול שהיה רגיל תמיד לבקר את הבן, והנה כל פעם כשהיה המלך מצטער על בנו החולה היה תמיד רוצה הרופא הזה להקל על צער המלך והיה מנחם אותו ואומר לו שאינו מסוכן כל כך ומקוה שיחזור לבריאותו, אבל עכשיו כשבא וראה את המצב התחיל לצעוק בקול גדול ואמר לו אדוני המלך זה סימן מיתה הבן מסוכן מאד והפחיד מאד את המלך.

וכשמוע זאת שרי המלוכה שאלו את הרופא למה אתה לא מנחם את המלך כמו תמיד שהיתה מנחם את המלך שלא יצטער למה עכשיו אתה מבשר לו בשורה רעה, אמר להם הרופא אם היה המצב שהבן ימות בודאי ואין כבר שום תקנה לו אזי לא הייתי מבשר בשורה רעה כל כך לפני הזמן, אבל עכשיו שהמצב הוא לא לגמרי בלי תקוה על כן אני רוצה

והנה כדי להבין את הענין הזה יש להבין על פי מה שכתב ר' שלמה קלוגר זצ"ל שהביא מדרש על מה שכתוב בפסוק (ירמיה י"ג י"ז) "במסתרים תבכה נפשי מפני גוה" ואיתא במדרש (איכה רבה הקדמה פסקה כ"ה) על זה "מפני גוה" מפני גאותן של מלאכי השרת שאמרו (תהלים ח') מה אנוש כי תזכרנו, ז"א עכשיו לאחר החרבן שהקב"ה רוצה לבכות על החרבן אזי הקב"ה כביכול כאילו מתבייש לבכות לפני המלאכים שהמלאכים יראו אותו שהוא בוכה, כי אז יאמרו לו הרי אמרנו לך (גמרא סנהדרין ל"ח:) מה אנוש כי תזכרנו שלא לברוא את האנשים שיחטאו כל כך, ונמצא כאילו המלאכים מנצחים ח"ו את הקב"ה, לכן הקב"ה בוכה בסתר כמ"ש במסתרים תבכה נפשי מפני גוה שלא יראו כביכול ושלא יתגאו המלאכים ויאמרו שהם היו צודקים ח"ו שהקב"ה לא יברא את האדם ויהיו מנצחים ח"ו כביכול את הקב"ה.

וצריך להבין וכי הקב"ה צריך להתבייש מפני המלאכים הלא מי יאמר לו מה תעשה, בודאי שלא שייך אצל הקב"ה כביכול בושה שמתפעל מזה שכאילו מנצחים אותו, אלא בודאי שרמוז כאן משהו מה שנוגע לנו ללמדנו איך אנחנו צריכים להתנהג וזה צריך להבין מה זה הענין הזה.

וגם מביא עוד מדרש על מה שכתוב בפסוק (ישעיה כ"ב ד') "על כן אמרתי שעו מני אמרר בבכי אל תאיצו לנחמני" ואיתא במדרש (פתיחה איכה רבה פסקא כ"ד) על זה בשעה שחרב בית המקדש באו מלאכי השרת לומר שירה אמר להם הקב"ה תתרחקו ממני ולא תנסו לנחמני ולא עוד אלא שכל התנחומים שלכם אין זה תנחומים אלא ניאוצין הם לפני זה כמו ניאוצין אתם כאילו דוקרין אותי, (ודומה לזה מצינו בגמרא (ב"ק צ"ד.) כשאדם מברך על גזל אין זה מברך אלא מנאץ).

ומקשה ר' שלמה קלוגר זצ"ל אינו מובן למה זה ניאוצין נכון שלא רצה הקב"ה לקבל תנחומין כי לא רצה להתנחם הרי זה מובן, (כמו שמצאנו אצל יעקב אבינו שלא רצה להתנחם על יוסף), אבל למה זה יהיה נחשב עוד לניאוצין הרי הם מנסים לנחם את הקב"ה א"כ כוונתם לטובה וא"כ למה הקב"ה אמר להם שהם מנאצים מה הכוונה בזה.

ב

ובכדי להבין את ענין הניאוצין מביא על זה משל למלך שהיה לו בן תינוק קטן כל זמן שהבן היה קטן ולא היה בר דעת אזי המלך היה משתעשע ועוסק עם שרי המלוכה, אבל כשהגדיל הבן ונעשה בר דעת אז התחיל המלך להתעסק ולהשתעשע עם בנו, ולא היה מסתכל עוד בכל שרי המלוכה ולא הקשיב להם כי יש לו בן שיכול להשתעשע עמו וזה יותר חשוב

לשתוק, והם המלאכים פחדו שהקב"ה יצעק ויבכה וממילא המקטרגים לא יוכלו לקטרג ואז שוב הקב"ה יגאל את בני"ו ושוב ישתעשע עם בני"ו, לכן רצו שהקב"ה לא יבכה שאז בני"ו לא יגאלו כי רצו שישתעשע איתם, על כן רצו לנחם את הקב"ה בדרך כזה של שירה בכדי שהקב"ה לא יצטער ולא יבכה כביכול ואז ממילא בני"ו ישארו בגלות ח"ו זה מה שרצו, וגם רצו לרמז להקב"ה שיכול עכשיו להשתעשע עם המלאכים שלא יבכה על בני"ו.

לכן הקב"ה אמר להם שהשירה שאתם מבקשים לומר לפני אין זה אלא ניאוצין אני יודע מחשבתכם זה לא נתחומין באמת אלא אתם רוצים שהקב"ה לא ישתדל להחזיר את בני"ו ממילא לא יהיו כבר בני"ו בעולם ואז יחזור הקב"ה להשתעשע איתם א"כ אתם כמו מנאצים אותי שאתם רוצים שהבן ימות, זה ענין ביאור הניאוצין.

ד

ומוסיף עוד ר' שלמה קלוגר זצ"ל כשראו המלאכים שהקב"ה לא נותן להם לנחם אותו בדרך זה, אזי חפשו בדרך אחרת איך למנוע את הגאולה השלימה ואמרו להקב"ה אבל המצב הרי הוא לא כל כך גרוע שהרי בני"ו לא מצטערים א"כ למה אתה בוכה כל כך עליהם אם הם בעצמם לא מרגישים את הצער, ואפילו שבוכים על הצער הרי זה רק שהם בוכים על הנאת עצמם כדי להנצל משעבוד מלכויות מהצרות, אבל לא בוכים על הצער שהתרחקו ממך על צער הגלות שרחוקים ממנו יתברך משלחן אבינו הם לא בוכים על זה, א"כ למה אתה צריך לבכות בשבילם אם הם לא מרגישים צער השכינה בכלל אפילו שהשכינה מסתלקת והלכה בגלות הם לא מרגישים בזה.

והאמת היא שהקב"ה יודע שאנחנו כל כך חולים עד שכבר כמעט אנחנו היינו נוטים למות ואין בשר המת מרגיש לכן אין אנחנו מרגישים בצער גלות השכינה, אבל עכ"פ המלאכים המשיכו לקטרג וזה מה שקטרגו.

ואז הקב"ה אמר כך אם יבכה לפנייהם הם לא יעזבו אלא ימשיכו כל הזמן לקטרג ולקטרג בצורה כזאת שהרי בני"ו לא מצטערים א"כ למה הקב"ה מצטער ובוכה עליהם אם הם לא אכפת להם כל כך, לכן הקב"ה אומר במסתרים תבכה נפשי שלא יראו אותו בוכה ושלא ימשיכו לקטרג, מפני גאותן של מלאכי השרת בכדי שלא יתגאו ויאמרו שהם רוצים שהקב"ה יחזור עליהם לכן הם לא רוצים שהקב"ה יבכה על בני"ו כי על ידי כך יחזיר את בית המקדש.

שהמלך יצטער ויצעק כדי שעל ידי כך יתאמץ בכל כוחו להביא רפואות ורופאים ממרחקים אולי יהיה תקנה והבן יבריא, כי יש עדיין אפשרות לרפא אותו, אבל צריך להביא בשביל זה רופאים מומחים מרחוק, לכן כל זמן שהבן היה מרגיש כאב אז היה יכול לנחם אותו כי עדיין המצב לא היה מסוכן כל כך, אבל עכשיו רואה שהמצב כל כך מסוכן כבר אזי רוצה שהמלך יעשה כל השתדלותו כדי שיבריא, וכשמוע המלך את תשובת הרופא התחיל לצעוק עוד פעם בקול מר מאד ומיד שלח לקרא לכל הרופאים הגדולים והמומחים מכל העולם ולבסוף החיה את בנו וחזר לבריאותו עד כאן זה המשל.

ג

הנמשל הוא כך אנחנו בני"ו להקב"ה הפסוק אומר (ירמיה ל"א י"ט) "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים" הקב"ה משתעשע בנו, והנה לפני מתן תורה בני"ו היו עדיין בלי דעת כי לא קבלו התורה לכן היה הקב"ה משרה שכינתו בעליונים והיה משתעשע עם המלאכים, אבל אחר שקבלו בני"ו את התורה ונעשו בני דעת עזב הקב"ה את העליונים והשרה שכינתו בתחתונים ולא היה כבר משתעשע עוד עם מלאכי השרת, לכן בשעת מתן תורה צעקו מה אנוש כי תזכרנו (שבת פ"ח:) לא רצו שהקב"ה יתן לבני"ו את התורה כי הבינו שעכשיו הם יפסידו מזה שהקב"ה יפסיק להשתעשע איתם, ונעשו שונאים לישראל ותמיד הם מחפשים לקטרג על בני"ו, אלו המלאכים שקטרגו פעם ראשונה תמיד כשיש להם מה לקטרג הם מקטרגים.

והנה כשחרב בית המקדש באו מלאכי השרת לומר שירה להקב"ה, כי בזמן בית המקדש לא היה רשות למלאכים לומר שירה לפני בני ישראל אלא בני ישראל היו צריכים לומר תחלה ואח"כ יכלו להשתתף וג"כ לומר כמו שכתוב במדרש (ילקוט שמעוני דברים ו' רמז תתל"ו), ועכשיו בשעת החרבן רצו המלאכים לומר שירה לפני הקב"ה כי בני"ו כבר לא יכולים לשיר בבית המקדש ואין כבר שירה בזמן כזה, אזי ממילא באו לנחם את הקב"ה שישתעשע איתם, אבל הסיבה היתה מפני שרצו לקטרג כי ידעו שאם יבכה הקב"ה על צרות ישראל ועל החרבן בודאי הקב"ה ימשיך בזה טובה גדולה על ישראל ויבקש כל מיני דרכים לגאול את ישראל כי הקב"ה רוצה להיטיב לישראל אפילו שאינם ראויים, רק מפני שמדת הדין מקטרג ואינו מניחה כי מלך במשפט יעמיד ארץ ועל כן כביכול מוכרח להתחשב בזה, אבל כשמדת הדין רואה שהקב"ה בוכה ומצטער על צרות ישראל אזי אין לה העזה ואין לו רשות לקטרג בזמן כזה וממילא צריך

שבט קטן שבט לוי שמבינים לפחות את המצב, זה הרמז בכה תבכה בלילה שהלילה זה מרמז על חושך הגלות כשרואים שיש כזה חושך כל כך גדול החושך הזה מכריח אותנו שנבין על מה לבכות.

כל שנה כשכבר מגיע ת"ב אנחנו מצפים שזה כבר יהיה הת"ב האחרון, אבל באמת זה תלוי בנו אם אנחנו נעשה את העבודה של ת"ב, כמו שכתוב בספה"ק למה נולד נשמת משיח בת"ב אחר הצהריים כי אחר שבנ"י בוכים כל כך על הגלות ועל גלות השכינה, כשעושים את העבודה של ת"ב שמתאבלים ובוכים זה מביא את הגאולה השלימה וזה בורא את נשמת המשיח.

ענין של נשמת המשיח זה ענין שזה הדרגא כלומר הנשמה היא הדרגא הרוחנית של הדבר באיזה דרגא תהיה הגאולה זה נקרא נשמה, והמשיח מוכרח כבר להגיע אבל באיזה צורה יגיע באיזה דרגא יהיה הגאולה השלימה זה תלוי בנו, דהנה ידוע מהאור החיים הק' (בתחלת פרשת תזריע) שמביא את הזוה"ק שיש שני דרגות באיזה צורה תהיה הגאולה השלימה, יכול להיות בדרגא פשוטה ויכול להיות בדרגא מעולה שזה הרוחניות היותר גדולה שלא היתה אפילו בבית ראשון, וזה תלוי בזכות שלנו, ואמרנו כבר כמה פעמים בודאי שתהיה הגאולה השלימה בצורה המעולה כי א"א ח"ו שהקב"ה יעשה תורתו פלסטר שבסופו של דבר אחר שהיינו אלפים שנה בגלות שיבוא אלינו הגאולה בצורה פשוטה ולא בצורה המעולה א"א לחשוב דבר כזה, אלא בודאי יהיה תלוי בכל אחד כפי עבודתו וכל אחד יראה וירגיש אחרת את הגאולה לפי הזכות שלו כמה שיש לו זכות ככה יראה את הגאולה השלימה א"כ נמצא שיהיו כאלו וכאלו.

1

עכ"פ אנחנו צריכים לדעת מה היא עיקר העבודה שמביא לנו את הגאולה השלימה בצורה המעולה, כאן ראינו שחז"ל אמרו למה נחרבה ביתר מפני שלא התאבלו על ירושלים ואע"פ שהיו צדיקים גמורים אבל היה להם רק חטא אחד שלא התאבלו על ירושלים, ובספה"ק מבואר שע"ז ששוכחים מהחרבן שוכחים שאנחנו בגלות שוכחים שאנחנו צריכים להיות מגעגעים שהקב"ה יחזיר לנו את הגאולה השלימה, ובעיקר שלא חושבים על צער השכינה זה גורם אריכות הגלות וזה הסיבה של אריכות הגלות".

רגילים לצעוק תיכף ושמרו או וידבר משה או תקעו בחודש או כי ביום הזה ושוכחים לענות אמן מקודם על ברכת פורס סוכת שלום, וכן צריך שתזהר מאד לענות אמן על ברכת המחזיר

ומסביר שזה מה שאומר המדרש על הפסוק (ירמיה ט' ט"ז י"ז) **לָה אָמַר ד' צְבָאוֹת הַתְּבוּנָנוּ וְקָרָאוּ לְמִקְוֵנוֹת וַתְּבוּאֵינָה וְאֵל הַחֲכָמוֹת שִׁלְחוּ וַתְּבוּאֵנָה: וַתַּמְהַרְנָה וַתִּשְׁנָה עָלֵינוּ נְהִי וַתִּרְדְּנָה עֵינֵינוּ דְמָעָה וְעַפְעֵפֵינוּ יָזְלוּ מֵיָם. הַקב"ה אומר לישראל ע"י הנביא שיקראו למקוננות שיעוררו ושיגרמו לבנ"י לבכות, וזה היה בסוף הגלות כי קודם כל גלו עשרת השבטים ואח"כ גלו שבט יהודה ובנימין, וכביכול בכדי שהקב"ה יוכל לבכות צריך שבנ"י יבכו, ולכן בתחלה אחר החרבן לפני שגלו בנ"י רצה הקב"ה לבכות ובנ"י לא היו עדיין בוכים והקב"ה רצה שבנ"י יבכו כי הקב"ה צריך שיהיה איתערותא דלתתא, הקב"ה רצה לבכות בגלוי כדי שהמלאכים ישתקו ולא יקטרגו על בנ"י שהם לא בוכים כמו שאמר לפני זה, שהקב"ה צריך שהמלאכים לא יקטרגו כך יוכל להביא את הגאולה השלימה, לכן הוא רוצה שבנ"י יבכו ואז יכול לבכות בגלוי וממילא יוכל להביא את הישועה והגאולה השלימה, אבל בנ"י לא התעוררו לכן הקב"ה בקש מהם שיקראו למקוננות שיעוררו אתכם לבכות.**

עכ"פ היוצא מזה כך שזה שבנ"י לא מרגישים לבכות על צער השכינה על החרבן שהתרחקנו מהקב"ה שהשכינה הסתלקה מאיתנו, אם לא בוכים על זה אזי כביכול הקב"ה אינו יכול לבכות בגלוי מפני שאם יבכה בגלוי אזי המלאכים טוענים הרי הם בעצמם לא בוכים על זה, ומכיון שהקב"ה לא בוכה בגלוי אזי מדת הדין מקטרג כי עיקר השתיקה של המקטרגים הרי זה כשהקב"ה בוכה בגלוי שאז אין להם רשות כבר כי זה העזה וחוצפה אם המלך בוכה שאז יקטרגו עוד, זה מה שאומר ר' שלמה קלוגר זצ"ל.

ה

והנה כתוב (איכה א' ב') **"בכה תבכה בלילה"** הפשוט הפשוט הוא שבלילה שומעים יותר את הבכי וזה עושה יותר רושם, אבל לפי מה שנתבאר אפשר לומר כך יש היום אנשים שמבינים ויודעים טוב טוב את המצב שיש הרבה מה לבכות בעוונותינו הרבים, יש את הצער השכינה יש את הירידה הרוחנית יש את המצב של כלל ישראל שיוורדים עד התהום ממש, זה מצב כזה שמסתמא לא היה מעת מתן תורה ירידה כזאת מאחר שיצאו ממצרים שאז היו ערום ועריה והיום חזרו למצב של מצרים ערום ועריה, ונשאר רק

"הוספת המעתיק, מובא בספר הברית (ח"ב מאמר י"ב דרך הקודש פ"א) וזה לשונו, בפרט צריך שתזהר לענות אמן אחר ברכת פורס סוכת שלום עלינו בשבת וי"ט, כי רוב העולם

הצדיקים, אמרה מדת הרחמים מפני שהם צדיקים, המשיכה וטענה מדת הדין אבל הם לא מחו בעוברי עבירה לא דאגו ששאר העם לא יחטאו, ובפסוק כתוב (יחזקאל ט' ד') שהצדיקים האלו היו באמת נאנחים ונאנקים ומצטערים על כל העבירות שנעשו, אבל לא מחו ולא עשו כלום כדי לשנות את המצב וזה היה הקטרוג עליהם.

והקב"ה אמר שמדת הדין צודקת ולכן מגיע להם עונש על זה שלא מחו ולא עשו כלום להחזיר את העם בתשובה, ולכן הקב"ה חזר בו ואמר שיעשה גם עליהם ת' של דם כדי שגם הם ימותו, ולא רק זה אלא שהעונש התחיל מהם כמ"ש (שם ו') וממקדשי תחלו שהעונש יתחיל מהצדיקים המקודשים, וצריך להבין למה התחיל העונש מהם שהרי הכלל הוא מי שהתחיל בעבירה תחלה ממנו מתחלת הפורענות כדאיתא ברש"י (שמות י"ב י"ב) אצל פרעה מכיון שהתחיל בעבירה תחלה על כן הקב"ה התחיל עמו בעונש תחלה, אבל הצדיקים הם קבלו העונש על זה שלא מחו ולא על שהתחילו ח"ו בעבירה כי הרי היו צדיקים א"כ למה שהעונש יתחיל מהם יותר משאר העם, וכי הם יותר חוטאים משאר העם הרי הם צדיקים יש להם רק חטא אחד משא"כ שאר העם היה להם הרבה חטאים.

אבל הענין אפשר להסביר כך שהנה בני"ה היו במדרגא כל כל נמוכה ושפילה (כמו שהזכרנו מר' שלמה קלוגר זצ"ל) עד שלא היו מרגישים כבר בחטאים שלהם, כי כשהאדם יורד וחוטא ועבר ושנה על החטא אזי הרי זה נעשית לו כהיתר (יומא פ"ו:) לכן הוא נופל וחוטא יותר ויותר עד שאינו מרגיש כבר את המצב שלו ואת הכאב של הנשמה שלו, לכן הוא באמת חולה אנוש מאד כנוטה למות כבר שהנשמה מסתלקת ממנו שכבר לא מרגיש כלום כי כבר הפסיד את כח ההרגשה הרוחנית, על כן הרי הוא לא יכול להרגיש ולא מסוגל להרגיש מחמת הרוח שטות שבו, ועל כן נכון שמגיע להם עונש כי הרי הם בפשיעות הגיעו לזה אבל סוכ"ס עכשיו אין עליהם טענה למה לא מתעוררים כי עכשיו הרי הם במצב שלא יכולים לעורר את עצמם.^ט

תשגיח על רוב הצבור בשתי ברכות אלה ותמצא כדברי, לכן מאד מאד הוי זהיר בשתי אלה גם תזהיר לאחרים על זה ותזכה לרבים, ואנכי אדם להבל דמה כתבתי בדיו תיבת אמן בסדור תפלה שלי בסוף שתי ברכות אלו לזכרון ולמשמרת ולהשיב לכל שואל:

^ט הוספת המעתיק, הכוונה היא על תשובה רגילה, אבל בודאי בתשובה גדולה במס"נ מסתבר שמכל דרגא אפשר לעלות וכמו שמצינו אצל מנשה המלך.

וגם בספר הברית מאריך בזה שעל ידי זה שמתיישבים בגלות ובונים בתים יפים ורוצים לחיות במנוחה עם כל התענוגים ועם כל הנוחיות שבעולם זה מה שגורם אריכות הגלות, כי אז הקב"ה אומר הרי טוב לכם כאן אתם רוצים להתיישב כאן כי אתם חושבים שאתם כאן כדי להיות תושבים, א"כ אתם לא צריכים את בית המקדש את ירושלים את השכינה שתשרה בינינו ח"ו, אבל מי שמראה שהוא מצטער ואינו יכול ואינו רוצה להתנחם להיות בגלות עם כל הנוחיות אלא די לעבד שיהיה כרבו, כי הוא רואה שהשכינה בגלות ובצער גדול כמו שאיתא בזה"ק המשל להמחיש קצת איך שהקב"ה כביכול נמצא בגלות הרי זה דומה למי שנמצא בשוק של בורסקי שזה שוק שעושים שם עורות שיש להם ריח רע מאד שא"א לסבול.

מ"י שאביו נמצא בצער או בשביה או בבית סוהר, אזי מי שלא חושב על זה והוא יכול להתעדרן לישב לאכול עידונים ולהתענג בכל מיני דברים ושוכח לגמרי מהצער של אביו, כמה זה אכזריות כמה זה מעורר הצער של אביו וכעס על הבן הזה שלא אכפת לו מאביו, אם יש בן כזה הרי אביו לא רוצה לחזור אליו ח"ו, ולא רק זה שצריך שיהיה אכפת לו הצער של אביו אלא גם כשרואה ששאר אחים לא אכפת להם על הצער של אביהם אזי גם על זה הרי הוא צריך להצטער מאד, בן שרואה שכל הבנים האחרים של אביו לא מסורים לאביו אזי הבן שהוא באמת מסור לאביו הרי הוא מצטער ובוכה על זה כשרואה שלא אכפת להם על צער של אביהם.

ז

איתא בגמרא (שבת נ"ה.) שבזמן החרבן כשהקב"ה רצה להביא עונש על הרשעים אמר הקב"ה למלאך שיעשה סימן על מצחות כל האנשים זה סימן רוחני של אות ת' שיש לזה שני משמעותות ת' תמות ת' תחיה, על הצדיקים יעשה ת' בדיו זה סימן על חיים שהמזיקים לא יחבלו אותם (כמו שהקב"ה עשה סימן ביציאת מצרים), ועל הרשעים יעשה ת' של דם זה סימן שהם צריכים להרוג אותם, ובא מדת הדין וקטרג וצעק מה נשתנו אלו מאלו למה אתה מציל את

שכינתו לציון, מפני שרוב הצבור רגילים להשתחוות תיכף ולצעוק מודים אנחנו לך ושוכחים לענות אמן מקודם:

וכבר היה מעשה בעת אחד בגלות המר הזה שהיה עת רצון למעלה על גאולתנו ועל פדות נפשנו, ובא בחלום לצדיק אחד שהיה בדור ההוא שהיה עת רצון גדול וכבר התעוררו כל הפמליא של מעלה, אך הס"מ קטרג ואמר הלא רוב בני ישראל אינם מתפללים בכוונה על זה והראיה שאינם עונים אמן אחר ברכת המחזיר שכינתו לציון, וע"י הקטרוג הזה נשתקע הדבר ונתארך הגלות ועדיין לא שבנו לארצנו, ואם פג לבך מלהאמין

מלמדים אותם ולא מעוררים להם דרך הישר והטוב, אלא יש כאלו שמוספים עוד לחטוא שגם מחניפים לרשעים, והגמרא בסוטה (דף מ"א:) אומר מיום שגברה אגרופה של חנופה, כלומר שנעשה חזק מאד החנופה שמחניפים את הרשעים, נתעוותו הדינים ונתקלקלו המעשים, ורש"י שם מפרש את זה כך שבה שהם שותקים אזי כל הדורות הבאים לומדים מזה שזה לא נורא שחוטאים וממילא הם יורדים יותר וממשיכים לחטוא ולא מתעוררים לתשובה בכלל וזה באשמת אלו שמחניפים.

והנה הגמרא אומר (ערכין ט"ז:): אמר ר' טרפון תמה אני אם יש בדור הזה מי שמקבל תוכחה כי כמעט כולם לא מקבלים תוכחה זה גירסא אחת, ויש עוד גירסא תמה אני אם יש בדור הזה אדם שיודע להוכיח, והגמרא מסביר לפי הגירסא הראשונה כך שאם אדם שהוא ת"ח או שהוא רב אומר לאנשים טול קיסם מבין עיניך כלומר תסיר את הכשלוך שיש בך כשלוך קל כמו קיסם, אומר לו טול קורה מבין עיניך כלומר עליך יש טענה גדולה יותר ממני א"כ איך יוכל להוכיח אותו לכן הם לא מקבלים תוכחה, עמי הארץ והמון עם צוחקים מאלו שרוצים להחזיר אותם בתשובה כי כשאומרים להם מוסר על כמה דברים, אומרים להם אתם יש לכם עוול ואשמה הרבה יותר גדול לכן לא מקבלים ולכן הוא לא יכול להוכיח, לפי שני הנוסחאות יוצא שזה אותו הפירוש שממילא לא יכול לומר כלום כי הוא יכול לענות לו אתה רשע יותר ממני.

ולפי מה שכותב החובת הלבבות יוצא שהיום בעונותינו הרבים זה הטענה על אלו שהם נחשבים כאילו פני הדור מנהיגי הצבור או עסקני הצבור או נציגי הצבור איזה לשון שנקרא להם, הם שותקים על הרבה דברים ולא רק שותקים אלא הם גם מחניפים את הרשעים, אזי ממילא הרבנים הרמ"ם לא יכולים כבר להוכיח את האנשים, כי אומרים להם אתם עושים עוולות יותר גדולות אתם מחניפים את הכופרים את הרשעים היותר גרועים ולמה אתם אומרים לנו מוסר תגידו קודם לעצמכם, התלמיד ששומע את המוסר יודע (כי זה התמונה מה שמראים לו הרבנים שלו) שאם יתקלקל יותר יחניפו אותו, כל זמן שהוא התלמיד שלו אומר לו מוסר אבל אם ח"ו יצא לתרבות רעה ויגדל אצל השלטון ויהיה אדם גדול שם, אז יחניפו אותו א"כ מה לו לחזור בתשובה ולכן הוא לא יוכל להוכיח אותו.

ט

והנה הענין שצריך להתאבל על חרבן בית המקדש זה לא רק בת"ב אלא הרי זה כל השנה יש ענין

אבל הצדיקים שהם רואים את המצב העגום הזה איפה שנמצאים בנ"י בכזאת שפלות שהם כבר כמו חולה אנוש שאינו יכול כבר לרפאות את עצמו כי כבר אינו יכול להרגיש את עצמו, והם כואב להם המצב שהרי הם נאנקים ונאנחים לכן הקב"ה אומר להם א"כ שאתם במצב שכן מרגישים את הצער והכאב למה שתקתם למה לא עשיתם משהו בשבילי.

ולמשל מי ששומע לפעמים שהידיד שלו או אח שלו נמצא בצער גדול יש לו חובות גדולים או שיש לו כל מיני צער שאנשים מצערים אותו וכדומה, והוא מתאנח עליו מאד ואפילו בוכה עליו אבל הוא לא עושה שום השתדלות לעזור לו אלא נאנח והולך לו, איזה פנים יש לזה אם אתה באמת מתאנח א"כ למה אתה לא עושה משהו בשבילי, סימן שזה לא עמוק בנפשו ובלבו הרגשת הצער עליו, כי אם זה היה עמוק בלבו היה אכפת לו מאד והיה מהפך את כל העולם לעזור לו, אבל מכיון שהוא כן מרגיש את הדבר שהרי לכן הוא מתאנח עליו אזי באמת יש טענה גדולה עליו אם כן למה אתה לא עושה כלום איך אתה יכול להיות כל כך קר, איך אתה יכול להיות כל כל בשאננות כל כך בתרדמה שאתה לא עושה כלום אפילו שאתה כן מרגיש, זה היה טענה גדולה על הצדיקים ודוקא מפני שהם צדיקים לכן היה זה הטענה עליהם.

ובחובות הלבבות (שער התשובה פרק ט') כתוב מי שאפשר לו שיכול ללמד לאחרים לעשות טוב לצוות לאדם שילך בדרך הטוב ולהזהיר אותו מעשות הרע ולעזור לו שלא ילך בדרך הרע למנוע אותו מלילך בדרך הרע, ז"א כשרואה אנשים שהולכים וטועים בדרך הרע ולא הוכיח אותם ולא הורה להם ולא מלמד אותם ללכת בדרך הישרה, אלא הרי הוא שותק ונותן להם ליפול ולא עושה כלום, אזי עליו נאמר הפסוק בנביא (יחזקאל ג' י"ח) "הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אבקש", זה הקב"ה אומר לאלו הצדיקים שלא היו מייסרים את הרשעים ולא היו מנסים להחזיר אותם למוטב, אזי הרשעים שעשו העבירות הוא הרשע ימות בעונו אבל דמו מידך אבקש שהצדיקים אלו ששתקו הם אשמים בדמו הם יהיו נתפסים על דמיהם.

ח

מכ"ש היום המצב הוא כך ממש, יש אנשים שירדו כל כך עד שהם כבר לא מסוגלים להרגיש כלום, אבל אנחנו שרואים ומבינים את המצב הזה, א"כ למה אנחנו לא מהפכים את העולם להחזירם למוטב ולא עושים כלום, ולא רק זה ח"ו שאנחנו לא שמים לב מה שיש בינינו הרבה שלא הולכים בדרך הטוב ולא

הקב"ה עושה את זה בדרגה גבוה מעל גבוהים תקונים עליונים בעולמות עליונים והוא בונה את כל הרוחניות ואת כל העולמות את כל הגאולה השלימה את כל העתיד שלנו, זה הקב"ה עושה כשאנחנו עושים את המצות וזה הכוונה שהקב"ה עושה את המצות, א"כ הקב"ה מחכה עלינו שאנחנו קודם נעשה את המצוה כאן בכדי שהוא יוכל לעשות זה אח"כ בשמים.

היוצא מזה שבשביל שהקב"ה יגמור את התקונים בשמים הוא צריך שקודם אנחנו נעשה זה כאן בעוה"ז, כך הקב"ה סידר בעולם כמ"ש (תהלים ס"ח ל"ה) תנו עוז לאלקים כשהקב"ה ברא את העולם כביכול עשה איתנו הסכם שלא יעשה כלום בלי אישור העולם כי הכל צריך להיות נעשה באיתערותא דלתתא מהעוה"ז, זה נתן הקב"ה חשיבות לעוה"ז ולעם המובחר שלו בני"י שאנחנו מנהיגים את כל העולמות העליונים הקב"ה מחכה עלינו ולא עושה בלעדנו.

וכתוב בתוה"ק (דברים כ"ו י"ז י"ח) "את ד' האמרת היום להיות לך לאלקים" "וד' האמירך היום להיות לו לעם סגולה" "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה" ז"א ההסכם בינינו לבין הקב"ה והברית שהקב"ה עשה איתנו זה היה שהוא מעלה אותנו שנהיה גבוהים יותר מכל אומות העולם, אבל הכוונה בזה שאנחנו ראוים כל כך להיות יותר מכל העולמות שכביכול הקב"ה בעצמו תלוי בנו ולזה הקב"ה עשה הסכם איתנו, הקב"ה כביכול כאילו משועבד אלינו לא יכול לזוז בלעדנו, וכל זה כדי להיטיב לנו כל כך רוצה להיטיב לנו, כי הקב"ה לעצמו לא צריך כלום כמ"ש (איוב ל"ה ז') "אם צדקת מה תתן לו" הקב"ה לא צריך את כל העוה"ז כל מה שהקב"ה ברא את העולם הרי זה רק כדי להיטיב לנו, ואם אנחנו מזלזלים בזה ואנחנו לא עושים דבר שהקב"ה רוצה שאנחנו נעשה כדי שיוכל לעשות בשבילנו לטובתנו אם אנחנו לא עוזרים לו כדי להיטיב לנו כמה זה צער להקב"ה.

על זה אומר הפסוק שזה נאמר על הזמן של אחרית הימים לפני הגאולה השלימה (ישעיה ס"ג ה') הקב"ה אומר "ואביט ואין עוזר" אני מסתכל ורואה שאין שום אדם עוזר לי, "ואשתומם ואין סומך" אני מתמה ואשתומם שלא תומכים ולא סומכים בי שאני אוכל לעשות להיטיב להם מה שאני רוצה, וכמו למשל האב שרוצה לתת ולהיטיב לילדים שלו ולכן קונה להם מתנות גדולות, אבל בכדי שהם יקבלו את זה הם צריכים לבוא אליו ולפשוט את ידיהם וכך הם יוכלו לקבל את זה, אבל הם לא פותחים את ידיהם אלא הרי הם מתעסקים בצעצועים במשחקים שלהם

שצריכים לבכות על החרבן כדאיאתא מפורש בש"ע (א"ח א' ג') "ראוי לכל ירא שמים להיות מיצר ודואג על חרבן בית המקדש", אבל יש הרבה אנשים שאומרים שהוא לא ירא שמים עדיין לא הגיע לדרגה הזאת, ולכן בזה הרי הוא פוטר עצמו מלהיות מתאבל ובוכה על חרבן בית המקדש, על אותם האנשים שכך חושבים אומר בעל התניא שזה לא תירוץ כי מי שאומר שהוא לא ירא שמים אזי יבכה על החרבן שלו של עצמו שזה גם חרבן למה אינו ירא שמים, אם הוא לא מרגיש צער השכינה אזי יבכה על צער של הנשמה שלו שהנשמה אצלו בגלות לכן זה לא תירוץ.

היום אפשר לומר עוד יותר למה כל אחד צריך להתנהג כך ולא רק ירא שמים, מפני שאם אין מי שיבכה על המצב אזי כל אחד צריך לומר במקום שאין אנשים השתדל להיות איש (אבות פ"ב ה') ולהיות הוא זה שמצטער ובוכה על חרבן בית המקדש, והנה ענין המיצר ודואג על החרבן זה לא רק החרבן הגשמי על חרבן של עצים ואבנים, אלא זה בעיקר הכוונה על חרבן הרוחני על ריחוק השכינה מאתנו על הסתר פנים שזה סימן על הסתלקות השכינה, על זה צריכים לבכות ועל זה מבוקש מאתנו לבכות, ועל כן מה שכתוב בש"ע שרק ירא שמים יהיה מיצר ודואג על החרבן, אבל כשאין אנשים ראוים לאותו איצטלא אזי כל אחד צריך לעשות את זה, כי בשמים הקב"ה מחכה על זה כדי שיוכל לבכות איתנו כי כדי שהקב"ה יוכל להביא את הגאולה השלימה הוא צריך לבכות על החרבן ובכדי שהוא יוכל לבכות בגלוי הוא צריך שאנחנו נבכה על זה כך זה הסדר.

והנה חז"ל אומרים (תענית ל:) כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה כי ע"י האבלות הוא בונה את ירושלים, הקב"ה רוצה לבנות את ירושלים והוא בונה אותה ע"י האבלות שלנו, דהנה איתא בחז"ל (ירושלמי ר"ה ז, מדרש רבה משפטים ל') שהקב"ה גם הוא מקיים את התורה וא"כ גם הוא עושה אבלות על ירושלים, ולכן הוא רוצה שאנחנו נעשה את זה כדי שאח"כ ע"י הוא יעשה וזה יגרום לגאולה השלימה, דהנה לכאורה הדבר תמוה מה זה שייך שהקב"ה עושה את המצות למי עושה את המצות, אנחנו עושים את המצות בשביל הקב"ה אבל בשביל מי הקב"ה עושה זה.

והסביר הר"ש מרדוולא זצ"ל שהכוונה היא כך שבשעה שאנחנו עושים את המצוה הקב"ה עושה איתנו יחד כלומר שע"י המעשים שלנו הרי הוא משלים את הדברים והתקונים העליונים מה שאנחנו צריכים לגמור ע"י המצוה, כלומר אחרי שאנחנו עושים את המצוה לפי הדרגה שלנו הפשוטה, אזי

להגיד לך שבכלל לא אכפת לו הוא לא מגעגע אליך, הוא שמח שם והוא לא מרגיש שחסר לו כלום, הרי הוא דומה כמו זה שקרוב למיתה שלא מרגיש כלום, אפילו שהוא חולה כל כך חזק זה שהוא רחוק הוא לא מרגיש את זה אפילו, בזה שהוא לא מגעגע לחזור לאביו הרי הוא מגלה על עצמו שהוא טיפש ואין לו שכל להרגיש שהרי כלום חסר בבית המלך משהו, ושם הרי הוא מסתובב בין אנשים שכורים בין אנשים שפלים, ובמקום זה הרי הוא יכול להיות בכבודו של עולם אצל המלך הוא יהיה בן המלך שיהיה ממלא מקומו, וכל הטוב הזה הוא מפסיד ולא אכפת ליה אזי הוא מראה בזה שהוא טיפש גדול, ועל כן המלך הוא כועס עליו בכעס עוד יותר גדול ואומר עכשיו אני אעניש אותו לבסוף, אבל עם כל זה המלך מצטער מזה כל כך איך שהבן שלו נהיה רחוק ממנו שאפילו לא אכפת לו מאביו ואפילו לא מצטער על זה להיות מגעגע לחזור אליו בכלל, ולכן המלך מתחיל לבכות מאד מאד מה יכול לעשות עם הבן הזה.

כך זה דומה בנמשל אם אנחנו רוצים להתבונן על צער השכינה שיש היום זה הצער של השכינה שמצטערת על זה שכמה כבר יש היום שאכפת להם על צער השכינה, יכול להיות אם שואלים אתה רוצה שהמשיח יבוא יענה בודאי למה לא אבל לא זה הענין, אנחנו רואים שהקב"ה בחר לו מקום בגלות שיהיה איתנו, כל כך הקב"ה אוהב אותנו שהקב"ה רוצה להיות איתנו אפילו שאנחנו בבית הסוהר בגלות הוא בא אחרינו לא רוצה להיות בלעדנו, ואנחנו לא שמים לב לזה ולא אכפת לנו בכלל לא מסתובבים אליו ולא מסתכלים עליו בכלל ח"ו, ואנחנו מתרחקים יותר ויותר ויורדים כל מיני ירידות כאלו.

ובמצב כזה הקב"ה מחפש אצלנו דבר אחד אולי יש בין הבנים מישהו שאכפת לו בעדו, הוא לא מחפש עכשיו צדיקים אבל לפחות שיהיה אכפת להם בעדו, זה מה שעכשיו חסר כדי שיוכל לבכות ולגעגע על הילדים שלו שבזה הוא יעורר את הישועה להביא לנו את הגאולה השלימה.

לכן בעיקר בסוף הגלות כשכבר הזמן בווער הקב"ה רוצה בכל מחיר להחזיר אותנו איך שיהיה אפילו שאנחנו בדור שכולו חייב, כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין צ"ה.) שהגאולה השלימה יכולה להגיע או בדור שכולו חייב או בדור שכולו זכאי, ולכאורה צריך להבין איך יכול להיות בדור שכולו חייב שתהיה הגאולה השלימה בשביל איזה זכות יגאל אותנו, אלא כי אם ח"ו הדור הוא כולו חייב זה סימן שהם כל כך רחוקים

ולא באים אפילו לבקש את זה, על כן גם הוא לא רוצה לרדוף אחריהם ולתן להם כי אם הם לא רוצים את הטובה אזי א"א לתת להם טובה בעל כרחם אין לזה טעם, כמו"כ כך זה אצל הקב"ה שהקב"ה אומר להם יש לי מתנה בשבילכם שזה הגאולה השלימה והוא מחכה שהם בני"י יפנו אליו ויבקשו על זה ואז הוא יתן לנו את זה, זה הענין של כל הגאולה השלימה באחרית הימים העיקר שאנחנו צריכים לחכות ולבקש את זה.

,

והנה איתא בתנא דבי אליהו רבא ל' איתא כעין זה וזה לשונו, מעיד אני עלי שמים וארץ שהקב"ה יושב ומצפה להן לישראל יותר ממה שמצפה האב לבנו והאשה לבעלה שיעשו תשובה כדי שיגאל אותם ויבנה להם בית המקדש שלא יחרב לעולם, הקב"ה רוצה להחזיר אותנו אליו למחיצתו לבית המקדש שלו יותר ממה שאנחנו מחכים עליו.

היום הקב"ה מבקש מאתנו דבר אחד שבזה תלוי עיקר הגאולה השלימה והוא שאנחנו נבכה ונצעק על המצב על החרבן שהתרחקנו מהקב"ה, משל על זה למה הדבר דומה למלך ששלח את בנו בן מביש לגלות והמלך חשב שע"כ הוא יחזור למוטב, כי בראותו שהוא נשלח לגלות רחוק מאביו מחמת זה ישפר מעשיו, ועובר עוד שנה ועוד שנה והמלך רואה שאין חוזר למוטב ואין זה תכלית כי המלך שלח אותו כדי שיתגעגע אליו כדי שירצה לחזור אליו כדי שע"כ ישתדל לשפר מעשיו, והוא לא עושה כלום כדי לשפר את מעשיו אלא הוא שמח להיות נשאר שם, בראות המלך את זאת אזי המלך מאד מצטער יותר ממה שהבן מצטער כי האהבה של האב לבן זה יותר ממה שאהבה של הבן לאב, ומכיון שהוא רוצה כבר להחזירו כי כבר הרבה שנים הוא מגעגע אליו וכביכול כבר אין יכול לסבול בלעדו אזי מה הוא עושה, הרי הוא מתחיל להקל עליו ושולח שליח לבדוק אם לפחות הוא מסור אליו אם הוא מגעגע אליו קצת, ואפילו אם הוא עדיין לא שיפר מעשיו שבשביל זה המלך שלח אותו לשם מפני שהוא חטא כנגדו או שהוא לא התנהג כראוי שישפר שם מעשיו, אבל אם אפילו עדיין נשאר בהתנהגותו לא כראוי אבל לפחות שיהיה מגעגע אליו ואז המלך יגיד מספיק הגלות בשבילו הוא כבר קבל העונש כל כך הרבה שנים, אני אחזיר אותו כמו שהוא כך לביתי ואני אעזור לו שישתפר אח"כ, אבל לפחות שיהיה מסור אליו שיהיה מגעגע אליו שיהיה אכפת לו על צער שהתרחק מהמלך.

אבל אם השליח חוזר למלך ואומר לו אני מצטער

הזרע קודש למה הקב"ה יאמר אייכה אם אנחנו התרחקנו באיזה זכות מעוניין בנו להחזיר אותנו שבכל זאת רוצה לגאול אותנו אפילו שאנחנו כולנו חייבים, אומר הזרע קודש הרי זה בזכות שאנחנו נצעק בגלות אייכה להקב"ה שאנחנו מחפשים אותך, אם אנחנו נחפש את הקב"ה אזי הקב"ה יחפש גם אותנו בזכות זה.

היוצא מזה שאפילו אנחנו כולנו חייבים בכל זאת יש לנו זכות אחד שזה יכול להחזיר לנו את הגאולה השלימה ולהביא לנו את הבית המקדש ואת השראת השכינה ואת הכל, וזה אם אנחנו לפחות נחפש את הקב"ה שיהיה אכפת לנו הקב"ה ונחפש מה אנחנו יכולים לעשות בשביל הקב"ה, מי שמבין שהמצב שלנו זה הסתר פנים הרי הוא בצער גדול, זה מה שאמרו חז"ל (חגיגה ה.) על הפסוק (דברים ל"א י"ז) "והסתרתי פני מהם" מי שאינו בהסתר פנים אינו מהם שהכוונה בזה לומר מי שלפחות אכפת לו שמרגיש שזה הסתרה אזי הוא יזכה לכל טוב המעותד, היום יש אנשים כאלו שאומרים הכל יותר טוב מפעם היום זה אכשר דרא, המקולקלים של היום צועקים שהיום הכל טוב ומטיב כולם לומדים מה חסר, אלו האנשים שלא מרגישים כלל את ההסתר פנים אין למי לדבר בכלל, זה הכוונה בגמרא מי שאינו בהסתר פנים כלומר שלא רואה ההסתר פנים מה שיש היום הרי הוא אינו מהם אינו בא בכלל בחשבון של כלל ישראל ח"ו מפני שהם כבר מופקעים מכלל ישראל זה הבריר היום.

אבל אלו שעדיין אכפת להם הם מחפשים את הקב"ה הם יזכו, אבל אנחנו צריכים לעשות משהו לכל הפחות להוכיח להקב"ה שאנחנו מחפשים אותו ורוצים אותו על כן אנחנו צריכים לעשות הכל בשביל הקב"ה, אלו הצאן מה חטאו (שמואל ב כ"ד י"ז) אם הרועים שלהם הם שותקים ומחניפים את הרשעים וממילא הם נתקלקלו כמו שאמרו חז"ל במסכת סוטה (מ"א:): מאז שגברה חנופה נתעוותו הדינים והתקלקלו המעשים זה הכל מפני הרועים שכך מתנהגים, א"כ מה הם אשמים אלו הצאן מה חטאו, על כן יש לנו חובה לעורר את הצאן האלו ולהחזירם להקב"ה כי זה אבידה של הקב"ה זה צאן שנאבדו מאת הרועה שזה הקב"ה.

יב

ואיתא בנביא (ישעיה ס"ג ט"ז) שבנ"י אומרים להקב"ה (אומרים את זה בתקון חצות) "כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אתה ד' אבינו גאלנו מעולם שמך" היום אין לנו למי לפנות אין דורש ואין מבקש ואין מנהל אין לנו מי שינהל אותנו

שהם לא מתעוררים אפילו לשוב, סימן שלא אכפת להם כלום ומתרחקים יותר ויותר כי הוא כולו חייב אזי אין תקוה שיחזור פעם והקב"ה רוצה שיחזור בכל מחיר, לכן הקב"ה אומר אני עכשיו אחזיר אותם ואני אתקן אותם כאן, זה המשל.

זה מה שחז"ל אמרו אם יהיה כולו זכאי בודאי טוב הקב"ה יחזיר אותם בשמחה, אבל אפילו אם ח"ו יתרחקו ויהיה כולו חייב כלומר שאין שום תקוה שפעם יחזרו למוטב, אזי הקב"ה אומר א"כ אני חייב להחזיר אותם כמו שהם, אבל לפחות יש תנאי אחד שבלי זה אי אפשר שתהיה הגאולה השלימה והוא לפחות שירצו לחזור שיהיו מגעגעים לחזור.

יא

והנה אנחנו שכבר מבינים את זה אנחנו אלו שאנחנו בדור הזה נקראים שבט לוי, שהם היו אלו ששמרו תורה ומצות גם במצרים, שבאמת מצטערים ונאנקים ונאנחים על המצב הנורא שיש בדורנו, אבל למה לא עושים כלום למה אנחנו יכולים להיות בשאננות כזה שלא אכפת לנו על אחינו בני ועל צער השכינה הק' איפה אנחנו נמצאים, דוד המלך אמר (תהלים קל"ב ד' ה') אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לד', דוד המלך לא היה יכול לישון במטה עד שימצא מקום לד' ששם יהיה ויבנה בית המקדש, וזה אמר בזמן שהיה המשכן עדיין קיים אבל מכיון שלא היה בית המקדש הקבוע על כן על זה דוד המלך היה מצטער ולא היה יכול לישון במנוחה, מ"ש היום שאין אפילו משכן איך האדם יכול לישון במנוחה כשיודע שהשכינה אין לה מקום, אפילו אצלנו בעוה"ז כבר אין לה מקום ח"ו, והיא מסתובבת ביערות במדבריות והולכת וצועקת איפה בניי איכה, כדאיתא על אדם הראשון שהקב"ה היה מקונן עליו ואמר (בראשית ג' ט') אייכה והגמרא אומר (סנהדרין ל"ח:): שהפירוש הוא איפה נטה לבך, ואומר הזרע קודש שאיכה ואייכה מתחלפים כי זה אותה המלה יכולים לקרוא אותה אייכה וג"כ איכה, נמצא כשהקב"ה אמר אייכה איפה אתה נמצא כמו שאמר לו איכה, א"כ תמיד שכתוב איכה זה כמו אייכה כי אם אייכה שכתוב אצל אדם הראשון נחשב כמו איכה א"כ גם איכה שכתוב כאן אצל ירמיה ואצל משה רבינו וישעיה שאמרו איכה כדאיתא במדרש (ילקוט שמעוני דברים א' רמז תת"א) זה גם יתפרש אייכה.

ואומר הזרע קודש שהקב"ה בסוף הגלות יאמר אייכה לחפש ולמצוא אותנו, וישאל אותנו כמו ששאל את אדם הראשון אחרי החטא איפה אתה נמצא איך התרחקת ממני וירדת ירידה גדולה איפה אתה אייכה א"כ הקב"ה אומר עכשיו אייכה, ואומר

אין בנו כלום, אזי בזמן כזה מתגלה שאתה הקב"ה אבינו, זה יש לנו וזה לא מתנתק מאתנו בשום פעם והקב"ה יושב ומצפה עלינו, אם הדורשים ומבקשים הממונים הרועים שלנו הם לא דורשים ומבקשים את הצאן להחזירם להקב"ה, אזי הקב"ה בעצמו בלי שליחים מבקש אותם והקב"ה נהיה אבא שלהם כמ"ש (תהלים ס"ח ו') שהקב"ה הוא אבי יתומים.

אנחנו אומרים בתקון חצות יתומים היינו ואין אב אנחנו חושבים שאין אב אבל באמת יש אב רק אנחנו לא יודעים לחפש אותנו, והנה יש לדקדק למה כתוב יתומים "היינו" לשון עבר לכאורה צריך להיות יתומים אנחנו עכשיו, אבל הפירוש הוא שיש יתום שנתייתם בשעה שהכיר את אביו שכבר היה חי והיה קצת גדול והבין, אזי כשאביו נעלם הרי הוא תמיד זוכר את אביו ותמיד מגעגע ורוצה את אביו ומחפש את אביו, אבל יתום שנולד יתום אחר פטירת אביו שלא ראה בשום פעם את אביו לא יודע מה זה אבא בכלל, אזי הרי הוא לא מגעגע אליו ולא מחפש אותו ולא מצטער על זה ולא מבין שחסר לו משהו, זה אנחנו אומרים יתומים היינו ואין אב אנחנו נעשים יתומים כאלו בגלות ששכחנו בכלל שהיה לנו פעם אבא, כאילו שהיינו תמיד יתומים לא בגלל שבאמת זה כך אלא שכחנו כאילו שלא היה לנו אב ושאנחנו יתומים היינו תמיד ולכן זה מונע את הישועה.

אנחנו צריכים להתעורר ולהבין שהיה לנו אב, ושלא כך זה היה נראה הצורה של כלל ישראל כמו שזה נראה היום, כל אחד מי שרוצה לדעת יכול לקרות בספרים ולראות בכל הספרים הקדושים מכל הספורים איך היה פעם כלל ישראל נראה, ואיך התרחקו היום מכל האמת ומכל דרך התורה וחזרו להיות כמו המשכילים וכמו ח"ו ד' ישמרנו חיים כמו גוים להבדיל, ושכחו בכלל מה זה חיים של יהודי חיים של תורה שכחו בכלל שהתורה זה החיים שלנו כמ"ש כי הם חיינו ואורך ימינו, שכחו שהתורה הק' עליה נאמר (דברים ד' ו') "כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים", ומכניסים במקום האמונה והבטחון בד' במקום השכל של חכמת התורה, מכניסים את הצרה עמי בבית את חכמות ההשכלה של הגוים את חכמת הכפירה שזה נקרא הצרה לתורה שזה לא יכול להיות ביחד עם התורה הק', זה מה שרצו אז המשכילים להכניס שזה גרם לקלקול אצל כל כלל ישראל בזמנם כמ"כ זה חוזר היום על עצמו, ולכן אנחנו צריכים להתעורר מזה ובמשך כל השנה צריכים לעשות ולפעול.

יג

במחשבתם מה לפעול ומה לעשות לזכות את כלל ישראל שכמעט אין זמן מתי לישב ולהתאנח על כל החרבן, לפחות מי שנמצא ער באמצע הלילה יכול לומר תקון חצות, אבל הקב"ה נתן לנו יום אחד בשנה להתאבל ולהצטער ולבכות על החרבן זה יום ת"ב, זה לעומת זה, יש יוה"כ ויש ת"ב, יוה"כ זה יום מיוחד של עת רצון על מחילת העונות שאנחנו צריכים להיות בשמחה על זה, בת"ב זה יום מיוחד של אבל שזה העת רצון לזה האבלות, שאז מסוגל הזמן לעורר את האבל ועי"כ לגרום לבנית בית המקדש, ולכן היצה"ר מונע את זה מאד מאד וגורם שהאדם יהיה לו בלבול הדעת שלא יוכל להתעורר ולהתאבל ולקרב את הגאולה השלימה עי"ז, אבל האדם צריך להשתדל כמה שאפשר אפילו משהו הקב"ה מבקש תעשו אפילו כחודו של מחט זה גם חשוב שאז הקב"ה יוכל להשלים לנו ויגרום לנו לעשות את התקון הזה יותר, ועיקר הזמן המיוחד לזה הרי זה ביום ת"ב שאז צריך לבכות על המצב שכלל ישראל בנים של הקב"ה התרחקו ממנו.

מי שיש לו אהבת ישראל צריך שיהיה לו שנאה לכל הקלקול ולכל המקלקלים ולכל הרע כמ"ש (תהלים צ"ז י') אוהבי ד' שנאו רע, ולאהוב את בניו אלו שיכולים לחזור למוטב שיכולים ללמדם דרך הישרה שזה מה שאנחנו צריכים לעשות, וכמ"ש (הושע י"ד י') ישירים דרכי ד' צדיקים ילכו במ פושעים יכשלו במ כלומר הצדיקים הולכים בדרך הזה אע"פ שפושעים יכשלו במ בכל זאת הם מחפשים את הישרים בין הפושעים ומחזירים אותם בתשובה למוטב.

לכן היום לא צריך להתפעל משום דבר אנחנו צריכים להיות רק עם הקב"ה כמו שבט לוי וצריכים לעשות למען הקב"ה מה שאפשר, אבל בעיקר זה צריך לצאת מתוך הבכיה והאבל על החרבן שזה יגרום לנו להראות את מסירותינו כמה שאכפת לנו על הקב"ה, ומהאבל של ת"ב צריך לצאת מזה שמשך כל השנה נעשה מה שצריכים לעשות, אם בת"ב נעשה את האבלות כמו שראוי אזי הקב"ה יבכה איתנו ואם הקב"ה יבכה יחד איתנו אזי בנשמה שלנו אנחנו נרגיש את זה, אנחנו מאמינים שהקב"ה בוכה איתנו, וזה יתן לנו כח כזה לצאת מכל הכלים ולפעול את הכל מה שאפשר לפעול בשביל הקב"ה.

וכאשר אנחנו נהיה נלחמים בעד ד' וברגע שנוכח את המלחמה שלנו בעד ד' זה מוכיח שאנחנו מסורים להקב"ה מפני שאנחנו נלחמים למענו אפילו שאין לנו כח, כמו המשל למלך שבאו השונאים להלחם נגדו ואלו הגבורים הולכים אתו לעשות מלחמה, אבל לפעמים המלחמה נחלש והגבורים גם הם כבר

והנה גם היום שיש כאלו שהם כל כך טרודים

נגד הכלל שמלך במשפט יעמיד ארץ זה מלחמה עם כל המקטרגים איך לנצח אותם באיזה טענה ינצח אותם באיזה יושר הוא יעשה זאת שהרי מדתו של הקב"ה זה ביושר כמ"ש (דברים ל"ב ד) שהוא הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט זה המלחמה של הקב"ה, אבל ברגע שרואה אותנו שאנחנו הולכים ונלחמים למענו אפילו בדבר שזה לא ע"פ המשפט כי על פי מה שראוי להיות ע"פ הכח האנושי וההגיון הרי הוא לא יכול לצאת למלחמה על כן לכאורה הרי הוא פטור זה מסוכן בשבילו, ובכל זאת הרי הוא הולך נגד זה, אזי ע"י הזכות הזאת בזה הקב"ה ג"כ הולך נגד חוקי המלכות של החוק והמשפט ויתגבר על שונאיו, זה הגבורה של הקב"ה, נמצא שבזה שאנחנו נלחמים למענו אע"פ שאנחנו חלשים בזה הרי הוא נלחם נגד המקטרגים למעננו.

יד

הקב"ה יעזור שנזכה באמת לעשות מה שצריך וכמו שצריך, ולא לשכוח שאנחנו כבר בתהום ואם לא עכשיו אימתי, אנחנו לא רוצים שיהיה איחור הגאולה השלימה ח"ו עוד שנה, כבר ראינו השנה הזאת כמה צער כמה ירידה וכמה נפילה כבר היה מבנ"י, כבר התקיים מש"כ (עמוס ה' ב) "נפלה" על כן שכבר יתקיים גם החלק השני של הפסוק "לא תוסיף" ליפול עוד אלא "קום בתולת ישראל" כדאיתא בגמרא (ברכות ד:) לפרש כך את הפסוק, אנחנו לא רוצים שיהיה עוד נפילה, זה לבד צריך לעורר אותנו לעשות כל מה שביכולתנו.

וביום ת"ב זה היום שצריך להתאבל ולבכות להקב"ה על זה שהקב"ה יאמר כבר למלאך המשחית די הרף ושלא יהיה כבר ירידה, זה הבכה תבכה בלילה מכח הלילה שאנחנו רואים את הגלות הקשה שיש היום זה צריך להיות מעורר אותנו לבכות, אם אנחנו נתבונן מה היה לפני שנה ועד היום משנה שעברה בת"ב שזה התחיל אחרי תשרי עד היום, כמה נפלו מכלל ישראל שלא תוסיף שלא יתכן כבר ח"ו יותר לירד, זה צריך לעורר אותנו וליתן לנו כח ואומץ שנצא למלחמה ונעורר עי"ז שהקב"ה ייצא למלחמה ויתקיים בנו ד' ילחם לכם, ונזכה מש"כ (ישעיה כ"ה ח) ומחה ד' אלקים דמעה מעל כל פנים ונזכה לראות בנחמת ציון וירושלים במהרה בימינו אמן.

נחלשים, אזי באים ומצטרפים החלשים שהם לא ראוים לצאת לצבא כי הם לא ראוים ללחום, אבל בכל זאת הם באים כי במקום שאין אנשים הם אומרים בואו ונתערב במלחמה, כי הם רואים שהמלך כבר כמעט מאבד את המלחמה כמעט מנוצח והגבורים לא יכולים לעזור לו אזי הם אומרים בואו ונעזור למלך, ואע"פ שזה כמו צחוק כי מה הם כבר יכולים לעזור להם אם בגבורים בארזים נפלה שלהבת אם הגבורים נפלו מה יעשו אזובי הקיר, אבל בכח הרצון לעזור הם לא מסתכלים על זה ומאבדים לעשות חשבונות ולכן גם ילדים וחלשים כולם הולכים להלחם ומנסים לעזור למלך.

כשהמלך רואה זה אזי המלך מקבל כחות חדשים מזה, כי כל כך מקבל מזה חיזוק שרואה שהחלשים באים ללחום בשבילו, אזי אומר א"כ אני צריך להתחזק וכל הגבורים כולם צריכים להתחזק וגם כל הגבורים מקבלים חיזוק וחיות חדש ואח"כ הם יכולים ללחום, עיקר כח של המלחמה זה האומץ שיש לאדם, האומץ והבטחון ולא נופל ברוחו כמו שכתוב (סוטה מ"ד:) תחלת נפילה ניסה.

כשיצאו למלחמה היה משוח מלחמה צריך לחזק את החיילים לחזק אותם ד' ילחם לנו ושילכו ביד חזקה, וזה גורם לקבל הכח להלחם עכ"פ מי שנחלש צריך לחזק אותם, אזי כשהחלשים באים ומראים שהם מוכנים ללחום אפילו שזה צחוק אבל בכל זאת הרי זה נותן כח וחיזוק גדול, כביכול הקב"ה לוקח מזה את הכח שיוכל גם הוא ללחום ויצא ד' ונלחם ביום ההוא זה עיקר המלחמה.

והבאור בזה איך מזה שהחלשים מתחזקים להלחם הרי זה מוסיף כח כביכול להקב"ה הוא כך, כי כדי לאבד את השונאים בגשמיות זה בשביל הקב"ה צחק זה משחק זה לא נחשב מלחמה בכלל כי הקב"ה סוס ורכבו רמה בים (שמות ט"ו א') בהפרחה בעלמא, אבל עיקר המלחמה היא לנצח את הרע שבנ"י נתפסים בו ולהוציא את הרע מבנ"י ולטהר אותם, כי אם בנ"י נדבקים ברע אם אנחנו כל כך רחוקים וכל כך חלשים אזי קל להפיל אותם ח"ו, והקב"ה כביכול צריך לשמור על החבית ולהוציא רק את הנחש מתוך זה הרי עבודה גדולה (גיטין נ"ו:), וגם ברחניות הרי זה כביכול נחשב ונקרא מלחמה כי ע"פ שורת הדין לא מגיע לכן זה נקרא מלחמה, כי הקב"ה צריך לעבור

מאמר "קראו למקוננות ותבואינה"

נאמר יום תשעה באב תשע"ז

- ביאור נפלא מה שמתפללים בתענית עננו ביום תעניתנו כי בצרה גדולה אנחנו.
- ביאור איך הדברים שמוזכרים בקינות ישנם גם היום.
- מה הסימן לדעת אם האדם התעורר מכל המצב הנורא שיש.

- איך הדרך לעורר את הלב להרגיש צער השכינה.
- מה המיוחד באבלות של ת"ב על חרבן הבית יותר מכל השנה.
- איך בת"ב אפשר לקרב את הגאולה השלימה.

א

וזה מה שמדבר הפסוק גם לגבי הצרה הגשמית שצריך שיבואו המקוננות לעורר בכדי שיוכל לקונן, אבל זה לא העיקר אלא מזה צריך להגיע לעלות בדרגא למעלה להרגיש את הצרה האמיתית.

ומזה יש להבין שהכונה בזה שיקראו למקוננות לומר שזה קאי גם על כל אדם ואדם בעצמו שיחפש דבר שזה מעורר את ההרגשים שלו ומשם יעביר ויעלה את זה אח"כ לרוחניות, כמו שאיתא בספרי מוסר שמהרגשה לדבר גשמי צריך את זה לעלות לרוחני, שזה כל המטרה של כל המדות הגשמיות שע"ז זה יהיה נעשה סיוע לאדם לעלות מזה לענין מה שצריך לרוחניות שזה העיקר, ועל כן כל מדה שמתעורר לגשמיות אזי בקל להעלות ולהעביר אותו אח"כ לרוחניות כיון שהמדה כבר התעוררה.

האדם צריך להרגיש את זה בלבו ולא רק לקונן על זה בפיו, וגם בהרגשת הלב יש בזה שני דרגות יש מדרגא גדולה מאד שכבר לא אכפת לו על צער של עצמו אלא שמקונן על צער השכינה לבד, ויש דרגא שניה שזה דרגא בינונית זה כשהאדם עדיין מרגיש את עצמו שחסר לו השכינה ואח"כ מזה צריך להגיע לדרגא לעשות רק לשם שמים, ובת"ב צריך האדם להגיע לשכוח לגמרי מעצמו, זה יום שצריך להיות כולו רק להקב"ה כמו יוה"כ שזה יום שכולו רק להקב"ה כדאיתא במדרש (תנא דבי אליהו א') על הפסוק (תהלים קל"ט ט"ז) ימים יוצרו ולו אחד בהם זה יוה"כ, כך זה לעומת זה ת"ב אבל בדרך אחרת בדרך של אבל וצער.

ב

והנה בכדי לקרב את זה קצת לשכל איך אפשר בת"ב לשכוח מהצער שלו ולחשוב רק על הצער של השכינה אפשר להבין את זה ע"פ משל, האדם שיש לו צער ויסורים ותמיד בוכה לאביו שיעזור לו מהצער שלו, והנה פתאום הגיע יום שהאב בעצמו נפל לצרה גדולה כל כך שזה הרבה יותר מהצרה של הבן, למשל כשקרה איזה אסון גדול לאב שנפתח כרסו ומוחו וראשו ואביו מונח לפני עיניו של הבן

מבואר בספה"ק שעיקר האבלות מה שצריך להיות ביום ת"ב הרי זה על גלות השכינה זה מה שמצופה מאיתנו ושמהכים עלינו בשמים, זה מה שמביא את הגאולה השלימה כמו שכתוב (הושע ג' ה') ובקשו את ד' אלקיהם ואת דוד מלכם זה התנאי של הגאולה שצריכים לבקש את ד' אלקיהם ואת דוד מלכם, ובפרט ביום ת"ב את זה צריכים לבקש מפני שיום זה הרי הוא מיוחד לזה וזה העת רצון לזה.

והנה בפסוק (ירמיה ט' ט"ז) כתוב שהקב"ה אמר ע"י הנביא שבנ"י יקראו למקוננות שיבואו לקונן לפנינו ויעוררו אותנו לבכי והספד וקינה, ויש להבין למה צריך לקרוא למקוננות וכי הצער לא היה מספיק גדול שהיו יכולים לבכות מחמת זה לבד למה צריכים לקרוא למקוננות לעורר אותם לבכות.

אבל הענין יש לומר כך שהנה כשאדם נמצא במדרגא שפילה מגושם קרוב לחומריות שלו ורחוק מהנשמה שלו, אזי לבו נעשה כאבן שאין יכול להתעורר לדבר שצריך להיות מתעורר, ואפילו אם מבין בשכלו שעיקר הצרה שלנו הרי זה שהשכינה התרחקה מבינינו שזה נחשב לצרה שלנו, (וביחד עם זה שזה נחשב לצרה וצער שלנו הרי זה גם צרה וצער של השכינה הק' זה שניהם ביחד), אבל מכיון שלא מרגיש את זה הרי זה כמו שהוא חולה אנוש מאד שאינו מרגיש את גופו ואבריו שהרי זה סימן שהוא קרוב למיתה ח"ו מכיון שכבר אינו מרגיש את הכאב מה שכל אחד היה צריך להיות מרגיש שלכן א"א לו להתעורר.

אבל לפעמים יש יותר מזה שכשנמצאים בדרגא שפילה מגושם מאד רחוק מהרוחניות עד כדי כך שהלב שלו נהיה ונעשה כמו אבן, שאפילו בדברים גשמיים שצריכים להתעורר גם אינו יכול להתעורר לבד, ולכן אפילו אם רואה לנגד עיניו מתו מוטל לפניו בכל זאת הרי הוא צריך שיבואו מקוננות לעורר אותו לבכות (כך היה המנהג פעם שהנשים המקוננות היו באים ומעוררים קינה ובכי).

זה מקרוב כאילו רואים כי הנשמה שלנו רואה את זה בת"ב.

ולכן בת"ב אנחנו יושבים לארץ כי מכיון שאנחנו רואים את הקב"ה את המלך יושב בארץ, אזי כולם יושבים בארץ א"א לעמוד א"א שלא להשתתף מחמת גודל ההרגשה שזה משפיע, כך זה צריך להיות ההרגשה של המצב של ת"ב.

ובכדי להגיע לכזאת הרגשה להרגיש את צער השכינה צריך קודם לעורר את עצמו בדברים היותר קרובים אליו להרגשה, על כן הקב"ה משפיע מצב כזה בת"ב ונותן לנו את הכח הזה שאנחנו יכולים לדבק אל הכח הזה כאילו לראות את זה בעינים לעזור לנו שנגיע להרגשה כזאת, כדי שנוכל לקיים את מצות היום את מה שצריכים לעשות האבלות הזאת שע"ז יוכל להשפיע את הגאולה השלימה, וזה נקרא עת רצון ואע"פ שזה עת צרה אבל צרה זה אותיות רצה, היוצא מזה שהקב"ה משפיע לנו בכל ת"ב אפשרות להביא את הגאולה השלימה.

ג

והנה אנחנו מתפללים ביום תענית תפלה מיוחדת ואומרים "עננו ד' עננו ביום צום תעניתנו כי בצרה גדולה אנחנו" ויש לדקדק כמה דברים למה כתוב כאן לשון "גדולה" למה המלה "בצרה" לא מספיק למה צריך להוסיף את המלה גדולה.

ועוד יש להבין מה הפירוש עננו ביום תעניתנו כי בצרה גדולה אנחנו מה זה נתינת טעם וכי כי בצרה גדולה זה נתינת טעם שהקב"ה יענה לנו בצרה, הרי אנחנו הבאנו את זה על עצמנו אנחנו אשמים בזה כי למה אנחנו בצרה מפני שאנחנו חטאנו א"כ איך אנחנו אומרים עננו מפני שבצרה גדולה אנחנו.

ולמשל אם המלך מעניש איזה אדם שעשה מרידה גדולה במלך ולכן פסקו עליו עונש גדול מאוד, א"כ בוודאי לא שייך שאח"כ יאמר למלך המלך תרחם עלי כי נענשתי, מפני שהרי הוא בעצמו הביא את העונש עליו מפני רוע מעלליו שמפני זה רצה המלך לתת לו את העונש כדי להעניש אותו, א"כ מה שייך לבקש מכיון שאני בצרה אז תעזור לי, זה היה מובן לבקש אם הצרה היה מגיע מבחוץ לא כעונש מהמלך על

כשחצי גופו פתוח והבן רואה את זה, וכי יוכל אז לחשוב על עינים של עצמו הרי זה ממילא נשכח, במצב כזה הרי הוא דואג רק על אביו כי עכשיו זה הזמן לדאוג רק על אביו כשרואה שאביו נמצא בכל רגע בצער ובסכנה כל כך גדולה, והצער על אביו בשעה זו הרי הוא כל כך גדול עד שהצער שלו הרי זה קם ליה בדרבא מיניה שזה בולע ומבטל את כל הצער שלו שאינו יכול להרגיש את זה בכלל מפני ראות העין שרואה את זה לפני עיניו איך שאביו נמצא בצרה כל כך גדולה, ואע"פ שידע את זה לפני זה ובכל זאת לא התפעל מזה כל כך הרי זה מפני שהיה נמצא רחוק ולא היה רואה את זה אלא רק שומע לכן אין זה משפיע עליו כל כך כמו כשזה נמצא לפניו ורואה את זה, כי כשרואה את זה הרי זה מעורר את הרגש שלו והאדם מתפעל יותר.

כמו"כ בת"ב כך צריך להרגיש דהנה (כבר הזכרנו כמה פעמים) האמרי פנחס אומר שתמיד צריך להתנהג כפי המדה של השכינה באותו השעה, זה הענין שהאדם צריך לדבק במדת השכינה איך שהיא המדה באותו השעה, ובת"ב אנחנו צריכים לישוב בארץ כי השכינה כביכול נמצאת בארץ והקב"ה כביכול יושב בארץ ומתעטף כאבל ומתאבל ובוכה על חרבן בית המקדש ועל ירושלים ועל בני שהתרחקו ממנו, זה הזמן לזה כמ"ש (ירמיה כ"ה ל') "שהשם ממרום ישאג ממעון קדשו יתן קולו ישאג על נהו", ועוד כתוב (ישעיה כ"ב ב') "ויקרא ד' אלקים לבכי ולמספד ולקרח ולחגור שק" שהקב"ה בעצמו עושה זה, לכן אומר הפסוק (איכה א' ט"ז) "על אלה אני בוכה עיני עיני ירדה מים" כי אני רואה את הקב"ה בצרה כזאת "כי חק ממני מנחם משיב נפשי", אז מרגישים כמה רחוקים אנחנו מהנחמה, כי אנחנו רואים את השכינה כך בצורה כזו שעל פי השכל אי אפשר להבין איך אפשר לצאת מזה, כי רואים את הצרה ואת הסיבה של הצרה ולא רואים בדרך השכל איך יכול להיות ישועה אם המצב כל כך שפל, וכשרואים את זה רואים את המצב השפלות של העולם ג"כ, אבל עכ"פ העיקר הוא שבת"ב זה הזמן לזה, ואפילו אם לא רואים את זה בעיני בשר אבל בכל זאת הרי זה נותן בתוך לבנו ונשמנתו הרגשה כזה שמרגישים את

פסח זה הזמן להמשיך את הגאולה השלימה כמו"כ בת"ב זה הזמן להמשיך את הגאולה השלימה, אבל זה בצורה אחרת בליל פסח הרי זה בצורה של שמחה בשמחת היום בספור יציאת מצרים, כשיצאנו ממצרים אז היה השכינה ומשה רבינו איתנו, אבל בת"ב הרי זה ע"י הצער והאבלות בצאתי מירושלים ע"י נבוכדנאצר והשפלות הזאת החושך הזה, א"כ נמצא שת"ב זה לעומת זה שבת"ב זה ג"כ אותו המטרה להמשיך את הגאולה השלימה כמו בליל פסח.

² ועפ"ז מובן למה עושים זכר לת"ב בליל פסח, דהנה ידוע לפי סדר האותיות א"ת ב"ש שיום ראשון של פסח שזה אות א' יוצא אותו באותו היום של ת"ב שזה אות ת' רואים מזה שאותו הענין שיש בליל פסח כמו"כ יש בת"ב, וגם עושים זכר שאוכלים בליל פסח ביצה שנקרא בארמית ביעה שזה מאכל אבלים כידוע שזה סימן על ת"ב ג"כ, וצריך להבין למה עושים סימן על ת"ב בליל י"ט של פסח, אבל ע"פ האמור הרי זה מובן שיש לומר שהסימן הוא שבת"ב זה אותו הענין כמו בליל פסח, כמו שביל

את נפשם במסירות נפש כמו לפני מאות שנה.

וגם מה שכתוב (איכה ה' ג') "בחורים טחון נשאו ונערים בעץ כשל" ג"כ מתקיים היום יש מעשים שהכו ילדים קטנים ונערים במכות אכזריות על שהם עושים מסירות נפש, וכמו"כ מש"כ (שם י"ב) "שרים בידם נתלו לפני זקנים לא נהדרו" כל הדברים האלו מתקיים גם היום בפועל ממש כמו בזמן החרבן, ואם אנחנו לא שמים לב לזה הרי זה סימן שכל כך אנחנו מגושמים ורחוקים עד שכבר לבנו נהיה כמו אבן בלי הבנה והרגשה, אבל בת"ב יש עת רצון כמו שאמרנו שזה הצרה שיש בת"ב זה עת רצון לקרב בזה את הגאולה השלימה, רק שצריכים לדעת להתבונן בכל זה.

וכמו"כ מש"כ (שם ב') "נחלתנו נהפכה לזרים בתינו לנכרים" לבתי בני ישראל היום מכניסים שמה את כל הגויי שקייט כמו גוים ח"ו, ובפנים בתוך הבתים מתנהגים כמו גוים ח"ו, וזה הכניסו בנו היצה"ר והסט"א והשליחים שלו אלו הערב רב שהם מבני עמלק עד שנחלתנו נהפכה לזרים, מי שולט על נחלתנו מי שולט על ארץ הקודש מי שולט בכל דבר שבקדושה היום, כתוב בזוה"ק שכל הראשים יהיו מהערב רב הם השולטים על כל דבר שבקדושה, ואנשים הולכים אחריהם בתמימות וחושבים שהם מושכים אותם לקדושה שהרי הם נראים כחרדים אבל באמת הם מביאים אותם להיפך לצד הסט"א, איזה צער לראות "ידי נשים רחמניות בשלו ילדיהן" איך שמושכים את הילדים קטנים לשמד לומדים איתם להיפך מהתורה הקדושה להיפך מהאמונה כבר לא מזכירים את הקב"ה ואת האמונה, כל זה א"א להעלים עין א"א שהאדם לא יתעורר מזה כשיחשוב את זה, מי שלא מתעורר על זה יש לו הרבה לבכות כמו שאומר בעל התניא שהאדם צריך לבכות על עצמו איך האדם לא מרגיש את זה איך לבו כאבן כל כך.

ה

זה הענין שאנחנו מתחילים לבכות על הגשמיות בכדי להגיע למטרה לבכות על הרוחניות תמיד כך זה הדרך, כי התורה ניתנה לכל אחד ואחד עד הדרגא היותר נמוכה גם למי שעדיין לא הגיע להתעורר ישר על הרוחניות אלא שמתעורר רק ע"י המשל מהגשמיות, לכן בתפלות של שמונה עשרה שקבעו אנשי כנסת הגדולה גם תקנ אותם בלשון ובצורה גשמית כזאת שזה מעורר כל אחד ואחד, אבל הבני עליה מבינים תיכף את הפנימיות והכונה את הנמשל של זה, והפשוטים מתעוררים מהפשוט ומזה צריכים להמשיך ולהתעלות הלאה למה שצריך.

ועל כן מה שאנחנו יושבים על הארץ עם בגדים לא מכובדים וכדומה ועטופים כאבל, כל זה לא המטרה

מעשיו אזי היה יכול לבקש מהמלך שיעזור לו שירחם עליו, אבל אם הוא בעצמו הביא עליו את הצרה מחמת מעשיו והמלך נתן לו בכוונה כעונש על מעשיו א"כ איך יכול לבקש מהמלך שיעזור לו לצאת מזה.

אלא יש לומר שהכוונה בתפלה הזאת מה שאנחנו אומרים להקב"ה כי בצרה גדולה אנחנו זה כך, שהמלה גדולה הכוונה למדה של חסד, אנחנו יודעים (מה שכתוב בספה"ק) שכל הצרות שהקב"ה מביא על בני ישראל הרי זה בחסד שהמטרה של הצרה היא כדי לקרב אותנו להקב"ה, ואיך האדם מתקרב להקב"ה זה ע"י שמתפלל אליו ומבקש ממנו, א"כ הצרה זה החסד כדי שנתפלל וזה פירוש המלה גדולה, לכן יש לנו רשות לבקש להנצל מהצרה כי זה מה שהקב"ה רוצה שנבקש על זה מפני שכל הסיבה שהקב"ה הביא את הצרה הרי זה כדי שנבקש אותו על זה, א"כ הקב"ה רוצה שאנחנו נבקש אזי ממילא זה הזכות שיש לנו לבקש על זה מפני שיש לנו רשות זה הפירוש בזה.

כמו"כ כך זה בת"ב שכל המטרה זה החסד שיוצא מזה, כל המטרה של עבודת הת"ב הרי זה כדי להביא את הגאולה השלימה כמו בפסח, אבל ממצרים זכינו ויצאנו עם משה רבינו והשכינה, אבל בת"ב לא זכינו לכן זה נמצא על ידי לבוש ועטיפה של נבוכדנאצר בצורה כזאת של צער וצרה אבל הפנימיות של זה הרי זה חסד להביא עי"ז את הגאולה השלימה.

ד

והנה כל הדברים האלה שמוזכרים בקינות שאומרים בת"ב באמת הרי הם קרובים אלינו כל השנה כולה ג"כ, רק שצריכים אנחנו להתבונן על מה שאנחנו אומרים באיכה ולראות איך שזה נמצא גם היום, ולמשל מש"כ (איכה ה' י"א) נשים בציון עינו בתולות בערי יהודה, זה המצב של היום בפועל אנחנו רואים את זה לפני עינינו מי שלא רוצה להאמין אין מה לדבר אליו אבל אלו שיודעים את האמת יודעים את המציאות איך שהיא, שלוקחים היום בתולות נערות ונשים ומענים אותם בעינויים כמו בזמן החרבן וכמו בזמן הנאצים ימח שמש, זה נורא ואיום אוי לו למי שאוטם אזנו ולא רוצה לשמוע את זה שיש גם היום המציאות הזאת, הקב"ה מראה לנו את המצב הזה כדי שנתעורר א"א שלא להתעורר מזה, כששומעים את השמועה על מעשים כאלו הרי זה גם מספיק להבין את המצב הנורא שיש היום, על זה אפשר לומר שיום שמיעה של הצרה כאילו שרואים את זה שיש לפעמים ששמיעה זה דומה לראיה, שמיעה כזאת כשאנחנו שומעים דברים כאלה זה מזעזע כמו ראיה, וא"א שלא לעורר את הרחמנות מה שעושים היום, ויש נערות שמוסרות

זה אנחנו צריכין להבין שאה"נ כדי לעורר את הבנים את הרגשת האבל והצער בלבנו, מתחילים בדברים גשמיים בצער הגשמי בכל מה שמעורר את האדם, וזהו המטרה בקריאה למקוננות כלומר שכל אחד יקרא מה שמביא לו את הענין של המקוננות לעורר בלבו את הרגשת הצער, אבל אחרי שכבר התעורר בלבו הרגשת הצער אח"כ צריך להיות קרעו לבבכם ואל בגדיכם לא להשאר בזה אלא רק להתעלות ולהגיע למטרה לקרעו לבבכם להצטער בלב על הרוחניות על השכינה על הבית המקדש.

ז

וצריכים לדאוג ג"כ מה אנחנו יכולים לעשות כדי לעזור למצב, איך יכולים לשתוק כשרואים הצרות האלו שמענים בחורים ובתולות, אבל בתולות זה יותר מעורר זה צעקה ועינוי הרבה יותר גרוע כי (תהלים מ"ה ז"ד) כל כבודה בת מלך פנימה, על כן להוציא אשה מחוץ לביתה ולענות אותה להושיבה בבית הכלא בין רוצחים ואנשים היותר גרועים להשפיל אותה בהשפלות כאלו, אצל אשה הרי זה הרבה יותר צער גדול מאשר אצל איש כי זה נגד הטבע של אשה לכן זה הרבה יותר מרגש ומעורר, ואם הקב"ה מראה לנו דברים כאלו הרי זה כדי שנתעורר ואוי ואבוי ח"ו מהקטרוג שלא יהיה עלינו קטרוג שעם כל זאת יכולים להיות כל כך אכזריות בלבנו כל כך כאבן זה לא מובן בכלל.

מאיפה יודעים אם האדם באמת התעורר מכל מה שרואה בעינוי את כל הצרות, הסימן הוא אם רוצה אח"כ לעזור להם אם מתעורר לקיים מצות (ויקרא י"ח ט"ו) ואהבת לרעך כמוך לקיים ומצות (שמות כ"ד ה') עזב תעזב עמו ומצות (ויקרא י"ט ט"ז) ולא תעמוד על דם רעך, (זה ממש דם דמים תרתי משמע וזה הדם ממש לא תעמוד על דם רעך), אם רואים שזה מביא את האדם לידי מעשה שדואג על כל דבר איך שיוכל לעזור להם לא יכול לישון רגוע ולא יכול להיות במנוחה לא יכול לתת מנוחה לנפשו הרי זה סימן שבאמת התעורר.

והנה כתוב (ישעיה א' כ"ז) שעיקר הגאולה תלוי בצדקה, ועל כן זה הצדקה והחסד שנעשה מכח ההתעוררות ממה שצריך להתעורר ואח"כ מכח זה עושים צדקה וחסד לעזור לאותם האנשים אזי צריך לכוון לחזק לעודד את השכינה עי"ז, וכתוב בספה"ק שגם כשנותנים צדקה לעני הכוונה ועיקר המטרה להגיע מזה שאנחנו רוצים לעשות צדקה עם השכינה שהיא מחכה על הצדקה שלנו כמ"ש (ישעיה ס"ג ה') שהקב"ה אומר ואביט ואין עוזר ואשתומם ואין סומך שהקב"ה נמצא כל כך בצער וזה בולט כל כך זה הקב"ה מתמה איך אנחנו לא עוזרים לו, אם האדם

עדיין אלא הרי זה רק כדי לעורר האדם להגיע למטרה שזה להרגיש הצער בלב, כמו שהפסוק אומר (יואל ב' ג') "קרעו לבבכם ואל בגדיכם" קריעת הבגדים זה רק כדי לעורר את הלב ולהגיע לקרעו לבבכם, כלומר לא המטרה לקרוע בגדיכם אלא המטרה של זה הרי זה רק כדי לעורר הלב, ולמה צריך קרעו לבבכם על מה, אומר הפסוק (ישעיה נ' א') "כי בפשעיכם שלחה אמכם".

והנה באבלות גשמית על בשר ודם אזי הקריעת בגדים (ושאר הלכות אבלות) זה רק התנהגות של אבלות לכבוד המת אבל בפנים בלבו אין להיות בצער מפני שזה אינו מצוה להיות בצער כמבואר בגמרא (סוכה כ"ה). וברש"י (שם בד"ה טירדא דרשות) אלא הרי זה רק לכבוד המת ועל כן כל המצוה הרי זה רק להתנהג באבלות.

אבל באבלות על החרבן המצוה היא קרעו לבבכם ואל בגדיכם להגיע לפנימיות להרגיש את הצער זה העיקר, ולמה כי בפשעיכם שלחה אמכם כי כאן אנחנו מתאבלים על אבינו ואמנו שבשמים על השכינה הק', כי בפשעיכם שלחה אמכם כי אנחנו גרמנו לשכינה צרה כזאת וכתוב (ירמיה י"ג ט"ז) תנו כבוד לד' אלקיכם זה גם כבוד לד' אבל העיקר זה כי בפשעיכם שלחה אמכם.

י

והנה איתא מהאלישי"ך הק' על הפסוק (שמואל א' כ' כ"ז) "מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום אל הלחם", לפרש בדרך רמז למה בן ישי לא בא פירוש למה לא הגיע הגאולה השלימה גם אתמול גם היום, התשובה היא "אל הלחם" כי נשארים בגשמיות ומכוונים רק על הלחם על הפרנסה וכדומה על דברים הגשמיים, והנה לפי פירוש זה יש לדקדק למה כתוב גם תמול גם היום, לפי הדרך הפשט הרי זה מובן למה כתוב מכיון ששם היה המעשה שלא בא לסעודה שני ימים גם תמול וגם היום, אבל לפי דרך הרמז שזה שאלה למה הגאולה השלימה לא באה, והתשובה היא "על הלחם" כי תמיד מבקשים על הלחם על הגשמיות ולא שום דבר אחר של רוחני, א"כ למה צריך להזכיר גם תמול גם היום.

אבל לפי האמור שכדי להגיע לדרגא המעולה ולמטרה מותר להתחיל עם הדברים הגשמיים בכדי שאח"כ יוכל לכוון את הלב לרוחניות הרי זה מובן, תמול זה מרמז על תחלת העבודה והיום על המטרה והתכלית ולכן על תמול זה לא שאלה כי להתחיל בזה הרי זה מותר להתחיל עם המחשבות על הלחם, אבל המטרה צריכה להיות שיגיע לרוחניות וזהו גם היום וא"כ עיקר השאלה זה על היום למה לא הלך שלב הבא להתעלות עוד ולהגיע למטרה לחשוב על הרוחניות זה הטענה.

לעלות בחומה כמבואר בגמרא (כתובות ק"ג.) ואז לפחות התעוררו ועשו תשובה, אז בזמן ההוא מכל הדברים האלה שהגיע לב"י היה התעוררות גדולה, אבל זה היה רק אז מיד אחרי החרבן.

אבל היום התקון הוא שיעבור עלינו כל הדברים והנסיגות האלה עוד פעם ואנחנו נדע שלא להכשל אלא להתעורר ולקבל לעשות באמת תשובה, ואע"פ שגם אז עשו תשובה אבל עדיין זה לא היה מספיק תשובה, אבל היום צריכים מאתנו שנעשה זה התקון לכן היום קורה כל הדברים האלה בכדי שנתקן את זה, אבל לא מבינים מה קרה כשבאו בכח לעלות בחומה לכבוש את א"י, ורואים מה שיצא מזה שמחמת זה הרי כל הסט"א שולטת עלינו היום ח"ו, הסט"א היצה"ר רוצים להשמיד להרוג לאבד כל זכר ישראל כל דבר שבקדושה, וכבר נכנסו לקודש הקדשים ומבזים את הכל, ומכל הרוחניות עושים מזה להיפך עושים את זה עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים, ועדיין לא מתעוררים מהחרבן הנורא ברוחניות שיש היום ולא רק שלא מתעוררים אלא עוד עדיין שמחים עם חגם ביום אידם, ואדרבא היום כשהדבר כל כך ברור וגלוי שהם משמידים את כל היהדות דוקא היום נתפסו יותר להיות לשמוח עם אידם, איך אפשר לראות דברים כאלה זה נורא נוראות.

כך היא המדה פעם ראשונה הקב"ה שולח לעולם התעוררות בזה שמראה שבעל עבירה לא מצליח כדי שיוכל להתעורר לתשובה, אבל אח"כ אחרי פעם שניה כשבא הנסיון עוד פעם זה אחרת הקב"ה מראה כבר הסתר פנים זה מה שהקב"ה אומר (דברים ל"א י"ח) ואנכי הסתר אסתיר פני, הקב"ה מראה לנו כל המצב שיש היום כדי שנתחיל להתעורר ולהבין איך הגענו לכזה מצב כמו שזה היום, ובמקום שהיו צריכים לומר טעינו מה ששמחו כל השנים כביכול עם כל הקדושה של ארץ הקודש, כי אנחנו רואים לאיפה זה הגיע אלינו על כל גזירות כנגד הדת שיש היום, במקום זה אזי אדרבא שמחים עוד יותר זה נורא נוראות איך אפשר להבין את זה.

האור החיים הק' בפרשת בחוקתי מפרש על הפסוק "אם תלכו עמי בקרי אף אני אלך עמכם בחמת קרי", שאם הולכים עם הקב"ה בקרי ואומרים מקרה הוא ותולים הכל בטבע ולא מביטים ולא מסתכלים כלפי מעלה ולא מייחסים זה לשמים, אזי וגבר עמלק אז עמלק בא ומתגבר עוד יותר ומכניס אותם יותר לתוך הטבע יותר רחוק מהרוחניות, כל כך עמוק יותר שאפילו דברים גלויים מה שכל אחד אפילו בעיני בשר היו יכולים לראות איך שהקב"ה מראה לנו שצריכים להתחרט על כל הדברים האלה,

הוא לא עוזר הרי זה סימן שהוא לא מרגיש את הצער, כי אם הוא היה מרגיש את הצער אזי היה צריך לבוא ולעזור זה מה שצריך ללמוד מזה.

ה

ועוד דוגמא לראות איך שהמצב שהיה בחרבן הרי הוא עכשיו ג"כ, כתוב שהסט"א והקליפות ואומות העולם היו שולטים בא"י בזמן החרבן כמ"ש, "על הר ציון צדו שאוני מדני" (בקינה הראשונה ביום) שהשונאים ארבו על ירושלים וכל הדברים האלה מה שמזכירים כאן, והוציאו את הכרובים מבית המקדש מקדשי קדשים וחללו את ד' ואמרו ראו בני"י יש להם עריות וע"ז, ואע"פ שהיה להם שם בבני"י צדיקים וחסידים היו מביישים את בני"י והיו אומרים שהם לא יותר טוב מהגוים, וכל עבירות שיש לגוים גם בבני"י הרי זה נמצא, לפני החרבן היה זה רק חשד שחשדו בכשרים וכך אמרו, אבל כשראו את הכרובים וכל הדברים האלה אמרו שבודאי זה כך ח"ו, ובאמת זה רק דברים שמרמז על ענינים גבוהים, ואדרבא זה היה שבח לבני"י שכל הדברים הגשמיים היו רק רומזים לדברים עליונים, אבל הם אמרו זה לבזות את בני"י ותיכף כשבני"י יצאו מא"י בגלות אזי הגוים שהיו משיגיה בגלות היו צועקים עליהם על הצדיקים האלו ואומרים סרו טמא זה היה נורא.

כל הדברים האלה זה גם היום, הגוים הערב רב הסט"א שולטים על א"י ארץ הקודש וחוטפים את הקדושה של ארץ הקודש, ונכנסו לתוך קודש הקדשים ובכל הדברים הקדושים הם שולטים שם והיום רואים כבר שיותר ויותר הם שולטים על כל דבר שבקדושה, ולקחו כבר כמה מקומות קדושים לרשותם ועכשיו כבר נתפסו על מירון ג"כ, ובכל המקומות שהם קדושים מכניסים שם את כל הקלקול את כל הטומאות ולא רק נראה כמו טומאה אלא טומאה ממש, והחילול ד' והבושה שיש מזה לבני"י, זה עצמו הגלות השכינה היותר גדול שיכול להיות.

ט

ועוד כתוב שם בקינה "צעק עמי בימי בן דיני" היה אדם שהיה נקרא אלעזר בן דיני והוא היה גבור גדול ובני"י נסו איתו לחזור מהגלות לא"י ורצו לכבוש את א"י שוב מהגוים בכח הזרוע אבל נפלו ולא הצליחו, ואז אמרו אח"כ "צדיק הוא ד' שהקב"ה צדיק שהקב"ה הראה להם שלא הצליחו והעניש אותם תיכף, וקבלו את הדין עליהם והבינו והתעוררו לתשובה כי הבינו שעשו עבירה, כי לא היה להם רשות לעשות מה שעשו מרידה נגד הגלות ורצו לעלות בכח הזרוע ובזה עברו על השבועה שהקב"ה השביע אותנו שלא למרוד בגלות אצל הגוים ולא

במקום זה אדרבא נכנסים יותר לחטא, רואים ממש שזה בא מחמת שהולכים בקרי לכן אף אני אלך עמכם בחמת קרי זה החמת קרי שכבר נתנים לו ליפול כמה שנופל ולא מעוררים אותו בכלל.

אבל אלו שרוצים לראות הם כן יכולים לראות ולהתעורר מזה, בזה נהיה הביורור מי מבין מתוך כל המצב שטעינו וטועים כל רגע וצריכים לחזור לתורה ולהש"ת, ומי לא רואה את זה בזה נהיה הביורור וההבדל עכשיו, אלו שמסתכלים כלפי מעלה הם מתעלים וגבר ישראל, ואלו שמסתכלים כלפי מטה לא מסתכלים כלפי מעלה אזי הם יורדים יורדים ויורדים עד שנעשים חלק של עמלק ממש ד' ירחם עליהם, כל הקינות מעוררים על זה רואים את זה בפירוש בקינות כל מה שאנחנו אומרים.

זה המצב שיש היום זה מה שאומרים בהפטרה בת"ב (ירמיה ח' כ"ג) מי יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה ואבכה יומם ולילה את חללי בת עמי, מי יתן לי במדבר מלון אורחים ואעזבה את עמי ואלכה מאתם כי כלם מנאפים עצרת בגדים, וידרכו את לשונם קשתם שקר ולא לאמונה גברו בארץ, השקר גובר בארץ לא האמונה רק ההיפך כולם מנאפים עצרת בוגדים, מרעה אל רעה יצאו ואותי לא ידעו

עדיין לא מכירים אותי לא מגיעים להקב"ה אלא אדרבא נופלים וגבר עמלק, איש מרעהו ישמרו כל אחד צריך היום להשמר ולהזהר מהשני א"א לסמוך על שום אדם, ועל כל אח אל תבטחו כי כל אח עקוב יעקב כל אחד עוקב את השני כל אחד יכול להיות שהשני אח שלו הוא מרגל, וכל רע רכיל יהלך הולך לדבר לשה"ר, ואיש מרעהו יהתלו צוחקים אחד מהשני, ואמת לא ידברו למדו לשונם דבר שקר העוה נלאו, שבתך בתוך מרמה במרמה מאנו דעת אותי נאם ד אנחנו יושבים בתוך מרמה הכל מלא שקר, ובמרמה מאנו דעת אותי בשקר הזה משתמשים בו כדי לתרץ עצמם עם השקר מתרצים עצמם כדי שלא לדעת אותי, הם אומרים שקר שהם גם מכבדים ומחזקים את התורה גם מכוונים אל האמונה, אבל זה שקר זה רק מרמה כדי לא לדעת את הקב"ה, מאנו לדעת לא רוצים לכן משתמשים במרמה, מי שרוצה את הקב"ה הולך עם האמת והם אומרים שהם הולכים עם השקר כדי להחזיק את האמת זה מפני שאין רוצים לדעת אותי כך הפסוק אומר, זה הכל היום במוחש מזה צריכים להתעורר.

הקב"ה יעזור שנזכה לעשות כל מה שאנחנו צריכים לעשות, שנזכה לקיים שהאבלות הזאת כבר יסיים לנו את כל הגלות ונזכה עם השכינה ביחד לגאולה בב"א.

מאמר "והרשיעו רשעים והצדיקו צדיקים"

נאמרה במוצאי תשעה באב תשע"ז

- מה הגורם לזה שיש חרדים בחיצוניות אבל בפנימיות הרי הם רקובים וכופרים.
- איזה אדם אסור לאהוב אותו ואסור ללמד עליו זכות אלא אדרבא מוצה לשנוא אותו מדאורייתא.
- במי תלויה האשמה של כל הגזירות נגד הדת שיש היום.
- מה ההשקפה על הצבא לבחור חלש.
- ביאור והבהרה בענין הגיוס לצבא ומהות המדינה.
- ביאור בדברי החזו"א שאמר שהמדינה לא תהיה יותר משנה ואיך זה שקיימת יותר מזה.
- מה מרחיק את הגאולה השלימה אפילו שכבר הגיע הזמן.

- איזה דבר נותן את הכח לגוים לשלוט על בני".
- למה היום זה הגלות הקשה ביותר מכל הגלויות.
- האם מותר היום לשלוח ילדים למוסד שמקבל כסף מהממשלה.
- בענין השירי קודש שיש היום האם זה בכשרות לכתחלה.
- למה משה רבינו קבל את הערב רב כשיצאו ממצרים.
- מה התקון לאדם בכדי שיוכה להשאר לגאולה השלימה.
- מה התקון היום על השנאת חנם שהיה בזמן הבית.
- האם היום יש את השפעת קדושת ארץ ישראל על יושביה.
- החבלי משיח זה חבלי צער או שמחה.

א

אתם נמצאים שאני רוצה לגאול אתכם, ובזכות זה שאנחנו נחפש את הקב"ה בזכות זה נהיה נגאלים.

זה מה שאומרים בקינות (קינה ח') "אדוה בכל לב להמציאהו" שאני דואג וכואב לי בכל לב למצוא את הקב"ה, מי שבשעת הגלות מחפש את הקב"ה אזי יש לו זכות שבשעת הגאולה הקב"ה יחפש אותו ג"כ, וכבר פירשנו את זה שהכוונה שמחפש את הקב"ה כלומר אפילו מי שאינו מצליח להיות כראוי להיות

הגמ' (סנהדרין ל"ח:) מבארת שכשאמר הקב"ה לאדם הראשון אייכה הכוונה שהקב"ה היה מקונן על אדם הראשון איכה לאן נטה לבך, ולפי דברי הגמ' אפשר לומר גם כן (אם אייכה מתפרש איכה א"כ) גם איכה יכול להתפרש אייכה, ומובא בשם הזרע קודש שהכוונה היא שהקב"ה יחפש אותנו בשעת הגאולה לגאול אותנו והקב"ה ישאל אותנו ויאמר לנו אייכה איפה

והשופטים בדרך כלל הם רשעים ארורים ואכזרים ואין מי שיאמר להם מה יעשו הם יכולים להכריע מה שרוצים, כמובן לפעמים יש להם חוקים אבל הם יכולים להכריע בעצמם אלו חוקים לקבל ולמי יאמינו ולמי לא יאמינו איך יחליטו דברים איך לקבל עדות נמצא שאין להם חוקים הם יכולים לעשות מה שהם רוצים, כך היום הוא המצב וכך זה היה בבית המקדש.

למז בזמן החרבן נעשה חילול ד' כזה למה ביזו את כל היהודים אמרו שיש להם גילוי עריות יש להם ע"ז למה הגיע להם זה, כי באמת היה בבני ע"ז והיה ג"ע והיה כל הדברים האלה, אבל לכאורה מה אשמים הצדיקים שידברו על כל בני כך, אלא אשמים הם בגלל שלא מחו בעוברי עבירה ובכל דבר עוולה שהיה אלא שתקו אזי אח"כ אותה הקליפה שנוצרה מהעבירה התנקמה בהם, מי גרם שהגויים יעללו על בני כך וכך הרי זה מחמת שזה היה אצל בני כדאיתא בספר חסידים^כ (ר"ט) הכלל הזה, שא"א לגויים להחריב את בית הכנסת אם קודם לפני זה בני לא חיללו את הקדושה שבה כגון אם דברו בשעת התפלה וכדומה שזה מחלל את הקדושה, ומכיון שבני עצמם חיללו את הקדושה אזי ניתנה אח"כ רשות לגויים להחריב אבל בלי זה א"א שהגויים יחריבו שום דבר שבקדושה, בכל דבר זה כן א"א להשמיץ את כלל ישראל ולומר עליהם כך וכך דברים שלא היו ולא נבראו, בלי שיש קליפה שדוחף אותם לזה ונותן להם את הכח הזה ואת העצה הזאת את הרעיון הזה זה הכל מפני שיש לנו את זה, ואע"פ שאין לנו את כל החטאים האלו ממש נכון שיש רשעים שחוטאים אבל למה גם על הצדיקים מעללים, התשובה היא כי זה מפני ששתקו ולא מחו בעוברי עבירה לכן הצדיקים נתפסים בעון הדור.

ג

עכ"פ היום מה שקורה לנו שהרבה דברים שרואים בקינות זה חוזר על עצמו היום, גם בקינות אומרים את זה (כמדומה^כ ז"ה) שבעל הפיוט שואל למה ד' הביא עלינו את כל הרעה הזאת ואומר מחמת שלא תקנו את פרצות הדור, כלומר שהיה קטרוג על ראשי הדור

צדיק, אבל אם בכל אופן ובכל זאת הרי הוא מחפש את הקב"ה תמיד ואינו מתייאש לעולם אפילו שהוא לא הצליח עדיין להיות כראוי אזי בזה כבר יש לו הזכות להגאל^כ.

ב

והנה בהמשך הקינות הרבה דברים מזכירים שהם מדה כנגד מדה מחמת שעשו עון זה לכן בא אח"כ עונש זה, והנה פירוש המלה איכה בפשוטו זה משמעות "איך יתכן" "איך יכול להיות כזאת" זה לשון פירוש המלה איכה, כמו שמשה רבינו אמר (דברים א' ב) איכה אשא לבדי פירוש איך אוכל להנהיג את בני, ועל כן יש עלינו לדעת שכל מה שכתוב באיכה הרי זה מלמד אותנו משהו על מה שחטאו ואיך שנענשו מדה כנגד מדה, וכך יתפרש המלה איכה איך יתכן שנהיה הצרה הזאת בהכרח שיש סיבה של עון, על כן עלינו לדעת מה הוא העון שגרם לצרה הזאת ולתקן את זה, וכך יתפרש כל מה שאומרים באיכה שאנחנו צריכים לראות איך הגענו לזה ואיך זה נהיה כך מה העון שגרם זה הצרה.

והנה אנחנו ראינו כמה דברים שהיו בשעת הגלות שגם היום הרי זה כך דבר ראשון כשהחריבו את ההיכל והוציאו את הכרובים (קינה ט"ו) אמרו שיש אצל בני ע"ז ג"ע כי זה ע"ז שלהם וזה גם רומז על ג"ע, זה אנחנו רואים שגם היום זה כך שדוקא את הצדיקים ויראי ד' אותם משפילים ומבזים, יש הרבה אנשים בבית הסוהר שהם שומרי תורה ומצוות וצדיקים וגם כמה ראשי ישיבות ורבנים שנמצאים בבית הסוהר שמעללים עליהם כל מיני עלילות שוא ומפרסמים זה בכל התקשורת, ומי שרוצה להתנקם בהם אזי משקר שהם עשו כך וכך עוול והם עושים עיוות הדין ומושיבים אותם בבית הסוהר, ואצלם אפילו ילד אפילו אשה אפילו עד אחד נאמן כך זה בכל הבתי משפט בכל העולם כולו של הגויים ושל הכופרים כאן, ולכן מי שרוצה להפיל את השני בכלא בבית סוהר בקל יכול לעשות זה הולך לבית המשפט ומעיד והשופט יכול לקבוע למי רוצה להאמין למי לא, ולא יעזור לו שיכחיש כי השופט יכול לקבוע אם נראה לו שזה יותר נכון מה שהשופט רוצה עושה,

^כ וזה לשונו, אם תראה בית של צדיק או בהכ"ס חרב, או רשעים דרים בו, דע שישראל היו דרים בו דרך בזיון. וכן בהמד"ר שנוהגים בו קלות ראש, סופו נופל ביד ערלים, דיו לעבד שיהא כרבו, כי לא נהגו נכרים קלות ראש ובזיון בבית ה' עד שנהגו בו ישראל, שנאמר (ירמ' ז יא) המערת פריצים היה הבית הזה, ואח"כ וארוה כל עוברי דרך. לעולם לא יעשו הערלים רעה, אלא א"כ יעשו ישראל תחילה רעה ביניהם זה לזה. ולא יתבזו ת"ח א"כ יבזו זה לזה תחילה, או שמבזין את התורה ואין מוחין בידם:

^כ וכך הוא הפירוש "אדוה בכל לב להמציאהו" למצוא את ד', "אדעה מילין בס לאמצאהו" אני אבחר לי מלים שאדע מלים או תיבות או דברים שעל ידם אמצאהו אתקרב אליו, "אדאג איה רועה ולא אמצאהו" כלומר אני מחפש הרועה ואני דואג למצוא את הקב"ה שהוא הרועה ולא אמצאהו, בעל הקינה הזה מקונן ובוכה על זה ומתפלל ואומר "אקונן מי יתן ידעתי ואמצאהו" הלאי שאדע למצוא את ד', וממשיך לומר "אהפכה ואתהפכה כאופן במל" ז"א שאני מהתפך לומר קינות בכמה לשונות כמו גלגל מתהפך בדבורי וגו'.

קובעים כל דבר ביהדות מה יהיה מה מותר מה אסור ומתירים כל מיני איסורים וגוזרים כל מיני גזירות על הדת, אבל אנשים היום תמימים עקשנים וטפשים ולא רוצים להאמין שעיקר הגזירות על היהדות הרי זה מהם ושותקים על זה.

ד

ולמה זה באה עלינו החרבן ברוחניות הנורא הזה מאלו שנקראים יהודים, יש לזה שני תשובות תשובה אחת היא כי כמו שהקב"ה נתן לגוים נביא למה כדי שלא יהיה להם טענה ופתחון פה שהקב"ה לא נתן להם נביאים שאם היה להם נביא היו מתנהגים יותר טוב לכן הקב"ה נתן להם והנביאים שלהם עשו כמו שהם רצו, בלעם קלקל את העולם כי זה מה שהם רצו ורק בכדי שלא יהיה להם תירוץ לכן הקב"ה נתן להם נביא, כמו"כ כאן בזמן שהגוים עשו גזירות ובנ"י נכשלו בזה ולא נלחמו על זה, יש להם תירוץ מפני שהגוים עשו זה לכן לא נלחמו נגדם, אזי הקב"ה אומר א"כ שזה התירוץ על כן עכשיו מביא ומעמיד להם רועים כאלו מתוך היהודים שמכניסים כל זה מכיון שסוכ"ם הדור רוצה את זה, והתקון הוא רק שאנשים הפשוטים האלו ימרדו בממונים האלו ולא ישמעו בקולם לעשות דברים נגד הקב"ה, אבל יש כאלו הרבה שהם לא עומדים בנסיון שלא לשמוע בקולם ונכנעים אליהם.

ועוד תשובה כי מפני שהיו בגלגולים הקודמים שותקים ולא היו מוחים בהם ברשעי ישראל על כן הם עכשיו שולטים עליהם, כי זה הכלל הוא כל קליפה שנעשה בעולם ושותקים על זה אזי הקליפה נהיה אח"כ שולט על אלו ששתקו כלומר על הצדיקים שלא מחו²¹.

שלא תקנו פרוצות הדור לכן באו עליהם כל העונשים האלו על הצדיקים, זה עשו הגוים להם מפני העבירות שהיו בינינו והצדיקים בגלל ששתקו על זה ולא מחו.

אבל היום בעוונותינו הרבים אנחנו רואים דבר יותר גרוע שלא רק הגוים עושים את זה אלא היהודים עושים את זה ליהודים אחרים, מה שפעם עשו הגוים כל מה שעשו גזירות נגד הדת ומה שעינו את ישראל ומה שהשמיצו אותם, היום היהודים עושים את זה (ואע"פ שאולי נשמתם מערב רב אבל עכ"פ הם נקראים יהודים), יש ביננו הרבה מוסרים כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין צ"ז). שלפני ביאת המשיח ירבו המוסרים, וכל מה שפעם עשו הגוים לקלקל את החינוך היום עושים את זה יהודים, יש יהודים שנחשבים מכובדים פני הדור שהם מכניסים לנו השכלת הגוים ובזה מחריבים את כלל ישראל ד"י.

היה פעם גזירה מהשלטון מהמשלה של הגוים שצריך להוסיף ללמוד קצת חכמת והשכלת הגוים וכדומה דברים קטנים, ובכל זאת גדולי ישראל יצאו למלחמה נגד זה לבטל את זה, אבל היום לא צריך שהגוים יעשו את זה, כי מי מכניס את זה היום לתוך המוסדות אנשים מתוך המחנה שנקראים חרדים ולפעמים אפילו רבנים עוזרים לזה בלי בושה, יש כאלו רבנים היום שהם ממש מפעילים ודוחפים ומפתים את כלל ישראל שילכו לזה ואומרים שזה דבר טוב, זה נורא ואיום המצב²², זה דברים שגזרו עלינו אומות העולם לבטל מעלינו את התורה והיום גוזרים עלינו את זה רבנים ורמ"ם וכל מיני אנשים ועסקני צבור זה פחד נורא לאיזה מצב הגענו, ויש לדעת שהיום חברי כנסת הם ביחד עם השלטון וזה נהיה מיום ליום יותר גרוע ויותר גלוי, היום הם

צריכה ללכת בזמן כזה, ובכל זאת היא בקשה ממנה מאד מאד חזק שמכיון שהבעל הוא לא שומר תורה ומצות ואם לא תעשה זה עכשיו להטרה הוא לא יתייחס לזה ולא יתחשב עם זה לא איכפת לו ולכן בקשה ממנה מאד שתציל אותה, והיא התעקשה ואמרה שלא אין לה זמן היא כבר צריכה ללכת וכך לא הסכימה בשום פנים לקבל אותה, והאשה הזאת הלכה הביתה ונולד לה בן שלא כדת, והנה אחרי כעשרים שנה אחר זה קרה ספור כזה שהבחור הזה כשגדל עשה רצח והרג איזה אשה אחת, ועשו לו משפט ובשעת המשפט הגיע האמא של הבחור הזה ואמרה לשופט שהיא רוצה לספר איזה ספור וספרה את הספור הזה שלפני עשרים שנה היה לה ספור כזה וכזה בעלת המקוה ואתה האשה שנרצחה זאת האשה שלא נתנה לה להטרה כי לא רצתה לחכות אליה, איזה השגחה עליונה איזה דבר נפלא זה ביותר התקיים ממש מש"כ בנביא (ירמיה ב' ט"ו) תיסרך רעתך שהרע שהאדם עושה זה עצמו נוקם בו זה מוסר השכל נורא, ז"א שזאת הרעה באה על ידה שהיא גרמה שבא הרע הזה לעולם ואותו הרע התנקם בה ורצח אותה ואע"פ שהבחור לא ידע מכל הספור הזה, זה ספור נורא שהתפרסם אז בזמן ההוא אבל

²¹ היה לפני זמן קצר מעשה שאיזה רב שנחשב רב מהקצונים שהמון עם מחשיבים אותו כאילו הוא ת"ח גדול, והוא ארגן אסיפה כדי לייסד שעורים, וערבב והביא לשם כל מיני דברים ביחד שיהיה קורסים של הרצאות בעניני חולין ביחד עם שעורים בדברי תורה ובהלכה, ומצד אחד הביא רבנים חשובים שידרשו בדברי תורה בכל מיני הלכות ולכן כמובן זה גרם שבאו לאסיפה אנשים, וביחד עם זה הביא שידברו באסיפה אנשים שד' ישמרנו קרוב להיות חפשיים גרועים שבגרועים יועצי פסיכולוגיא וכל מיני בעלי מקצוע שמדברים ברבים במקומות של חפשיים גמורים, והארגון הזה עומד בראשו רב אחד שנחשב כאילו מהחשובים והמון העם התמימים נתפסים לזה.

²² היה מעשה לפני כמה שנים (אולי לפני שלשים שנה או יותר קצת) שהיה פעם זוג שהבעל לא היה כל כך שומר תורה אבל האשה הייתה שומרת (יש אצל סוג אנשים שאז זה היה מצוי), והיא רצתה פעם לטהר עצמה ובאה למקוה, ובעלת המקוה לא נתנה לה כי היא הגיע מאוחר והיא התחננה אליה שכן תקבל אותה, ואמרה שלא יכולה לחכות כבר שזה כבר אחרי הזמן שכבר

כמו היום אבל היו דברים כאלה, המשכילים הם השמידו את כל הכלל ישראל באירופה תשעים אחוז התבללו אח"כ כי כמה שנלחמו עדיין זה לא היה מספיק, ואלו שלא נלחמו ירדו היום לעולם שוב בכדי לתקן את זה ולהלחם, אבל הם שוב לא נלחמים הם באו במיוחד כדי לתקן זה ולא מתבוננים לתקן את זה, ולא רק שלא מתקנים אלא עוד הורסים את כל הדור ועל כן דמם של כל הכלל בראשיהם, כמו שחז"ל (דברים רבא א' פ"סקא י') דרשו על הפסוק (דברים א' י"ג) ואשימם בראשיכם שאשמת העם על הראשים כי הם שותקים ולא מוחים בהם¹.

ה

עוד דוגמא מה שהיה בבית המקדש שיש ג"כ היום דהנה בבית המקדש לא נתנו להם לשיר ובטלו את הלויים מלשיר שירי הקודש לכן בא העונש שהגויים בקשו מהם שירו לנו משיר ציון, כמו"כ היום הקליפה הזאת פוגעת בזמירות של קדושה, קודם כל מפרסמים ומפיצים שירים של גוים ממש של היפך הקדושה שמזיקים לנפש של האדם, זה שירי גוים ממש שירי עגבים גרועים ושפלים שלכתחלה נעשה לשם השחתה להכניס השחתה באדם והנגונים האלו מסוגלים לזה, אבל חוץ מזה גם פוגעים בשירי קודש על ידי שמשנים אותם בצורה שהם (הגוים) שרים אותם ועי"ז מכניסים בזה קלקול קצת טומאה², אבל אנשים לא מרגישים בזה בכלל ולא איכפת להם, ואם אומרים משהו כנגד זה הרי הם צוחקים ממי שאומר זה ואומרים לו אתה קנאי קיצוני יותר מדאי.

יש היום כל כך הרבה רשעות שנעשה בינינו שהיו צריכים לצעוק יום ולילה נגד זה, כל הרבנים וכל הממונים על הצבור כל מי שיש לו השפעה על הצבור היו צריכים לצעוק יום ולילה על זה, ובעוונותינו הרבים מקיימים שתיקה יפה ולא צועקים על שום דבר, ואדרבא כועסים על מי שהוא מדבר נגד ואומרים לו שתוק וכי נעשית קנאי הרי קנאות זה אסור לבוא בקהל כך זה ההשקפה הפסולה שיש היום.

ו

והנה יש קינה באחד מהקינות שמזכירים שם שבשעת בריאת העולם כבר הקב"ה גזר את החרבן, וזה רמוז בתורה במלים והארץ היתה תוהו ובוהו

צריכים לדעת שכל רשעות שקורה בעולם הרי זה מחמת שיש איזה קליפה, ולמשל אם זה קורה לצדיק שלא מבינים למה זה מגיע לו הרי הוא צדיק ואין לו שייכות לדברים כאלו, ואיך זה מדה כנגד מדה, צריכים לדעת שזה מגיע לו מפני שיש עליו איזה אשמה באיזה שהיא דרך, או בגלגול הקודם אם הוא שתק על זה אזי הקליפה הזאת מתנקמת באלו שהיו שותקים.

וגם היום רואים כך שיש אנשים שאפשר לומר עליהם שהם צדיקים במעשיהם, אבל שותקים על עוברי עבירה ולא רק שותקים אלא מחניפים את עוברי עבירה לא רוצים לצאת נגדם, יש רבנים היום שעושים קלקולים כאלה ד' ישמרנו, למשל שהתירו את החפירות שזה דבר שלא היה מעולם ויש רבנים שמבינים שזה לא טוב אבל לא יוצאים נגד זה לומר שזה אסור, כי אומרים מפני כבוד התורה של הרב שמתיר על כן לא רוצים לצאת נגד הפסק שלו ולא רוצים להתחיל ריב, או מפני שזה ידיד שלו או מפני שזה רב שיודע ללמוד וכדומה.

ויש רבנים שמכניסים את ההשכלה ומתירים את האקדמיה ומאשרים את כל הקלקולים שמכניסים בחינוך ואת כל ההשכלה, יש מכתב מרב בטבריה שכותב שם שהמצב היום בבתי חינוך קרוב להיות ביהרג ואל יעבור, אבל זה טעות כי הוא כותב שזה כמעט ביהרג ואל יעבור, אבל באמת זה כבר ביהרג ואל יעבור וזה פשוט שכבר עכשו אסור להכניס ילד לגן שמקבל הגן ממון מהשלטון, אבל לפחות מכיון שאת המכתב הזה כותב רב רשמי הרי זה טוב כי כך מאמינים יותר, והוא כותב שהוא יודע את זה שכל המוסדות שם בצפון (כאן בירושלים זה פחות אולי לא כל כך עדיין בשלימות עדיין שהם כופים על כל המוסדות) בטבריה שולטים עליהם המפקחים ממשרד החנוך, והם קובעים להם מה ללמוד והם כופים אותם שאפילו שבת כבר לא להזכיר לילדים לא אמונה ולא שבת ולא כל דבר של תורה ושל קדושה, וכולם שותקים וכי שמענו איזה רבנים או דעת תורה שעשו משהו נגד זה, שום דבר למה כי לא נעים להם יאמרו שהם קנאים או כל מיני תירוצים.

למה כל הדברים האלה באים היום, מפני שבדורות שלפננו גם היה דברים כאלה לא בצורה גרועה כזה

שירים ישנים ובלי תנועות חדשות, ואח"כ כמה מהמשתפפים שבחו מאד את זה, אחד אמר שזה חתונה של יהודים כמו פעם ולא כמו בחתונה רגילה שלא יכולים לשמוע את הצורה איך שמנגנים, ואחד אמר שבדרך כלל אחרי כמה רגעים הוא הולך מהחתונה כי לא יכול לשמוע את הנגונים החדשים וכאן הוא עומד כבר חצי שעה וקשה לו ללכת.

במשך הזמן זה נשכח.

¹ הוספת המעתיק וזה לשון רש"י שם, לומר שאשמותיהם של ישראל תלויות בראשי דיניניהם שהיה להם למחות ולכוון אותם לדרך הישרה.

² הוספת המעתיק, היה באיזה חתונה שבעל השמחה התנה עם המנגנים שלא ינגנו שום דבר בצורה החדשה אלא רק

שזה מרמז על החרבן כך כתוב שם באחד מהקינוט, וא"כ יש להבין אם זה כבר היה נגזר משעת בריאת העולם א"כ איך יכולים לעכב את זה וא"כ מה הטענה על האנשים שגרמו לחרבן אם בין כה היה צריך להיות חרב.

והנה קודם כל התשובה הפשוטה היא שאם לא היו חטאים שגרמו לחרבן אזי לא היה החרבן והרמזים האלה היו דורשים אותם אחרת, מה שחז"ל דרשו שיהיה חרבן זה לפי מה שנעשה החרבן עכשיו בפועל מחמת החטאים על כן מפרשים את זה כך, אבל אם לא היו חוטאים ולא היה חרבן אזי היו מפרשים את הפסוק בצורה אחרת.

ועוד יש לומר שאע"פ שהקב"ה ברא כח הרע בעולם כדאיתא בגמרא (סוטה כ"ב:) אעפ"כ לכל אחד יש לו נסיון ובחירה להיות צדיק או ח"ו רשע, וכמו שאיתא ברמב"ם (תשובה פ"ה ה' ופ"ו ה') על מה דאיתא שהרי הקב"ה יודע את הכל א"כ איך יש בחירה, וגם כתוב בפסוק (דברים ל"א ט"ז) וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ א"כ למה יקבלו עונש, וגם למה פרעה והמצרים קבלו עונש הרי כתוב (בראשית ט"ו י"ג) ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה א"כ הקב"ה גזר ואמר לאברם אבינו בברית בין הבתרים שיענו את בני"י, ומפרש הרמב"ם שלא נגזר על שום אדם אם יהיה ביניהם בין אותם הרשעים ולכן בזה יש בחירה, וגם לגבי המצרים הקב"ה לא גזר איזה עם יהיה זה שיהיה מענה את כלל ישראל ועל כן הרי זה יכול להיות עם מעמים אחרים על כן לכל אחד יש לו בחירה אם הוא יעשה או משהו אחר, ומכיון שהוא מרצונו במזיד בחר ברע לעשות את זה לכן הוא נענש. וכך אפשר לומר בענין הזה בודאי שצריך להיות רשעים והרשעים יקבלו עונש ויגרמו חרבן בית המקדש, אבל השאלה היא אם השאר אשמים בזה או לא אם רק הרשעים אשמים אזי יכול להיות חרבן קטן ולא היה נמשך זמן רב אלא זמן קצר עד שהיה תקון בשביל הרשעים וכדומה או שלא יהיה חרבן כלל, בכל אופן שהוא לכל אחד ואחד יש בחירה.

?

ואפשר יותר להבין את זה ע"פ מה שבהקדם לבאר ענין אחר והוא כך, דהנה משה רבינו רצה לקבל את הערב רב ביציאת מצרים וצריך להבין מה הענין של משה רבינו שרצה לקבל אותם הרי הקב"ה לא ציוה אותו ועשה זה על דעת עצמו, למה עשה דבר כזה לקבל את הערב רב ולהכניס את בני"י בסכנה האם

לא חשש שהערב רב יכולים לקלקל את בני"י. אבל התשובה יש לומר שמשה רבינו ידע שבאחרית הימים לפני הגאולה השלימה הרי זה חייב להיות שנהיה אנחנו מוכרחים לעבור נסיון כזה שבינינו יהיו כאלו שיהיו מקולקלים ומקלקלים אחרים ויהיו צריכים ללחום נגדם וזה יהיה התקון שלנו שע"ז יבוא הגאולה השלימה, ומשה רבינו כבר אז ביציאת מצרים ראה שהתקון הזה אנחנו צריכים לעבור, ומשה רבינו רצה שכבר יהיה הגאולה השלימה ביציאת מצרים, וממילא רצה להקדים שגם הנסיון הזה יהיה עכשיו ביציאת מצרים ולכן קבל את הערב רב וע"ז הוא נתן לנו את האפשרות לא להסכים איתם וללחום נגדם ולהביא ע"ז את הגאולה השלימה, אם הקב"ה לא היה מסכים לו אזי בודאי שלא היה עושה זה אבל מכיון שהקב"ה הסכים הבין מזה משה רבינו שיש אפשרות שבנ"י יצליחו בזה, ממילא עשה זה משה רבינו וקבל אותם מפני שרצה כל כך להביא את הגאולה השלימה כבר.

ומכיון שבנ"י לא הצליחו לתקן את זה והערב רב התערב בהם על כן לפעמים יורד אצל כלל ישראל איזה נפש של אדם שהיא באמת נפש של קליפה ממש והוא בודאי יחטא כי אינו שייך לכלל ישראל מכיון שבעצם אין לו נשמה של יהודי אלא זה מהערב רב ושורשם עמלק אזי אלו אין להם שייכות לקדושה, ומכיון שהם נמצאים בתוך בני"י לכן כך הם יכולים להזיק מאד¹², וזה הנסיון שצריך הדור האחרון באחרית הימים לעבור זה אחד מהמבחנים שלנו אם אנחנו נעמוד בנסיון הזה, והוא שמתוך המחנה יהיו כאלו שהם מהערב רב שהורסים את כל היהדות ושבנ"י יהיו צריכים ללחום כנגדם שזה יכול להחשב מלחמת אחים, ואז כשיעשו זה הרי זה יהיה תקון על שהיה מלחמת אחים בזמן הבית על שנאת חנם שהיתה מה שלא היה ראוי להיות מה שהיה אסור להיות, כי התקון הוא לעשות תשובת המשקל כדאיתא בספרי מוסר שאחרי כל התקונים של תשובה צריך לעשות תשובת המשקל שבאותו המעשה שעשה העבירה צריך לעשות בדיוק מעשה כזאת של מצוה, אזי מכיון שהיתה שנאת אחים כל כך הרבה שזה גרם החרבן אזי צריך להיות תקון על זה, והתקון בתשובת המשקל הרי הוא שיהיה שנאה על מה שצריך להיות שנאה, ומכיון שבזמן חרבן הבית זה היה שנאת חנם על כן התקון הוא שצריך להיות שנאה שהתורה מחייבת¹³ שמי שרואה בשני

¹² לשלוט על הרוחניות אלא רק על הגשמיות משא"כ הערב רב היהודי יכול לשלוט גם על הרוחניות.

¹³ הוספת המעתיק וכן איתא מהחזו"א (משכנות הרועים ח"ג

¹² הוספת המעתיק, שמעתי מהגאון הצדיק המקובל ר' ישראל אליהו וינטרוב צ"ל שאמר שהערב רב של היהודים זה יותר קשה לעם ישראל מהערב רב של הגוים, כי הגוים לא יכולים

הרבה, ואמרו הסוכנות להורים שחייבים לשלוח קודם הילדים כי ויזות קל יותר בשביל הילדים לכן קודם צריך לבוא הילדים ואח"כ הם יבואו, וארגנו להם שכולם יקבלו ויזות שיוכלו לבוא והביאו אותם לכאן וביני לביני השמידו אותם.

וסיפר לי אחד שהוא היה שם מילדי מרוקו והוא זוכר שהם דברו איתם כל הזמן דברי כפירה נגד הדת^ל והם היו ילדים ולא ידעו מה לענות להם, וכדי שלא יאמרו עליהם שהם עושים בעל כרחם אזי בליל פסח עשו הצגה ונתנו להם על השלחן חמץ עם מצה מי שרוצה חמץ יאכל, וגם נתנו טריפה וכשר ביחד וכל מיני כאלו דברים עשו להם, וגם פיתו אותם בכל מיני דברים נורא נוראות, והילדים האלו לא החזיקו מעמד ובדרך כלל כולם ירדו מהדרך, ויש עוד כל מיני ספורים כאלו.

בילדי טהרן היה משהו אחר שם עשו ממש כפיה נוראה שהיו כופים על הילדים אותם שנלחמו נגדם עשו להם עינוי ממש, והיו כאלו כמדומה שהשתמדו עשו כל מיני עינויים להם ד' ישמרנו, נתנו להם מכות ולא נתנו להם להכנס למוסדות חרדים התנהגו איתם כמו הנאצים ממש, וחלק התגלה לפני כמה שנים אבל רק חלק קטן.

והנה מה שעשו הגוים אז (שהאכילו בשר חמורים בליל פסח) היה זה באונס לא היה עבירה כי זה היה פיקוח נפש, אבל היום בעונותינו הרבים גם האונס יש סיבה למה קרה האונס לאדם, כי אם קרה מקרה אחת הרי זה יכול להיות אונס (וכמובן שגם זה בהשגחה פרטית עליונה מחמת חשבון מסוים), אבל אם זה קורה כל הזמן ונעשה קבוע דברים כאלה של אונס אזי הרי זה סימן שבזה מראים לו שיש לו איזה אשמה ופגם בענין זה, או שעשה דברים כאלה במזיד בגלגול הקודם, או אפילו אם הוא לא עשה עבירה כזאת אבל מפני שהוא שתק כשראה שעושים זה אזי ממילא הקב"ה נתן רשות לקליפה הזאת להתנקם בו ולאנוס אותו בזה, כי מה שראה שעושים אחרים את העבירה הזאת ולא עזר להם להנצל מזה ולא קיים מש"כ (ויקרא י"ט ט"ז) לא תעמוד על דם רעיק על כן עכשיו

שעשה עבירה אזי מצוה לשנאותו, ולאלו שהם כופרים ומפירי הדת אזי חייבים לשנוא אותם וללחום נגדם^ט, וזה יהיה מתקן שאר המלחמות שעשינו בעבירה, אבל בעונותינו הרבים אם ח"ו לא מתקנים את זה אזי ממילא מגלגלים עליו כל העבירות שעשה בגלגול הקודם כי לא מתכונן לעשות תקון על זה.

ועל כן צריך לדעת שהיום כל הנסיון וכל התקון הרי הוא לעמוד נגד כל הרשעים האלה, יש אנשים שאומרים מה אפשר לעשות מה מבוקש ממני לעשות במצב שיש היום, התשובה היא זה מה שמבוקש ממך וזה התקון שלך שאתה תלחום נגד זה, וזה היום הנסיון והבירור בלי זה א"א להיות הגאולה השלימה.

ה

והנה כתוב שביליל פסח האכילו האויבים את בני^ו ראשי חמורים בעל כרחם כי מפני שלא היה להם מה לאכול וזה היה פיקוח נפש לכן היו מוכרחים לאכול והיו מכריחים אותם לאכול ראשי חמורים טריפות ונבלות שזה היה עינוי גדול לבנ"י, גם היום בתקופה שלנו היה כך שהביאו כמה טרנספורטים של ילדים ממרוקו לא"י והילדים האלו היו בני שלש עשרה או פחות או יותר, ושמעתי מאחד שהיה שם מילדי מרוקו איך שהשמידו אותם והורידו אותם מהדת נורא נוראות ממש כמעט שהכריחו אותם.

ואיך הם הצליחו להביא אותם כי היה ארגון של חפשיים שנקרא סוכנות והם עשו עצמם כאילו הם השליחים של כלל ישראל להציל אותם, וקבלו תמיכות מרבנים שילכו הם לגולה ויצילו את היהודים, אבל הרבנים לא שמו לב שהם היו מאנשי מדינה, כי חשבו שהרי הם רוצים לעשות טובה ליהודים א"כ למה לא ולכן נתנו להם את הכח ההרשאה והאישור שהם יהיו המצילים, אבל זה היה דבר טעות חמור מאד כי כל המטרה שלהם היה להשמיד אותם ולהוריד אותם מכל הדת, אבל אם הרבנים שלנו היו מפרסמים שם בכל המקומות שתדעו שמטרתם להשמיד אזי היו בזה מצילים

יבטייש) וז"ל, אבל אם הוא עומד במקום שיש אפיקורסים המתקוממים על התורה ורוצים לעשות איזה תקנות בעיני העיר ועי"ז יעבירו את העם מרצון ה' ופתח בשלום ולא נשמעו דבריו בכגון זה לא דיבר הב"י מאומה ומצוה לשנאתם ולהתקוטט עמהם ולהפר עצתם בכל מה שיוכל ודהמע"ה אמר הלא משנאיך ד' אשנא ובתקוממך אתקוטט תכלית שנאה שנאתים וגו':

^ל שלא חייבים לשמור הדת באר"י ד' ישמרנו זה רק בגלות שהיו צריכים להיות מופרש מהגוים אבל לא כאן וכל מיני דברים עפ"ל.

ע' א'קצח) וז"ל, פעם בליל א' בעידן רעוא, דיבר החזו"א זצ"ל דברים נפלאים ונוראים, ותיכף אז כתב השומע לחבירו ג"כ תלמיד החזו"א זצ"ל. והרי קצת מהדברים של אז, במה שנטורי קרתא זועקת על המדינה, מתקנים מה שהמון העם ה' עם העגל. בזה שהגדולים לא הרשו לעלות לא"י, תקנו חטא המרגלים שהם לא רצו שיעלו שלא ע"פ תורה, והגדולים רצו ע"פ תורה. בזה שנטורי קרתא (כלל ישראל) שונאים כ"כ למדינה ולציונים, מתקנים העבירה של שנאת חנם, שמזה נחרב הבית, מפני שהם שונאים ע"פ תורה.

^ט הוספת המעתיק, וכן איתא בביאור הלכה (סימן א' ד"ה ולא

היום זה נהיה יותר גרוע כי מכיון שהיו צריכים להתעורר מזה ולחזור בתשובה על כל הדברים האלה, אזי אם לא מתעוררים ולא עושים תשובה על זה לכן זה מגיע בצורה יותר קשה בשפה שכל אחד כבר חייב להבין, ואם לא מבין גם את זה אוי ואבוי לו אזי זה יגיע בשפה יותר מעונה יותר גרוע והרבה יותר צער.

ולפי זה יבואר מה שקוראים בהפטרה של סוכות על זמן אחרית הימים שגוג ומגוג יבוא בשערי ירושלים שכתוב שם (זכריה י"ד ב') **וְאֶסְפְּתִי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַם לְמִלְחָמָה וְנִלְכְּדָה הָעִיר וְנִשְׁסוּ הַבָּתִּים וְהַנְּשִׁים תִּשְׁכַּבְנָה וְיֵצֵא חֲצֵי הָעִיר בְּגוֹלָה וְיִתֵּר הָעָם לֹא יִכְרֹת מִן הָעִיר, וְקִשָּׁה לַהֲבִין לְמָה יַעֲנִסוּ הַנְּשִׁים שִׁיחֲטִיאוּ אוֹתָם בְּאוֹנוֹ.**

אמנם לפי המצב היום שיש גיוס בנות וידוע שהצבא הוא מקום זימה וזה כוונתם לקלקל את הבנות כמו שידוע ליודעים, (וגם הם אומרים מפורש כך שרוצים לשבור את חומת היהדות), ולכן העצה היחידה היא למרוד לגמרי בזה שכולם לא יתיצבו, וכמו שהמציאות מעידה שבכל פעם מי שמסרבת בתוקף ולא משתפת פעולה כלל אפילו להתיצב הם פוטרים אותה תיכף ומיד ומשתקים את זה שלא יתפרסם כי הם מפחדים שיהיה מזה רעש וילמדו מזה אחרות וזה יהרוס וישבור את כל המטרה שלהם, ועיקר הפחד שלהם שיהיה מרידה בצבור כי במצב של מרד אי אפשר לנצח את הצבור, וכמו שידוע היום בכל מדינות העולם, ולכן הם מנסים ללכוד את הציבור שלכל הפחות יתנו להם אצבע קטנה של התיצבות ובזה יש להם תקווה שלא לאט ישלילו יותר ויותר עד שח"ו ישלטו עליהם לגמרי, וכמו שזה דרכם עם הבנים, ולכן אלו שמתיצבות בכדי להוריד מהם הפחד מהאימים ורוצים להיות במנוחה וכשמסבירים להם שבזה הם מקלקלים לאחרות כאמור שאם כולם היו נמנעים ולא מתיצבים היה השלטון והצבא נשברים ונכנעים ומתיאשים מלפגוע בבנות ישראל שומרי תורה ומצות, אבל הם טוענים שהם לא חייבים לדאוג על אחרות והם דואגים רק להציל את עצמם מתרדת האימים ומניעת מנוחת הנפש, ולכן אלו שדאגו רק על עצמם ובזה קלקלו לאחרות לכן העונש לזה הוא שמה שהם גרמו לאחרות יגיע ח"ו גם אליהם.

וזה מה שקורה היום כי כשגויים עשו זה היינו קצת אנוסים אבל כיון שלא התעוררו מזה לתקן מה שצריך לתקן על כן הגיע אותו הדבר על ידי יהודים, וזה מה שעושים היום מזרע ישראל אע"פ שהם לא שייכים ליהודים אבל בכל זאת נקראים מזרע ישראל, והיום המצב הוא יותר גרוע שזה כבר נעשה על ידי

הקליפה מתנקם בו, ואפילו שהיה חושב שלא היה יכול להשפיע מפני שאינו מספיק גדול הדור שחייב על כל הדור, אבל לפחות לא תעמוד על דם רעך עבר, אפילו אם לא היה חייב להוכיח אבל איך יכול להיות דבר כזה כשיודע שרוצחים לאחרים את הנשמות ושותקים, וזה מה שקורה היום שרוצחים נשמות.

צריכים להתעורר ממה שאומרים בקינות כי כל מה שאומרים בקינות אפשר לפרש בדרך כזה שנראה שהכל הרי זה מדה כנגד מדה, ובעוונותינו הרבים לא רוצים לדעת ולא רוצים לחשוב כמ"ש (ישעיה א' ג') ישראל לא ידע עמי לא התבונן, "ישראל" זה דרגא של היותר מעולים ויותר בני עליה ו"העם" זה הפשוטי העם, אזי הפשוטי העם הם במצב שלא יודעים אבל ישראל אלו שהם בני עליה שהם המעולים שבעם הם לא ידעו זה מתפרש שהם לא רוצים לדעת כמו שכתוב אצל פרעה (שמות א' ח') ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף חד אמר חדש ממש וחד אמר שעשה עצמו כאילו לא ידע, כמ"כ זה הפירוש כאן ג"כ ישראל לא ידע שיש מבני ישראל שהם יכולים לדעת, אבל עמי סתם לא רוצים לחשוב לא רוצים לשמוע מה שאומרים להם וממילא לא יודעים, אבל ישראל שיודעים איך הם שותקים על זה מתלונן הנביא.

והנה עוד דוגמא לראות מדה כנגד מדה והוא מה שאומרים באיכה (ה' ט') "בנפשנו נביא לחמנו" זה היה בזמן החרבן כשהיה רעב גדול וכשיצאו לחפש איזה משהו לאכול הרגו אותם השונאים זה הפירוש בנפשנו נביא לחמנו שהיו צריכים למסור נפש כדי למצוא לחם לאכול והרגו אותם כך, למה הגיע להם עונש זה אפשר לומר פשוט כי מכיון שעשו מסירות נפש בשביל עושר והון וע"ז הפקירו את הרוחניות בשביל עושר והון, אזי הגיע אח"כ עונש מדה כנגד מדה שהיו צריכים למסור נפשם בשביל לחם, כל דבר זה כך מדה כנגד מדה.

ט

אבל יש עוד דבר שקרה קצת בזמן החרבן שהיום זה פי כמה וכמה הרבה יותר חמור, זה מה שעשה טיטוס שננס לקודש הקדשים ועשה שם גילוי עריות וכל מיני עבירות ובזיון הקודש, זה כמו שאומר ספר חסידים (ר"ט) שהרי זה סימן מפני שהיה בינינו גם גילוי עריות ושתקו ולא מחו, וכמו שאומרים בתקון חצות נשים בציון עינו בתולות בערי יהודה בחורים טחון נשאו כל זה היה מפני שהיה זה נעשה מקודם מרצון על כן עכשיו הרי זה קורה ג"כ באונס ובעינוי כבר, כל מה שטיטוס עשה

אנשים כאלו שהם נקראים שומרי תורה ומצות, מה שנעשה על ידי החפשיים בזמן הקמת המדינה כמו שאמרנו עם ילדי מרוקו ילדי טהרן, היום זה נעשה על ידי שומרי תורה ומצות שזה כבר הרבה יותר גרוע זה הדרגא שירדנו עד כדי כך הרי זה מפני שלא תקננו את זה, ואם ח"ו לא נתקן את זה אוי ואבוי ד' ישמרנו מה שיהיה לא יודע אם תהיה תקומה ותקוה ותקון על זה בכלל מכיון שעכשיו זה הזמן האחרון לתקן.

בזמן החרבן הקב"ה שפך חמתו על העצים ועל האבנים וזה פדה אותנו, אבל היום זה אחרת היום שפך ד' חמתו על הרוחניות שבנו על הרוחניות שלנו של כלל ישראל על הרוחניות שבא"י, כמו שמצינו בזוהר חדש על איכה (מדרש הנעלם צ"א). שבני בבל שלחו לבני ארץ ישראל שישלחו להם את מגילת איכה של ירמיה הנביא כי הם רוצים לקונן איכה מפני שהם רחוקים, אבל אתם שנשאתם באר"י הרי יש לכם לכל הפחות מקום המקדש יש לכם השכינה אתכם אזי ממילא יש לכם במה להנחם, אבל אנחנו בני בבל שהתרחקנו לגמרי לנו ראוי לקונן אנחנו צריכים לומר את הקינות, על כן תשלחו לנו את הקינות האלו אנחנו רוצים לומר אותם ולפרשם.

וענו להם בני אר"י לא אלא אנחנו ראויים יותר לקונן לא אתם למה כי מכיון שאנחנו נמצאים באר"י אנחנו רואים תמיד כל יום ויום את המקדש החרב את השכינה בצער, אנחנו רואים את כל זה איך שהשכינה הסתלקה מאתנו וכל יום אנחנו הולכים למקום המקדש ורואים שהשכינה איננה שם ושואלים את המלאכים איפה השכינה והם אומרים להם שהשכינה עלתה לגג והיתה בוכה שם ואח"כ היא הלכה מפניה לפינה מזוית לזוית וכבר עברה והלכה ואנחנו לא יודעים איפה היא הלכה כבר.

ואח"כ אומרים להם בני אר"י מכיון שאנחנו בארץ הקודש שזה מקום שהאוויר טהור והקדושה עדיין נמצאת אע"פ שהיה חרבן בית המקדש, אבל סוכ"ס אר"י נקראת ארץ הקודש והקדושה והטהרה של א"י נשאת, לכן אנחנו יש לנו יותר שכל להשיג את העומק של האיכה איך לפרש את זה ע"פ הסוד והסודות שרמוזים פה זה אנחנו יודעים לפרש מפני קדושת הארץ ולא אתם שאתם בארץ טמאה בארץ העמים על כן אתם לא יכולים לפרש את זה.

ויש לדעת שכל זה שקדושת אר"י נשאר אפילו בחורבנה זה היה אז בזמנו, אבל היום בעוונותינו הרבים לפני כתשעים שנה ויותר כשהתחילו לבוא הציונים לאר"י באו פריצים ויחללוה"ל וחיללו את קדושתה, עד אז היה באר"י עדיין כל הקדושה והטהרה נמצאת באר"י והיו משיגים כאן קדושה היו האנשים מתרוממים היו כולם נעשים רוחניים, כל אלו שבאו לאר"י היו אנשים מלא רוחניות לא היה להם ענין בעוה"ז בכלל, כמו שאומרים בסוף הקינות מר' יהודה הלוי ועוד שאמרו שרוצים ללחך ולנשק את עפרה היו חומדים כל כך לעלות ולנשק את אר"י ולהיות שם לקבל מהקדושה והטהרה כי היה הכל עדיין נשאר בקדושה ובטהרה, זה היה פעם עד התקופה האחרונה, אבל בתקופה האחרונה שבאו לכאן הפריצים האלו והשחיתו וקלקלו את כל הרוחניות ואת כל הקדושה, והביאו לכאן את כל הטומאה זה נהיה גלות ממש.

ולמה אנחנו לקינו בזה ג"כ כי האנשים שלנו שומרי תורה ומצות ג"כ הלכו עם זה כי נהנו מזה ומכיון שנהנו מהרשעים שהביאו להם הגשמיות והשתתפו בזה ובלבם נהנו מזה חשבו שזה דבר טוב, אזי סופו של דבר לקחו מאיתנו את כל הקדושה וכל הטהרה, נתנו להם לקליפות האלו להתפשט כמו בדור המבול שמלאה הארץ חמס נתנו להם להשליט על הכל ולהשליט על כל הקדושה ועל כל הטוב, איזה הבדל יש היום בין מדינת ישראל לשאר המדינות הרי מרגישים שטמאו את כל המקום וכל הקדושה של אר"י הרי זה מכוסה, יכול להיות מי שהוא צדיק גמור יכול לזכות להרגיש ולקבל גם בתוך העומק של הקליפות מתחת הכיסוי הזה את קדושת אר"י, אבל רוב המון העם לא מקבלים את הקדושה מאר"י ואת הטהרה זה כמו ארץ העמים, ואדרבא יש דברים שאולי יותר גרועים משאר העמים והם משפיעים מכאן יותר קליפה לכל העולם יש כל מיני דברים כאלה, כל מה שהחרדים הכניסו את השכלת הגוים לגבי חינוך ולגבי שאר כל הדברים זה בא מכאן והתפשט לכל העולם.

עכ"פ בזמן חרבן הבית הקב"ה שלח את חמתו על העצים ועל האבנים אבל היום זה על הרוחניות של

ועוד מובא שם (עמ' תשמ"ז) וזה לשונו, פעם אחת הלך כ"ק מרן זי"ע, לכותל המערבי עם תלמיד אחד, אמר התלמיד למרן זי"ע, האיך הערביים שוכבים ויושבים ליד מקום קדוש כזה, אמר לו מרן ד"ע בזה"ל: "הערביים הם כמו פרעושים וזבובים, הם לא מטמאים כלום קדושת המקום, "אחד מהפושעים מטמא הרבה הרבה יותר".

^{לא} הוספת המעתיק מובא במשכנות הרועים על הרה"ק ר' אהרן ראטה זצ"ל זיע"א אדמו"ר משומרי אמונים (עמ' תש"ס) וזה לשונו, בעת שרבינו טייל פעם בשדה כדרכו בקודש, רצו להכין לרבינו איזה מקום לשבת קצת, ורבינו לא רצה, רק העדיף לחפש איזה סלע שלא נעשה שום פעולה ע"י הרשעים הציונים. ואמר: "אוהב אני לשבת על מקום שהרשעים אלו טרם נגעו בהם, ועוד לא טמאו זאת".

וכל מיני דרגות, והוא בעצמו נותן סיוע לכל הדרישות מה שגזרו הרשעים על הדת ואינו רואה בכלל שזה רע איך יכול להיות דבר כזה, זה עונש חמור מאד שלא יכולים כבר לראות את האמת, הרי זה סימן שכל מה שעושים לגרמיה הוא דעביד בשביל תועלת עצמם, שלא עושים כלל בשביל הקב"ה בשביל האמת כך זה נראה, שלא לקטרג ח"ו אבל צריכים לדעת שזה לא פשוט צריכים להסביר כדי שנדע ממה להזהר, ולא להסתכל עליהם בהערכה ולומר הרי הם אנשים חשובים וא"א לצאת נגדם, זה לא כך כי אם הקב"ה מגלה לנו איך שהם הולכים ביחד עם הרשעים שגוזרים גזירות על הדת הרי זה בכדי שאנחנו נראה את זה ונלחם נגד זה מפני שזה נגד התורה הק' נגד הקב"ה, יהודי צריך להיות פשוט לילך ישר בדרך האמת והישר וצריכים להבין ולראות את זה שמה שהם עושים זה לא לפי דרך האמת.

והנה בימים האלו ממש לפני כשבוע יצאו גזירות חדשות מהשלטון שבמדינה שהתחילו לעשות תקנות של לחזק ולרומם את החרדק"ם ולעשות גזירות חדשות בענין הגיוס, כמו שעשו פעם מה שנקרא הדרת נשים שצריכים לכבד את הנשים אפילו פרוצות ואסור לזלזל בנשים להרחיק אותם להפרידם מהאנשים, מלשון נודר הנאה שאסור כאילו להיות פרוש ונבדל מהם שאסור להבדיל אותם מהאנשים לעשות הפרדה ביניהם זה החוק, אזי כמו"כ עכשיו נעשה תקנות וגזירות כדי לחזק את החרדק"ם שאסור לפגוע ולהשמיץ ולזלזל בחרדק"ם, ויש רבנים שתומכים בזה ומשתתפים בגזירות האלו שלא ישמיצו ולא יזלזלו בחרדק"ם ושיכבדו אותם^ב.

קדושת אר"י, אם היינו שומרים על הקדושה ולא היינו נותנים לפריצים האלה לבלע את כל הקודש, אם היינו מוחים ולא היינו משתתפים ולא נהנים מזה והיינו חומדים את הקדושה, אזי יכול להיות שהיינו עוצרים שבשבילנו לפחות לא היו יכולים לקלקל את זה, אבל בעוונותינו הרבים זה מה שנעשה.

איך יכול להיות הגאולה השלימה אם לא מתקנים את זה צריכים כבר לתקן את זה, וצריכים להבין מה שקורה שאנחנו מביאים על עצמנו את הגלות בזה שמשתתפים ושמחים איתם, אנשים לא מתבוננים ולא רוצים לקשר דברים, אבל לפי מה שנתבאר יכולים לראות הדברים האלה שזה הכל מבואר בתוך הקינות ובתוך איכה, כל הקינות מלא מזה לפרט כל מיני דברים שבגלל מה שעשו כל העבירות באר"י על כן מדה כנגד מדה עשו לנו הגוים שאח"כ סבלנו מזה ומזה נהיה הגלות, כל הרעות שעשו לנו הגוים הרי זה מחמת מה שאנחנו עשינו לבד וא"כ צריכים לתקן את זה היום, ובמקום לתקן שוב עושים את זה וזה נהיה יותר גרוע ויותר גרוע, א"כ כמה ח"ו צריך להיות המצב גרוע שלא נתפס על זה, הרי זה מספיק כבר די שכבר כל אחד יכול לתפוס מה שקורה.

י"א

י"ש עוד דברים שהיום זה יורד יום יום יותר ויותר ונעשה מיום ליום יותר גרוע, יש היום רבנים ורמ"ם וכל מיני מנהיגים ומשפיעים שהם יורדים עד התהום ומחזיקים ידי עוברי עבירה ומחניפים ועוזרים להם, אין שום הסבר שבעולם איך יכול להיות יהודי שומר תורה ומצות ונדמה לו שהוא עובד ד' וחסיד ומתחסד

^ב הנה כמה דוגמאות ממה שאמרו הנציגים החרדים בכנסת אחד מהשרים הספרדים של הכנסת אמר בזה הלשון (ויש גם וידאו ממנו שמדבר יותר גרוע) שצריכים לעצור את השנאת חנם נגד החיילים החרדים ואסור לומר מלים של להשמיץ ולבזות אותם, ואסור להשמיץ מי שלא הולך בדרכי זה לא דרכה של תורה, ע"כ, עפרא לפומיא על דברי כפירה כאלו לומר שזה לא דרכה של תורה להשמיץ מי שלא הולך בדרכו ואע"פ שזה נגד דרך התורה אלא כל אחד יש לו דרך ולכן אסור להשמיץ השני ולשנוא השני רואים איך שמסלפים את התורה איזה מגלה פנים בתורה שלא כהלכה ואיזה כופר זה האדם הזה, והוא אומר זה לא דרכה של תורה לבזות מי שהולך נגד דרך התורה אלא כדי לתקן את שנאת חנם צריך להרבות באהבת חנם זה אהבת ישראל, בזה הרי הוא מגלה על עצמו שהוא לא יודע ושהוא עם הארץ, ואומר שהדרך שלהם שלא פוגעים בשני זה דרך ברורה דרכה דרכי נועם בצורה נעימה לכבד את השני.

והנה בכנסת השני (מהליטאים מדגל התורה שהוא הדובר שלהם שפעם היה ראש כולל) אמר כך, אנחנו קבלנו חינוך נגד אלימות, והנה הוא בעצמו סיפר פעם שלפני כמה שנים הוא בעצמו היה קנאי והיה עושה מחאות ואמר שהיה משכיב עצמו תחת האוטו של המשטרה כמו שעושים היום הקנאים, והיום אומר שקבל

ויש עוד חבר כנסת שדבר ואמר בימים האלו (של בין המצרים) שכל הגלות באה בגלל שנאת חנם אזי צריך לעבוד על אהבת חנם, ובחור ישיבה שהולך להתגייס הם אוהבים אותו וימשיכו לאהוב אותו כך הוא מגלה דעתו, איזה חילול ד' יש כאן מדברים אנשים שהם צריכים להיות כאילו נציגים של בני תורה נציגים של כל החרדים והם מדברים נגד התורה בגלוי כמו הנוצרים. ועוד חבר כנסת אומר שכל אלו שהם משמיצים ומזלזלים בחרדק"ם הם לא במסגרת שלהם הם לא בצבור שלהם, ומביע

יב

א"כ מה שייך לקשר שני דברים ביחד.

אפשר לומר שזה הענין של חבלי משיח שצריך להיות שני הענינים ביחד, שמצד אחד היום אנחנו מצטערים על המצב שיש ברוחניות וביחד עם זה אנחנו יודעים שזה הכנה לגאולה השלימה וזה השמחה, כי אלו שיעשו המלחמה וכ"ש אלו שעושים מסירות נפש ממש בגופם ללחום נגד הקלקולים האלו נגד החבלי משיח האלו הקשים שהם כמו אצלם החבלי לידה הם יזכו לגאולה השלימה, אבל ביחד עם זה יש כאן מצב שאנחנו מתאבלים על החטאים שעשינו על החרבן שהיה וצריכים לתקן את זה ולעשות תשובה, זה שני דברים שני ענינים ביחד זה חבלי משיח, החבלי משיח מצד אחד זה חבלים של לידה של שמחה ומצד שני זה חבלים לתקן מה שעדיין לא תקננו להשלים את התקונים שלנו, שעל זה צריך להתאבל על מה שהפסדנו, לכן כל אחד סובל לפי מה שעליו לתקן ומצד שני זה זכות בשבילו שבזכות זה יזכה לגאולה השלימה זה תקון על העבר וביחד עם

והנה אנחנו אומרים בסוף הקינות בפיטו אלי ציון ועריה שאומרים פסוק בפסוק יש דבר שזה קצת תמוה בפשט, אומרים כך "אלי ציון ועריה" אלי זה לשון לקונן שצריכים לקונן כמו אשה המצטערת בשעת לידתה, "וכבתולה חגורת שק על בעל נעוריה" כמו בתולה שנתאלמנה ומתאבלת על בעל נעוריה שמת, ועל המקדש וגו', וצריך להבין מה זה הקשר הזה כמו אשה בצירה לחגורת שק הרי זה דברים הפוכים לגמרי, אשה בצירה זה חבלי לידה של שמחה אה"נ שמצטערת על הצער ומקוננת על הצער אבל ביחד עם זה היא יודעת שזה כדי שייצא מזה טובה גדולה יוצא מזה הלידה שזה בעצם החבלי משיח שלנו, אבל כבתולה חגורת שק זה הפוך שהיא מתאבלת על דבר שזה אבוד ממנה על שאבדה את הבעל זה לא דבר שזה מביא לה איזה תועלת איזה טובה, זה (אשה בצירה) רק הכנה לטוב שיבא אח"כ אבל זה (כבתולה חגורת שק) רק אבלות על אסון שקרה

אזי נעשה איתם, אתם רואים איך הבירור יוצא היום בצורה גרועה כזאת זה נורא ואיום.

ועוד חבר כנסת מדבר דברי שגוען ואומר כך יש כאלו שהקב"ה לא זיכה אותם לשבת בישיבה יום שלם ואותם הבחורים הולכים להתגייס לצבא, ואותם צריך לחבק אותם לעודד ולקרב אותם למה כי הם מתקנים את החרבן עושים שלא יהיה חרבן, ובסוף בעזרת השם כולנו נשב בבית המדרש ונלמד תורה, וכי משוגעים הם לומר דברים כאלו הוא מדבר כמו משוגע ממש, מי בקש מהם לדבר שיסתמו את פיהם וימלאו פיהם בעפר.

ועוד חבר כנסת אמר אדם שהולך לעבוד ונמצא בצבא יש חובה לאהוב אחד את השני להרבות אהבת חנם, יש אברך חסידי שהוא ראש עיר ואומר כשוראים דבר כזה כתובת חרד"ק נגד חיילי הצבא חרדי, זה לא מרבה שלום וצריכים להרבות שלום בעולם לכבד אחד את השני ע"כ, כל אחד צריך לומר משהו, וגם ראש עיר בית שמש שנחשב לחרדי כמובן לכבד את לומדי תורה, אבל גם אם יש בחור שלא הולך בדרך שלנו אסור לבזות אותו ואסור לתקוף אותו, ויש המון רבנים שכך אומרים וגם שני הרבנים הראשים אומרים כך שאין זכות לצעוק עליהם, ביום ת"ב זה יום חרבן של בית המקדש בית ראשון נחרב בגלל התרחקות מהבורא עולם בית שני נחרב בגלל ההתרחקות שלנו אחד מהשני שנאת חנם, מה שראינו בעלבון של אדם שהגיע לסעודה וישבו שם חכמים ולא הגיבו ולא אמרו מלה, איך מסלפים את התורה, אסור להם ללמוד תורה צריכים לעשות עליהם חרם שלא ילמדו תורה האנשים האלה שמסלפים מאמרים של חז"ל, והוא מוסיף לדברי הרב (זה רב החובל חובל ומזיק) אנחנו מבקשים לתקן בודאי שלא לחזור על החטאים שנעשו בעבר להרבות אהבה וידידות, ובזכות אהבת חנם יבנה בית שלישי וזוה חותם הרב הראשי את דבריו וכך אומר, הדבר הזה חמור ומחייב לומר בקול גדול לא זו דרכה של תורה לצעוק עליהם ולבייש אותם אלא צריך לא לצעוק אחד על השני ולא לפגוע לא בהם ולא בבניהם ולא בבני משפחתם ע"כ, מתקיים בהם כשיורדים יורדים עד התהום לאט לאט יורדים נורא ואיום, אם הרבנים כבר מדברים כך מה יהיה מחר ד' ירחם עלינו.

דעתו של גדולי ישראל ורבני ישראל כך היו נגד זה, והוא מגנה את זה, מי אשם בזה מפני שכל הרבנים לא צועקים אחרת לכן הוא יכול לומר מה שהוא רוצה מפני שיש רק אחדים שאומרים כך, (ויש רב ראשי שאמר ועוד רבנים לא רוצה להזכיר שמות אולי אפשר וצריך להזכיר שמות כל אלו).

איזה חנופה יש כאן שגוען ממש הם הגיעו לשגוען כבר, ועוד חבר כנסת אומר כך שצריך לחבק את הבחורים שהחליטו להתגייס ולשמור אורח חיים דתי, ובמקום לרדוף אותם צריך לחבק אותם להראות להם פנים לחזק אותם, ד' ישמרנו איזה סילוף התורה.

ויש יושב ראש חסידי חבר כנסת אחד מהחסידות הגדולים, ואומר כך דברי אפיקורסות נוראים, שהנה חז"ל (ילקוט שמעוני דברים פרק י"א רמז תת"ס) למדו אותנו (מדבר כמו ת"ח ד' ישמרנו) ספרא וסייפא ירדו כרוכים מן השמים התורה והחרב ירדו הפשט הפשוט הוא מכל הספ"ק הוא כלומר התורה והענגשים ירדו כרוכים מן השמים ביחד וכמו שהמדרש שם ממשיך לומר בפרוש וז"ל "רבי אלעזר המודעי אומר ספר וסייף ירדו כרוכין מן השמים, אמר להם אם עשיתם את התורה הכתובה בזה הרי אתם נצולין מזה ואם לאו אתם לוקין בו", בראש ובראשונה התורה מגינה ושומר עלינו, ואותו אדם שהוא עוד מחשיב לומדי תורה וביחד עם זה הוא אומר שאסור לבייש ולהלבין פניו ברבים מי שהולך לצבא ח"ו כי הוא גם מגן עלינו כמו התורה, ומפרש שספרא שצריך ללמוד וסייפא שאוחז חרב מלחמה יקרו שצריך שניהם ביחד, איזה חירוף וגידוף זה אולי צריכים לדקורו אם שומעים את זה, שכך ידבר יהודי חרדי חסידי ובודאי שרבו סומך עליו כל מה שיאמר קדוש, וגם הקנאים היום בארצות הברית אומרים עליו שכל מה שהוא אומר זה קדוש, וכי יש מגלה פנים בתורה יותר מזה שמפרש חז"ל שספרא וסייפא הכוונה שצריך לכבד את התורה ואת הצבא ובפרט שזה של הכופרים ד' ישמרנו, מי מביא אותם לדבר שטותים כאלו הוא מביא את עצמו ואת כל החסידות שלו מביא את הרבי שלו ואת כולם, מי דוחף אותו רק הקליפה שבתוכו דוחף אותו זה הקליפה מפני שמתחבר לרשעים מפני שמחניף להם ויושב שם בכנסת זה מה שקנה שם כיון שהתחבר לרשעים

זה הוא מתקן את העבר ויזכה לגאולה השלימה.

נמצא ששני הדברים האלו ביחד זה החבלי משיח, וצריכים ללמוד את איכה ואת הקינות לשים לב להתבונן מה שאומרים בכדי לדעת מה לתקן ולא להיות כמו שהפסוק אומר עמי לא התבונן.

מי שיתבונן בחלקים האחרונים של הקינה האחרונה ג"כ יש להשוות את זה למצב של היום, שצריך לקונן על כל הדברים שקורה היום על כל אלו שעיוותו את הדרך ומעוותים את הדרך הישרה על גדולי ישראל שסבלו שהשחירו פניהם בזמן החרבן, וגם היום זה כך שלא מתקנים את זה על זה צריכים אנחנו לקונן, צריכים להבין את כל הדברים האלה שזה שני הדברים ביחד גם שצריכים לקונן עליהם וגם כדי לתקן ואנחנו צריכים לדאוג מה שלא מתקנים את זה על זה יש לנו לקונן.

אומרים בקינות "עלי שמך אשר חולל בפי קמי מציריה" זה הקמים להצר לנו כל אלו החרדק"ם והחרדים שהם עוזרים לכל השמד על זה אנחנו צריכים לקונן כי הם מחללים שם שמים.

יג

והנה לאחרונה התרבו אברכים שלמדו פלוסופיא והם נעשו כופרים זה נורא נוראות, אבל זה לא חידוש כי אם מתירים ללמוד אקדמיה אזי זה ברור שכך זה יהיה, יש איזה קליפה שמסתובבת בינינו שמעתי שכבר מלפני כמה שנים זה התחיל אבל עכשיו זה התרבה מאד שלומדים חיבורים של פילוסופיא ונעשים כופרים גמורים, ואע"פ שיש כאלו שהם גם רבנים אבל המצות שלהם זה לא עם אמונה אלא הרי זה מצות אנשים מלומדה ומנהג אבותיהם בידיהם ונשארים חרדים בחיצוניות אבל בפנימיות ובהשקפה שלהם הרי הם ממש כופרים וממש לא מאמינים בהשם ד' ישמרנו, והם רבנים ומשפיעים שבדרך כלל הם רבנים ומשפיעים של החרדק"ם, זה כבר התגלה מה שהולך היום נורא ואיום שהתרבו היום המשפיעים והרבנים שמחזקים את החרדק"ם וכדומה, זה נורא נוראות מה שקורה.

אנחנו צריכים לדעת את זה שהברור יוצא לאור ויורד המצב יום יום יותר ויותר וצריך לקיים את הפסוק (ויקרא י"ט ט"ז) לא תעמוד על דם רעך ולהציל כמה שיותר, יש לדעת שיש ישיבות שהרבנים והראשי ישיבות לא נותנים לדבר נגד הגיוס אומרים שזה נגד גדולי הרבנים ועל כן לא נותנים לאברכים להגיע לישיבה שלהם ולהסביר לבחורים שידעו כמה דברים וכללים בכדי שלא יהיו נתפסים ושלא יהיו מפותים ללכת לצבא, יש לדעת שזה קלקול גדול נורא ואיום זה שמד ממש, והנה מהחוקים והגזירות החדשים

שיצאו עכשיו מזה אנחנו יכולים לדעת מה הקלקולים אצלנו כמו שנתבאר, כי הגזירות יוצאים רק לפי הקלקולים אצלנו ועל כן מה שלא נותנים לדבר נגד החרדק"ם הרי זה מפני שלא נותנים לדבר בישיבות מה שצריך לדבר כדי להציל הבחורים מהגיוס.

יש כבר ארגון של חרדק"ם הם התאחדו ביחד ועשו קהלה מזה ומעמידים רבנים חרדק"ם כופרים זה נורא נוראות מה שקורה, השיטה שהיה פעם של המזרחיים היום הרי זה נכנס גם לאלו שנראים כחרדים, היום אצל המזרחיים גם יש ברור יש כאלו שהם מתחזקים יותר והם כבר נהיו נגד הגיוס ואצל החרדים יש כאלו שהם יורדים זה נורא נוראות.

ואחד מהתקנות והגזירות החדשות היא כדי שהישיבה תקבל דיחוי שיהיה להם זכות של בני ישיבה אזי צריך להיות לפחות עשרה או יותר שהגיעו כבר לחיוב גיוס, ובישיבה קטנה בדרך כלל אין עשרה שהגיעו כבר לשנת חיוב גיוס שצריך להיות בן שש עשרה וחצי, והיוצא מזה שבחור שלומד בישיבה קטנה ועדיין כל הכתה שלו רק שש עשרה והוא כבר שש עשרה וחצי שהגיע כבר לזמן שצריך לקבל דיחוי לילך ללשכת הגיוס, אזי הוא לא יכול לקבל דיחוי של בן ישיבה למה כי בישיבה שלו הוא רק היחיד או שנים שלש אין מספיק בחורים בגיל של שנת חיוב גיוס, זה התקנה החדשה החוק החדש שזה חמור מאד שהיוצא מזה שכל בחור שבישיבה קטנה אין לא זכות של דיחוי כי אלו שנעשים בגיל שש עשרה וחצי הרי הם בדרך כלל פחות מעשר שנעשים, כי בדרך כלל כולם שנעשים בני חיוב גיוס הם כבר בישיבות גדולות אבל בישיבות קטנות אין את המספר הזה, מי שגורל שלו שנהיה היום באמצע הזמן בן שש עשרה וחצי יותר מבוגר משאר הבחורים והולך ללשכת הגיוס אומרים לו שהוא חייב להתגייס כי אין לו זכות לקבל מעמד בן ישיבה.

ושאלו את אחד מהחכ"ם (זה החבר כנסת שמקבל כבוד בכל מקום על זה שכאילו נלחם נגד הגיוס ומציל מהגיוס בענין החוק הזה), וענה כך למה הם יותר מבוגרים מהשאר בחצי שנה יותר כי מסתמא הם לא מוצלחים אזי ממילא רוצים לקחת אותו לגיוס כי הם לא עמלים מספיק על התורה, והראשי ישיבות מסכימים לזה שאלו ילכו לגיוס זה ממילא כך יוצא, ושאלו אותו למה שתק על זה למה הסכים לחוק הזה ואמר שבעל פה יש הסכם איתם שועד הישיבות יוכלו לפטור אותו אפילו שע"פ החוק לא מגיע לו, ועד ישיבות הם אלו חלק מהגיוס שעובדים בשביל הצבא ומפילים בחורים כל יום ויום לשמד של הצבא, והוא עוד מעיז לומר שקר שועד הישיבות יוכלו להציל אותו, זה התירוץ שלו וזה המלחמה שלו נגד הגיוס שהוא לוחם ובשביל זה הוא מקבל כבוד בטיישים

שהשני עושה שלא כדת, רוצים להשמיד אותו ולבלוע אותו, אבל מי שעושה נגד הקב"ה נגד התורה על זה אומרים שלא צריך לעשות מחאות אלא הרי זה צריך להיות בדרכי נועם כולם אהובים וידידים, והם אומרים שזה נקרא אהבת ישראל וכי זה התורת אמת איזה שקר גלוי מדברים (ממציאים על דעת עצמם מה נקרא אהבת ישראל ולא מתחשבים מה שכתוב בגמרא ובש"ע, וגם ממציאים לעצמם מתי זה נוהג ומתי לא הכל כפי רצונם), איך האדם יוכל לישון במנוחה כשלא עושה מחאה נגד זה, ד' ירחם עלינו והוא רחום יכפר עון.

טו

והנה באמת ענין החרדק"ם הוא כך הם שולחים אותם בכוונה שיסתובבו דוקא בין הצבור החרדים, כל הכונה שלהם הרי זה רק כדי להרגיל את הצבור לראותם לאט לאט שיהיה מציאות של חרדים שהולכים לצבא ולקרב בזה את הענין של ההתנגדות ובזה לגרום שהצבור יתרגלו וילכו כולם לצבא זה כל המטרה שלהם זה ברור, וזה כל הענין שעושים היום השתדלות וגזירות ותקנות שלא יבזו אותם, א"כ הרי בודאי שיש עליהם דין של מסיתים ומדיחים ועל מסיתים הפוסקים כותבים שיש כמה לאוין שאסור לאהוב אותו ולנטור תמיד שנאתו (ספר המצות להרמב"ם מצוה ל"ת יח) ויש לאו ואיסור ללמד עליו זכות (שם ל"ת ט) ושלא לשתוק מללמד עליו חובה (שם ל"ת כא), ז"א חוץ מכל יהודי שמצוה לשנוא אותו זה שעובר עבירה שזה מצוה מדרבנן לשנוא עוברי עבירה, אבל על מסית זה לאו דאורייתא שאסור לאהוב אותו וצריך לשנוא אותו.¹⁷

והחפץ חיים מביא (הלכות לשה"ע כלל ד' י"ו) וזה לשונו, "אם רואה אדם באחד מדה מגונה, כגון גאווה או כעס או שארי מדות רעות או שהוא בטלן מתורה וכיוצא בזה, נכון לו לספר דבר זה לבנו או לתלמידיו ולהזהירם, שלא יתחברו עמו, כדי שלא ילמדו ממעשיו, כי העיקר מה שהזהירה התורה בלשון הרע, אפילו על אמת, הוא אם כונתו לבזות את חברו ולשמח לקלונו, אבל אם כונתו לשמור את חברו שלא ילמד ממעשיו פשוט דמותר ומצוה נמי איכא" (גם כן יש) עכ"ל.

וכתב שם בבאר מים חיים (אות מ"ג) שאפילו אם שמע מאחרים ולא ראה זה בעצמו הלא יש לקבל דבר זה לענין לחוש לעצמו ולאחרים להזהיר אחרים גם, אפילו שהוא לא ראה זה בעצמו שיש לו מדה מגונה, (ומכל מקום יש חילוק בזה, דאם ראה בעצמו מותר לו לספר בהחלטה. אבל אם לא ראה בעצמו רק שמע מאחרים, יש

ובכל מיני מקומות של רביס' ד' ישמרנו, זה הבריור שיש היום אנחנו רואים שיורד יום יום יותר גרוע, מי יודע מה יהיה עכשיו מה יהיה ביום הבא א"א לדעת וא"א כבר לתאר לעצמנו איך יכול להיות, אם רואים שכבר אנשים חרדים גמורים עם רבנים שמסלפים את התורה ומדברים נגד התורה בגלוי.

יד

הגמרא אומרת (פסחים ק"ג:) מי שעובר עבירה מצוה לשנאותו והגמרא אומרת (ב"מ ל"ב:) שאם צריך לעשות חסד לעזור לאדם לאחד פריקה ולשני טעינה אזי מצות פריקה היא קודם כי יש צער בעל חיים, אבל אם זה שצריך לעשות לו טעינה זה שונא שלו אזי כדי לכבש את היצה"ר שלא לשנאותו על כן הרי הוא צריך להקדים מצוה זו לפני פריקה, ושאלה גמרא באיזה שונא מדובר ממה נפשך סתם שונא אסור שיהיה לו שונא א"כ לא צריך פסוק שירבה שצריך לעשות מצוה עם השונא כי אסור שיהיה לך שונא בכלל, ואם ראהו שעובר עבירה אזי מצוה לשנוא אותו א"כ למה לעשות לו חסד הרי מצוה לשנוא אותו, ונפסק בש"ע (חשן משפט סימן בע"ר י"ג) וז"ל "אם עביד איסורא ושונאו משום שעבר עבירה, אין צריך לטעון עמו כדי לכופ יצרו דהא יפה עושה ששונאו", יפה יעשה שלא יעזור לו מפני שהוא שונא שעשה עבירה והם מגלים פנים נגד הלכה, עכ"פ זה המצב היום שלנו ושותקים על זה.

ואם תאמר שלא כל הרבנים זה ככה אלא הרי זה רק כמה רבנים, אבל בכל זאת עדיין יש טענה איך שותקים הרי הגמרא (ב"מ ל"ז:) אומר שתיקה כהודאה דמיא מה שאדם שומע שצריך למחות ולא מוחה אלא הרי הוא שותק הרי זה סימן שהוא מסכים וזה גם נפסק להלכה (ש"ע י"ד קכ"ז.) ששתיקה כהודאה דמיא, ואם יש שאר רבנים ששותקים א"כ יוצא שהם מסכימים לזה, א"כ לפ"ז יוצא שיש הסכמה מכל הרבנים שזה לא נורא שמדברים כך נגד רצון הקב"ה שילכו לצבא.

אבל אם ידברו משהו נגד הרבנים אם יהיה משהו שנוגע להם שכואב להם שמדברים כך שאכפת להם מה שנוגע לקהלה שלהם שמזלזלים בקהלה שלהם אזי כבר לא ישתקו, למשל דוגמא אם רב אחד ידבר בגלוי נגד איזה חסידות או איזה מפלגה, אוי מה שיעשו נגדו כולם יתנפלו עליו אפילו אלו שלא אווזים מקנאות ולא עושים מחאות בשום פעם, אבל על זה כולם יעשו מחאות ויבואו להרוס את כל הקהלה, זה מעשים בכל יום שזה קורה כל אחד יודע את זה, שמי שמדבר נגד הקהלה של השני שנראה לו

¹⁷ בזה שלא לחמול ולרחם על המחטיאים והמכשילים בני אדם.

¹⁸ הוספת המעתיק, ומובא בשערי תשובה (שער ג' אות לז) וז"ל שהחזרנו

והקים את המשגיח ואומר למשגיח לעשות כך וכך, ורק כדי שיהיה נקי בעיני הצבור על כן הרי הוא אומר שהמשגיח רוצה והוא לא יכול לעשות כלום כי המשגיח שולט כאן.

כך הם החברי כנסת שנקראים חרדים מה שהיו אומרים תמיד שזה החפשיים עושים כך והם רק מנסים לעצור את זה, אבל עכשיו מתגלה שכל זה שקר וכזב אלא הם בעצמם רוצים את זה כי הם מדברים בצורה כזאת, אזי עכשיו יוצא לאור כל הרקבון והלכלוך שלהם שהם רוצים את הגיוס הם מחזיקים בעד זה והם רוצים שכולם יתגלו לזה זה הכולנו שלהם, ומה שהם אמרו כשאמרו להם מה יהיה בעוד חמש שנים בתשפ"ג הם ענו שעד זה כבר יהיה ישועה, הכונה שלהם שיהיה ישועה שכולם כבר ישכחו מלהתנגד לצבא בכלל זה מה שהם רוצים וזה אצלם נקרא ישועה עפ"ל היל"ת, זה מה שהם בעצמם נתנו את העצה הזאת לחפשיים ללכת לאט לאט כדי להרגיל את הצבור החרדי רואים מפורש שהם בעד הגיוס.

צריך לפרסם שכולם ידעו את זה שהם המסיתים והמדיחים של הדור פשוט מאד, ובלי הם החפשיים לא יכלו לנו הם כבר התייאשו מאיתנו רק הם האשמים בכל גזירות הדת על היהדות.

י

יש עוד קלקולים נורא ואיום שלא הזמן עכשיו להאריך כבר אבל בכל זאת על קלקול אחד נורא ואיום יש לדעת ממנו כדי להשמר ולהזהר שלא ליפול ולא להכשל בו והוא כך, יש ארגון שנקרא "מנהיגות" (לומדים שם איך להיות מנהיג ואיך להצליח להשפיע על העם) והמטרה שלהם זה לשנות את החרדים עפ"ל, ונמצאים שם חרדים וחרדיות ביחד בתערובת נוראה (ואמרו לי שיש תמונות מזה בווידיאו איך שיושבים שם חרדים וחרדיות ביחד מעורב) ויש שמה גם תערובת של חרדים עם חפשיים, ויש שם אשה חרדית אחת שהיא מהמשפיעים הראשיים שם של הארגון הזה ללמד את כולם איך להנהיג ואיך לשנות את הצבור החרדי, זה לא ארגון קמח אלא זה יותר גרוע וזה יותר חרדי, והאשה הזאת המסיתה והמדיחה היא הולכת (בהצגה לסמות עיני הצבור) בצניעות שלימה עם מטפחת עם שני קצוות והכל מכוסה בבגדים בצואר בידיים בשלימות הצניעות, ומדברת שם ד' ישמרנו דברי חירוף וגידוף וכפירה איני יכול להסביר לכם פשוט להשמיד את כל החרדים לשנות אותם ולעשות אותם יותר פתוחים עפ"ל, שמעתי ממישהו שסיפר לי שאשתו שמעה חלק מזה (מסתמא בלי כוונה) וזה הזיק לה, איך

לו לומר להם בלשון זה, שמעתי אומרים עליו כך וכך על כן יש מאוד לחוש ולשמור ממנו.) ולענין הפרט שלא יגדל העוולה יותר ממה שהיא, אם יספר להם כאשר הוא לא יתרחקו מאתו ויכול לבוא מזה ריעותא, אפשר דמותר לגדל להגזים את הפשע שלו, וכן כל שאר הפרטים דלקמן אינו מצוי כאן, רק העיקר שבכולם שיכוין לכבוד השם, דהיינו אם הוא רואה שיהיה מזה תועלת ולא מצד שנאה אזי מצוה להגדיל ולזלזל באדם זה.

זה פשוט וברור כאן בחפץ חיים שרואים אחרת ממה שהם אומרים שאסור לזלזל בהם, והרי כולם אומרים שהם מקבלים מה שהחפץ חיים אומר, והחפץ חיים הוא הפוסק ומרא דשמעתא של הלכות הלכות לשה"ר, וכמו"כ על מצות אהבת ישראל יש לו ספרים על זה וכל הדברים האלה החפץ חיים פעל את כל זה, ומסתמא מה שהם מקפידים כל כך על אהבת חנם ועל לשה"ר זה מגיע מחפץ חיים, ואותו החפץ חיים הפה שאסר הוא הפה שהתיר ואומר שאם יכול להזיק לאחרים אפילו רק שילמדו ממנו לעשות כמותו, מותר לבזות אותו ולזלזל בו אדרבא זה מצוה וכך צריך לעשות ואפילו להגזים עליו.

צריך ללקט ליקוט בענין זה ולגלות את זה שזה מה שהם אומרים זה נגד החפץ חיים, כי אם סתם יאמרו סברות יכולים להתווכח אבל אם יאמרו שזה החפץ חיים פסק כך אזי לא יכולים לומר כלום.

טז

הסיכום מה שיצא ממה שאמרנו שלאט לאט מתגלה האמת ויוצא לאור שמה שהחכ"ם אמרו עד היום שהם מצילים ומנסים להשקית ולבטל את כל הגזירה של הגיוס הרי זה שקר, אלא אדרבא הם אלו שרוצים כך עכשיו זה מתגלה ויוצא לאור לפי מה שאנחנו שומעים את הדבור שלהם באיזה צורה מדברים רואים שבאמת הם מחזיקים מהגיוס וכל מה שהם אמרו כל הזמן שהם עובדים לבטל את הגיוס הרי זה שקר וכזב, וכל העצה שהם נתנו כאילו שזה פשרה ואומרים שבסוף יהיה ישועה כבר הרי זה שקר וכזב, אנחנו ידענו את זה לפני זה אבל עכשיו זה יוצא בגלוי לעיני הכל שהם בעצמם רוצים את זה, ואדרבא החפשיים הם השליחים שלהם הם משתמשים בחפשיים שיהיו כמו המקלות שלהם להוציא את זה לאור.

וכמו למשל נשיא של מוסד שיש לו משגיח להוציא לאור את ההנהגה בפועל, וכששואלים את הנשיא של המוסד למה יש כזאת הנהגה במוסד הוא עונה ואומר שהוא לא מתערב אלא זה המשגיח עושה כך מה הוא יכול לעשות לו, ובאמת הוא זה שהביא

יה

כדאי להבהיר את הענינים יותר קצת כי אע"פ שהם דברים פשוטים שכבר אמרנו כמה פעמים בכל זאת כדאי לחזור עוד פעם, כי מאויבי תחכמני ומכיון שהצד שכנגד כלומר צד היצה"ר תמיד מקשקש בראש ואומר הדברים שלו ואפילו שלא מקבלים את זה הרי הוא חוזר ואומר חוזר ואומר חוזר ואומר וכך הוא משפיע על האנשים, כך אנחנו צריכים ללמוד מזה לדברים טובים, כי כהשאדם שומע את הדבר הרבה פעמים אזי זה נכנס לו קצת בראש, לכן כתוב בספה"ק (אור החיים הק' ויקרא י"ח ב') שלא צריך לשמוע בכלל ליצה"ר ולא להכנס איתו בדיון ודברים, והמקור זה כתוב בזה"ק (איכה) שאם חוה לא היתה נכנסת בדיון ודברים עם הנחש ולא היתה מאריכה בדבור איתו לא היה הנחש יכול לפתות אותה, אם האדם אומר ליצה"ר תיכף לא אני לא רוצה לשמוע אותך, בכך הרי הוא שמור ואין השונא היצה"ר יכול להכנס אליו.

לכן אפילו שאמרנו כבר דברים ברורים מאד בענין השקפה, אבל מכיון שהם מדברים עוד פעם ועוד פעם כי זה דרך היצה"ר להחזיר על דבריו, על כן בכדי שדבריהם לא יכנסו ולא ישפיעו עלינו לבאר עוד פעם את ההשקפה הנכונה.

דהנה מובא מהבית אהרן מקרלין שאמר את זה כבר מלפני מאה וחמישים שנה שמה שכתוב בפסוק בדניאל על זמן הבריור (י"ב י') והרשיעו רשעים שיהיה זמן של צירוף ובריור (שם זה מדובר על משהו אחר אבל הספה"ק מסמיכים את זה על הענין של הבריור) שיהיה

שמתלוצצים על כל דרך הישן נורא נוראות הם רוצים שהנשים יצאו החוצה שלא יהיו תפוסים בבית ולהביא ילדים מזלזלים בכל זה ומתלוצצים מכל זה שהנשים יושבות בבית ומבשלים ומטופלים בילדים כמו שהיה בכל הדורות בכל בית ישראל, ד' ישמרנו חירוף וגידוף נגד כל התורה, ויש כבר גם רבנים שמדברים כך ואם המשפיעים והנציגים מדברים כך אזי מה יעשו אחרים, מכל הבחינות יש היום כפירה והשמדה של הנשמה בכל מיני השמדות ד' ישמרנו, צריכים לדעת את זה כדי להבדל מהם זה מסוכן זה מחלה מדבקת, כל הדברים האלה זה דברי מינות ועם מין אסור לדבר^ל, הם מינים כבר לא מאמינים בתורה שכבר התבאר מדבריהם איך שהם מסלפים את התורה בפירוש א"כ מה יש יותר גרוע מזה.

ומסתבר שאסור לשתות את היין שלהם כשהם נוגעים בזה, כי יש רבנים שפוסקים שמי שלומד אקדמיה אסור לשתות מהיין שלו וזה יותר גרוע מלומדי אקדמיה בודאי, והם פוסלים אחרים את אלו שהם הקיצוניים שאסור לשתות מהיין שלהם כך הם אומרים, זה כמו שהגויים אמרו על בני"י צאו טמא כשהלכו בגלות שהם טמאים והם כאילו הנקיים והטהורים ובני"י הם הטמאים ח"ו, כך הם מדברים א"כ בודאי שהם לא יותר טובים מהגויים, הלואי אם היו גויים לפחות אם היו משתמדים לא היו מזיקים לנו כמו שהם מזיקים עכשיו בצורה החרדית שלהם, אבל בעונותינו הרבים הם לא רוצים להשתמד כי הם רוצים להשפיע את הרקבון שלהם, המצב הוא גרוע יותר ממה שאני אומר לכם אבל קשה כבר להאריך.

קצת נסיון לא נסיון וענין של תאוה גשמית, אלא שהיא הסבירה לו שרואה באיצטגוננית שצריכה להעמיד ילדים ממנו וזה היה נכון כי הבת שלה היתה אח"כ אשתו של יוסף, ומסתמא יוסף הרגיש שדברים שלה יש בזה משהו שזה צריך להיות באמת כך אזי לכן היה לו נסיון כי זה היה לפני מתן תורה, ואע"פ שהם שמרו את התורה אבל זה היה בהתנדבות לא בחיוב, וכתוב בספה"ק לגבי יעקב אבינו איך נשא שתי אחיות ואחד מהתירוצים הוא שהם שמרו את התורה זה היה התחסדות לא היו חייבים זה היה לפני מתן תורה, אבל במקום שראו צורך גדול לגבי עבודת ד' שצריך להיות כך אזי בטלו את ההתחסדות, ההתחסדות היה רק במקום שזה הוספה וזה לא מפריע לעבודת ד' מה שעליהם לעשות זה פשוט, ממילא לכן יעקב אבינו ידע ברוח קדשו שצריך להנשא עם רחל ולאה ביחד ממילא הוא עשה כך אפילו שבדרך כלל הוא שמר את התורה, וכמו"כ אפשר לומר דה לגבי יוסף שהיה לו נסיון שחשב אולי זה בשבילו הוראה שהוא צריך עכשיו לעשות את זה לכן היה לו נסיון, וזה באמת א"א לנו להסביר את זה איך הכריע לצד השני. אבל האלשי"ך הק' אומר כך ויהי כדברה אל יוסף יום יום הוא ראה שהיא לא עוזבת אותו אלא היא מדברת איתו יום יום ע"כ החליט שזה ודאי מצד היצה"ר כבר, כי יצר טוב לא בא יום יום אבל אם היא באה יום יום אזי הרי זה סימן שזה מהיצה"ר, וע"ש ההסבר יותר באריכות ע"פ משל.

^ל הוספת המעתיק, ומובא במהרש"א שאפילו בדברי תורה אסור לדבר איתו ולשמוע ממנו, דאיתא בגמרא (ע"ז טז.) ר"א תפסו אותו המינים וכשהשתחרר מהם באו תלמידיו לנחמו ולא קבל תנחומין כי לא מצא שום עון שמחמת זה נתפס למינות על כן היה דואג מחמת איזה עון נתפס להם, עד שבא ר"ע ואמר לו שמא היה לו עסק עם מינות ונהנה מזה על כן מדה כנגד מדה נתפס להם, והודה ר"א שכך היה באמת שפעם אחת פגש בו מין אחד ושאל אותו שאלה בדברי תורה ור"א שמע את השאלה ולא השיב לו כלום ואח"כ שמע גם את התשובה ונהנה מזה ועבר על מה שכתוב בפסוק שצריך להתרחק ממינות שנאמר (משלי ה' ח') הרחק מעליה דרךך זו מינות, וזה באמת היה העון שמחמת זה נתפס להם, ובאר המהרש"א מה היה לא לעשות אלא כשמע את השאלה ולא ענה לו היה לו מיד להתרחק ממנו ולא להמשיך לעמוד על ידו ולשמוע ממנו את התשובה.

^ב כדאיתא באלשי"ך הכלל הזה שזה ההבדל בין היצה"ר לבין היצה"ר שהיצ"ט אומר את דבריו פעם אחת ואם לא רוצה לקבל הוא לא רודף אחריו, והיצה"ר מדבר עוד פעם ועוד פעם, דהנה כתוב בפסוק אצל יוסף עם אשת פוטיפר (בראשית ל"ט י') ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה להיות אצלה, למה כתוב ויהי "כדברה" אליו יום יום היה צריך לומר ודברה אליו יום יום ולא שמע מה זה ויהי כדברה, כי באמת יוסף היה לו

השאר חשבו קצת מה שאמרו אחד אמר מי שלא בוחר בדרך שלי (כלומר בדרך של האדם המתנגד לדרך של השני של החרד"ק) לא צריך לפגוע בו בשביל זה, וגם זה דבורים שהם נגד התורה הק' כי מה זה בדרך שלי אין דרך שלי או שלך יש רק דרך אחת וזה דרך התורה הק', ומי שהולך נגד דרך התורה אז לא לכבד אותו, והם אומרים צריך לכבד את השני להסתכל עליהם בכבוד כך כל מיני לשונות.

ועוד שקר אמר בדבריו בזה שאמר שזה דעת תורה מהגדולים שלפנו ג"כ שלא לפגוע באלימות, וכי מדברים כאן על אלימות וכי מישהו נגע פעם באיזה חרד"ק ועשה לו איזה משהו באלימות הרי המדובר הוא שרק צועקים עליהם לבזותם, ומה עם הגאון ר' חיים קניבסקי שליט"א שאמר בוז יבוזו לו והיה זה מפורסם שאמר שיבזו אותם, ולפי דבריו הוא גם לא יודע דעת תורה אלא רק המטורפים האלו החברי כנסת הם יודעים דעת תורה כך הם אומרים שהדעת תורה הברורה זה כך כמו שהם אומרים וזה לא דרך התורה אם אומרים אחרת, ומה עם מצות תוכחה שיש בתורה ומה עם מצות ערבות ומה עם מצות מחאה שאמרו חז"ל שלא חרבה ירושלים אלא מפני שלא היה תוכחה (שבת נ"ה), ודוקא עכשיו בזמנים האלו של בין המצרים צריכים לדאוג לזה להוכיח, והם אומרים שבימים האלו צריך להרבות באהבת חנם, בזה הם גילו שאינם יודעים את הרמב"ם ואת הרבינו יונה ואת החפץ חיים שאומרים שאת המסיתים והמדיחים מצוה לשנואתם זה לאו מדאורייתא לאהוב אותו, וצריך להלחם נגד אלו שרוצים להכשיל את כלל ישראל.

י

והנה בענין הגיוס צריך לדעת ולהבהיר שיהיה ברור שהגיוס לצבא הרי זה שמד גמור אין מי שיכול שלא להסכים עם זה, זה הדבר בדוק ומנוסה הוא וכבר הרבה מבעלי תשובה וכדומה שהיו בצבא מעידים על זה, ודאי שלא כל אחד יאמר את זה כי אלו שנפגעו כבר וירדו כבר מהדרך הם לא רוצים להודות הם אומרים שהם לא ירדו, אבל זה הכל מהשפה ולחוץ מה שהם חרדק"ם שנראים בחיצוניות בלבוש חרדי שהם מחזיקים עדיין את היהדות הרי זה רק כלפי חוץ, מי לא יודע מה שהם עושים שם ומפורש ששם זה קובה של זונות שם שהם יותר גרועים מכל האומות.

כבר ספרתי פעם שאחד נסע באירופלאן איזה נסיעה וישב אצלו אדם חפשי שהיה יהודי ורצה החפשי הזה לדבר איתו, וסיפר לו שהוא יהודי ג"כ מחו"ל והיה פעם באיזה שהוא צבא באיזה מדינה, ומכיון שהיה יהודי רצה להיות גם בצבא של המדינה

באחרית הימים בירור ועל זה כתוב והרשיעו רשעים, ומקשה מה זה והרשיעו רשעים שלכאורה לפני שהרשיעו הם עדיין לא רשעים, ומפרש שהכוונה היא כך אלו שהם רשעים בסתר ולא היה מתגלה רשעותם בגלוי, אזי בזמן הבירור יצא רשעותם לאור והרשיעו בגלוי, וזהו הפירוש רשעים כלומר שהם כבר רשעים בלבם עוד לפני שהתגלה ויצא לאור בזמן הבירור אבל אח"כ בזמן הבירור זה ייצא לאור בגלוי וזה מה שקורה היום הבירור הזה.

אנחנו רואים שאלו האנשים החברי כנסת וכדומה הם כולם מדברים יום יום יותר ויותר גרוע, יותר ויותר יוצא ומתגלה קלונם בגלוי הם כבר מדברים בגלוי את הרקבון שבלבם, הם יותר מגלים את רקבונם והטומאה שבלבם יותר יוצא לאור.

עד עכשיו לא היו אומרים לגבי הגיוס שזה טוב, אלא הרי זה היה מלובש ומעוטף עדיין בקצת לבוש כאילו שהם מחזיקים רק בזה שלא לפגוע בחרדק"ם אבל לא שהם מחזיקים שזה טוב, אבל מה שדברו עכשיו התגלה קלונם ברבים שאומרים שהגיוס זה טוב, דהנה קודם כל החבר כנסת החסידי דבר בפירוש ואומר שזה לכתחלה כך טוב כי צריך להיות הגנה וצריכים את הצבא וזה מצוה כמו התורה רק נכון שהתורה קודם אבל אח"כ דבר שני זה הסייפא מי שלא יכול ללמוד ממילא שילך לצבא, והביא לסילופו הזה מאמר חז"ל הק' שספרא וסייפא ירדו כרוכים לעולם וסילף הדברים ד' ישמרנו וגילה פנים בתורה שלא כהלכה, שכל אחד יודע את הפירוש שכבר מלפני כאלף שנה זה מובא בגמרא מאמר חז"ל הזה, וכל המפרשים מפרשים שספר וסייפא כלומר התורה עם העונש מי שעובר על התורה ירדו ביחד בהר סיני, והוא רצה לחדש פירוש חדש נגד חז"ל נגד ראשונים ואחרונים שהכוונה שצריך להיות לעשות מלחמה יחד עם הספר הלימוד והסייפא זה החרב שתופס בידו.

עכשיו הם לא אומרים שאין ברירה וגם לא אומרים שהם עובדים הרבה לבטל את הגזירה, כמו שאמרו כל הזמן שהם מתעסקים בזה אל תדאגו אל תעשו רעש כי רק כך אנחנו נפעול ונבטל את הגזירה אם אתם תשתקו, עכשיו יוצא השקר הגמור הגדול (כמו שאומרים העולם השייגעצדיק יצא לאור) עכשו הם כבר לא מתביישים בזה אלא אומרים בפירוש שזה דבר טוב ואדרבא שהם מחזיקים בזה, וכי הם יבטלו את הגזירה אם הם אווזים שזה דבר טוב, זה הכל שקר ורמיה מה שאמרו שעובדים לבטל הגזירה הם רמאים כמו לבן הארמי, זה מה שדבר החסידי כנראה שלא חשב כל כך מה שהוא אמר הוא אמר את זה בלי מחשבה.

ממילא מפחדים שבעוד עשרים שנה רוב המדינה יהיו חרדים, ולכן אמרו שצריך לטכס עצה מה לעשות שלא יהיה כך, והעצה שתכננו ביניהם זה לשנות את החרדים ולשלב אותם עם החפשיים זה העצה הרעה כמו של פרעה, שאת זה הם מחזקים ואומרים שצבא זה דבר טוב, בזמן שזה כולו רע מתחלה ועד סוף.

עכ"פ רואים לאיזה דרגא הגיעו הם בעוונותינו הרבים ולא רק הם בעצמם אלא הרי הם גם משפיעים על הכלל עד שנעשה הכלל ג"כ שיש להם השקפות פסולות, כל ההשקפה של היום זה שלא נורא הצבא, ויש אומרים שזה רק מי שלומד אבל מי שלא לומד למה שלא ילך לצבא זה לכתחלה שילך לצבא ד"י כך הם אומרים כך יוצא מהם, זה נקודה א.

ב

נקודה ב' רציתי להבהיר בענין המדינה הציונית, היום אנחנו רואים איפה אנחנו אוחזים שכל ענין של המדינה של חברי כנסת שנקראים חרדים שמשותפים עם הכנסת כמה שזה מזיק לכל הכלל ישראל לכל היהדות כמה זה מוריד את כל השקפת היהדות כמה זה נותן לאדם שיהיה השקפה של חילוניים.

הנה בתחלת יסוד המדינה כל גדולי התורה היו נגד זה, החז"א אמר שזה לא יחזיק מעמד אפילו משך שנה כי טריפה אינה חיה שנה (מעשה איש ח"ה), ומכיון שהמדינה הרי זה טריפה לכן הרי זה לא צריך להחזיק מעמד שנה שלימה, מסתמא שזה לא נאמר ברוח הקודש שהרי סוכ"ס זה מחזיק כבר כשבעים שנה הקליפה זאת היא כל כך גדולה וחזקה, ויש עוד מימרות שזה לא יחזיק שבעים שנה אבל מי יודע מה יהיה, אבל בכל אופן שהוא צריכים לדעת למה באמת זה מחזיק עד עכשיו הרי אם החז"א אמר והבין כך שזה טריפה א"כ למה זה מחזיק מעמד.

אבל יש לדעת התשובה היא פשוט מאד שהם מקבלים את הכח מהחרדים שמשותפים איתם, דהנה ההלכה היא (ש"ע י"ד קמ"ו א') שע"ז של גוי אפשר לבטל אבל ע"ז של יהודי אינה בטילה עולמית א"א לבטל אותה, עכשיו כל זמן שהציונות עם כל המדינה היתה ע"ז של חפשיים בלבד שדינם כגוים שהרי הם מחללי שבתות וכופרים שבודאי דינם כגוים גמורים לפי הפסק של הרמב"ם שפסק כך (שבת ל' ט"ז) והם כופרים ומשניאי הדת ושונאי ישראל שאין כמותם¹⁷, והיום אומרים שצריך לכבד אותם עד

כדי לחזק את המדינה ולכן בא במיוחד לכאן כדי להיות בצבא ושהה שם בצבא כמה שנים, ואמר לו דבר אחד אני לא מבין איך הרבנים שלכם מתירים לאנשים שלהם ללכת לצבא (כך הוא הבין וידע שהם מתירים כי קורא את העיתונים וכדומה ורואה את זה שהרבנים מתירים), הרי הצבא של המדינה פה הוא היותר גרוע והיותר מושחת ושפל מכל העולם כולו מכל שאר המדינות, זה שמד גמור אי אפשר להשאר יהודי כשנכנס לצבא כך אמר לו, ואיך הרבנים שלכם מתירים לאנשים שלכם ללכת לצבא הוא לא מבין את זה, ולא היה לו מה לענות כי מה יכול לענות לו על זה הוא צודק באמת איך הרבנים מתירים.

ועכשיו הם מפרסמים ואומרים שהם מחזיקים מהצבא ולא לבזות אותו (זה שהולך לצבא), איך זה שלא לבזות אותו הרי זה מסיתים ומדיחים, ויותר מזה שכל אחד יודע מי שרוצה לדעת כבר הזכרתי את זה שהרב עדס שליט"א אמר את זה בשם אחד מהראשים שלהם (ראש המחוז החרדי זה אדם שהוא חפשי וממונה שם על הצבא) אחד מהמפקדים שאמר לו מפורש בתוך שיחה אחת שבעצם היום לא צריך בצבא בכלל את הכח האנושי (כמו פעם שכח הצבא היה נמדד לפי מספר האנשים), כי עיקר המלחמה היום הרי זה נעשה בטכנולוגיא במחשבים, ועל כן באמת היו צריכים למעט באנשים מה שכבר יש מפני שזה עולה להם הרבה כסף מליארדים להחזיק את זה, אבל בשביל מה הם מחזיקים את הצבא רק כדי שרוצים להכניס את החרדים לצבא במטרה כדי לשנות אותם את ההשקפה שלהם שלא יהיו כל כך חרדים זה מה שמדברים בגלוי.

א"כ זה ברור כשמש שכל המטרה שלהם לגייס הרי זה רק מפני שרוצים להשמיד את החרדים ולהוריד אותם משמירת התורה והמצוות, לא אכפת להם שכלפי חוץ יעשו את המצות כמו בהצגה שזה יהיה סתם כמו מנהג אבותיהם בידיהם, אבל לא שיהיה לו באמת בלב את התורה זה מה שהם רוצים מפורש להוריד ולערב אותם ולשלב אותם עם החפשיים לחיות ביחד כמו החפשיים שהם יהיו חלק מהמדינה זה כל הסיבה שהתחילו עם זה, (ואע"פ שתמיד רצו להשמיד את כלל ישראל ברוחניות שהרי בשביל זה הם בנו את המדינה כמאמר ר' חיים מבריסק זצ"ל, א"כ למה דווקא עכשיו זה התגבר כל כך הגזירות בגלוי נגד היהדות), כי הם עשו חשבון מה שהם רואים שהנה החרדים מתרבים והחפשיים מתמעטים הם לא כל כך מולידים ילדים,

הם אמרו שעם ישראל הם השפלים ביותר מכל האומות (בזה הם רצו לגרות את שנאת אומות העולם נגד בני"ו וע"ז כולם יעלו למדינה שלהם וכך יוכלו להשמיד אותם ברוחניות שזה כל מטרתם

¹⁷ היה אחד שאסף מכל מיני עיתונים של פעם וגם מפה מכל מיני עיתונים של חפשיים שמביאים מימרות מהציונים הראשונים של בעלי הרעיון של הציונות איך הם דברו נגד בני"ו,

אלפים ורבבות, ועכשיו הוסיפו לענות אותם והוסיפו סרה חטא על פשע, ומשארת הפליטה שנשארה נאמנה להקב"ה עכשיו רוצים להשמיד גם אותם רוצים להשמיד את כל הזכר של החרדים של שומרי תורה ומצות היל"ת, וזה היום גלוי לכל מי שרוצה לדעת שזה כל המטרה שלהם עכשיו בגזירת הגיוס ובגזירת החינוך ובכלל הגזירות והתקנות שיש עכשיו שהמטרה שלהם שהם רוצים לשלב את החרדים עם החפשיים.

ובעונותינו הרבים עוזרים להם היהודים האלה שמשותפים איתם מתוך החרדים בעצמם, ומחמת זה הרי זה מה שגורם שעדיין המדינה קיימת כדאיתא בספה"ק שכל הקליפה אין לה כח רק מה שהיא יונקת מהקדושה, ממה היא יונקת מאנשים שומרי תורה ומצוות שהם משותפים איתם ועושים חטא בזה הם יונקים מכל התורה והמצוות שלהם, ומבואר בספרי מוסר מי שעושה עבירה אזי יכולה הקליפה לינוק ולקבל יניקה מכל המצוות שלו זה נותן להם כח זכות קיום.

עד כדי כך שהגמרא אומר (ב"ב י:): על הפסוק (ישעיה כ"ז י"א) "ביבש קצירה תשברנה" כשאומות העולם נותנים צדקה לבני ישראל בזה בני" נותנים להם חיות ומאריכים את הגלות כי זה נותן לגוים כח להחזיק מעמד ולכן אסור לקחת מהם צדקה כי בזה מאריכים את הגלות, ואפילו שכבר הגיע זמן הגאולה אבל אם לוקחים מהם צדקה מאריכים בזה את הגלות, והם הגוים הנוצרים יודעים מזה ולכן מחמת זה הענין הם הנוצרים דוחפים עצמם לתת לבני" כל מיני כספים גדולים ועושים ליהודים כל מיני ארגונים ומנסים מכל פינה ופינה שיקחו מהם, כי יש להם קבלה כך זה מקובל אצלם שכל זמן שהם יסייעו לבני" אזי לא יהיה הגאולה השלימה ח"ו, והם רוצים לעכב את המשיח של ישראל ולכן הם דוחפים עצמם ונותנים מליונים, ובעונותינו הרבים רוב בני" הם משתגעים לכסף עד כדי שמתעלפים לכסף ולוקחים בשתי ידים ולא עושים חשבונות, ולא שמים לב מה שהגמרא אומר כשאומות העולם עושים צדקה וחסד עם בני" אזי אסור לבני" לקחת מהם כי אם לוקחים מהם הרי זה מאריך את הגלות ודוחה את הגאולה השלימה מלהתגלות מלהגיע.

בשביל זה אנחנו צריכים הרבה זכותים כדי לנצח את הכח הזה שמקבלים צדקה מהגוים, בודאי שהמשיח יגיע אפילו ברגע אחרון אבל כדי לבטל את הזכות הזאת מה שיש להם ולקרב את הגאולה צריך

כדי כך שאפילו במוסדות החרדים של בנים ושל בנות מכניסים רעיון כזה שצריך לכבד אותם כי סוכ"ס הביאו לנו טובה בזה שבנו את המדינה לכן צריך להכיר טובה להם ולכבד אותם ולא לזלזל בהם, כך מתחילים להתקלקל לגמרי.

אבל בתחלת יסוד המדינה היו כאלו שהיה להם הנאה מהמדינה ושמחו שיש מדינה חשבו שיש אפשרות להביא ולהכניס להם את כל הגשמיות ע"ז, אבל התביישו להגיד ולדבר על זה בקול כי התביישו מעצמם שהם מחזיקים כך שנהנים מהמדינה כי פעם כל היהודים החרדים ידעו מה שאמר ר' חיים בריסקר זצ"ל ושאר גדולי הדור שכל המטרה שלהם בבנין המדינה הרי זה להשמיד את כל הכלל ישראל, וממילא כל זמן שהיו חיים כל הגדולים שלפנינו היה זה נמשך כך ההשקפה הזאת והיו מתביישים לומר אחרת.

אבל היום מה שקרה שהקב"ה לקח מאתנו כל גדולי הדור ונשארו דור יתום שאין דורש ואין מבקש ממילא כל אחד יכול לומר מה שהוא רוצה, ועל כן לאט לאט קרה שינוי עצום ונורא מהקצה אל הקצה, ואמרתי את זה כבר לפני כמה שנים (כשהתחיל גזירת הגיוס) שהסוף יהיה מכל הענין של הגזירת גיוס וכל הדברים האלה שזה יביא את השינוי בהשקפות, ובעונותינו הרבים היום רוב החרדים מבינים שהמדינה זה טוב אמנם זה לא מושלם זה לא ע"פ התורה אבל סוכ"ס צריך להכיר להם טובה ולכבד אותם כי נהנים מהם.

אבל בואו ונחשוב חשבונו של עולם מה היא סוף סוף המדינה, אפילו אלו שמתחלה טעו וחשבו שזה לא דבר רע נאמר שהיה עוד כאלו שטעו אם ימצאו איזה מגדולי הרבנים מגדולי תורה אולי שטעו בתחלה ולא ראו בזה כל כך רע, אני לא מדבר עכשיו על זה שעברו על כל השלש שבועות (כתובות ק"ג.) וזה שהפקירו דמם של ישראל שגרמו הרבה רציחות (כידוע לקוראי הדורות) לא נכנס עכשיו בפרטים האלה, שזה צריך כבר להתבונן ולהבין זה לא כל אחד שהתברר אצלו כשמלה שזה אסור כי צריך לדעת הרבה ידיעות וללמוד את הסוגיא הזאת בכדי להבין את האיסור וגם הסטוריא להוכיח שבאמת הביאו סכנה לעולם ליהודים אני לא נכנס לזה, רק אני רוצה לומר בכלליות מה שכל אחד יכול לראות דברים פשוטים שכל אחד יכול להבין.

שמואז הקמת המדינה הם השמידו ברוחניות מהיהדות מכלל ישראל בכח בכפיה ובפיתוי כמה

כח אדיר, ומי שלוקח מהם הרי הוא מחזק את הכח הזה שלהם.

כא

ולאור האמור הרי זה ג"כ אותו ההסבר לגבי המדינה שאע"פ שהחזון איש ראה כך זה היה על הזמן של אז בזמן הקמת המדינה שכנראה המצב של החרדים השומרי תורה ומצות היו נמצאים במצב יותר טוב, ולכן לפי זה היה משער (שהרי סוכ"ס אין לנו נבואה א"א לדעת את העתיד ממש בדיוק אלא רק לפי מה שראה) אפילו ברוח קדשו שאין להם כח יותר משתים עשרה חודש, אבל מכיון שבנ"י תיכף ומיד נתפסו ונמשכו לזה מחמת שהיצה"ר בלבב את דעתם, הרי זה מה שנתן להם כח להמשיך יותר משנה, זה שנמשכו לאותו הדבר של הקליפה של המדינה זה נתן כח יותר לקליפה, שאפילו אם נמשכים קצת לקליפה אפילו כחוט השערה הרי זה כבר נותן כח לאותו הקליפה לינוק מהקדושה ולכן הם ינקו וקבלו הכח מהשומרי תורה ומצות שהשתתפו איתם.

אמנם היום שכבר הגיע הזמן המיוחל שבודאי צריך להיות שיתבטל כל המדינה ולהתגלות מלך המשיח והגאולה השלימה, אזי על כן היצה"ר והסט"א עובד בכל הכח שלו להשחית את בני"י שיהיה להם השקפות כאלו שיהיה להם קשר לקליפה שיהנו מהמדינה, וזה שמרגישים שרוצים בקיומה ורוצים בהנאתה ומכבדים אותה ולאט לאט מתקרבים אליהם והולכים לצבא, כל זה נותן להם כח להחזיק מעמד וזכות קיום, זה ברור כשמש שזה מחמת זה, כל מי שרוצה רק את האמת יכול להבין את זה ברור שזה כך.

איך אפשר לומר היום על המדינה שזה דבר טוב שכבר רואים כולם את התוצאות הנוראות בסוף מה שיצא מזה, ולמשל אם באים איזה רוצחים או שודדים ונכנסים לבית באמצע הלילה, ויש שם ילדים שמתעוררים מכל דבר קטן והם מפחדים שהילדים האלו יתעוררו ויעשו רעש ויתחילו לבכות ואז ממילא יתעורר בעל הבית ויקרא לעזרה ואז לא יוכלו לשדוד את כל הבית, מה הם עושים תיכף ומיד נותנים להם צעצועים קטנים וממתקים ותיכף ומיד הם תוחבים לתוך פיהם איזה ממתק להשתיק אותם ממילא הילדים שותקים ומרוצים, בזה קונים אותם ואח"כ הם שודדים את הכל, כך עשו הציונים זה העצה שנתנה להם הסט"א ששימו בניהם מוצץ עם קצת ממתקים ובזה משחדים את כולם.

אבל האמת היא שהם רוצחים נפשות ונשמות הם עושים רצח כל יום ועוד אומרים עליהם שזה דבר טוב איך אפשר לומר דבר כזה, כל הכח שלהם לרצוח

ולאבד את נשמות הרי זה בגלל שיש להם מדינה כי אם לא היה להם מדינה לא היו יכולים כל כך לקלקל ולהשחית רק עם השליטה שלהם הם משחיתים, וכמה אנשים צדיקים הם שמים אותם בכלא וכל מיני דברים שהם עושים כדי שלא ילכו נגדם, היום הגיע המצב שמפורש ובגלוי הם אומרים שהם רוצים להשמיד ולשנות את החרדים רוצים לשלב אותם עם החפשיים להוריד אותם מהחרדיות משמירת התורה, ועם כל זה שהם אומרים את זה מפורש לא מובן איך עוד יכולים לומר שזה דבר טוב, מי יכול לומר דבר כזה הרי לא היה דבר גרוע כזה מעולם, לא היה קליפת כזאת שיצאה פעם לעולם, ממתן תורה עד היום לא היה קלקול כזה גדול כח כזה לקלקל את בני"י, א"כ איך יכולים לומר עדיין שזה טוב.

בתחלת הקמת המדינה אולי היו וכלים לטעות אולי נאמר שהיו כאלו שטעו לא ידעו מה יהיו התוצאות (ובאמת כבר אז חלק מהצדיקים ראו ברוח קדשם מה יהיה), אבל היום כשרואים כבר מפורש וגלוי לעיני כל את התוצאות וכי יכול לומר משהו שזה טוב מפני שמביאים לנו גשמיות שע"ז משמידים את כל הרוחניות ואת כל היהדות, הרי רואים מפורש בזה שמחלקים את הממון למוסדות כמה זה גרם שהיום נכנס כפירה בתוך החרדים שמחמת זה מוכרחים ללמוד באותו המוסד כפירה (ואומרים לתלמידים שלא להאמין בזה אלא רק ללמוד) מה יכול להיות יותר גרוע מזה, לא נותנים לילדים ללמוד דברי אמונה על בריאת שמים וארץ לא נותנים להם ללמוד על מצות שבת זה כמו הקומוניסטים ברוסיה שאסרו להזכיר על הדת, וזה הכל שקר שקורים לעצמם דמוקרטים (פירוש שכל אחד יכול לעשות מה שרוצה) והם בעצמם כופים אותם נגד הדת והיהדות, כופים לא לעשות הבדלה והפרדה בין אנשים לנשים ועושים כל יום גזירות נגד התורה.

כב

ועכשיו הגזירות החדשות שהיו לפני כשבוע זה פשוט מביא למצב שכבר א"א לעמוד בזה, הם מסרו את כל הישיבות לשר הבטחון שהוא רשע מרושע רוסי קומוניסט ונותנים לו הרשות שהוא יהיה מחליט על כל הישיבות ובידו כל הישיבות יכול לעשות כל מה שרוצה ברצותו יכול להרוס את כל הישיבות הוא יכול לומר ולהחליט איזה ישיבה הוא כן פוטר מהצבא ואיזה ישיבה הוא לא פוטר מהצבא, ואם יחליט שלא פוטר את כל הישיבות כמו שזה בראשו ובהשקפה שלו ועוד מעט עומד לעשות את זה.

נמצא שהנציגים החרדים הם אלו שמוכרים את כל

בשעה אחת מי שיחזיק מעמד, ומי שיוורד ביחד עם כולם עד התהום כמו שהם יורדים אזי מאבד עולמו בשעה אחת ח"ו.

כג

הקב"ה יעזור שנזכה באמת לתקן כל זה, יש כאלו שהקב"ה מביא עליהם כל כך הרבה יסורים עד שבסוף מבינים ומתעוררים מזה, אבל מי שמתעורר מעצמו זה הרבה יותר חשוב והרבה יותר תקון גדול, ודומה לזה מה שכתוב בפסוק (תהלים קמ"ה) סומך ד' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים, מי שרואה שאדם אחד נופל מהגג ובכדי להצילו הרי הוא משים כר תחת המקום שהוא עומד ליפול אזי בזה הוא עוזר לו שלא יהיה ניזוק שלא ימות כי נפל על כר, זה הפירוש סומך ד' לכל הנופלים שאע"פ שהוא נופל בכל זאת הקב"ה מרחם עליו ושומר עליו שלא יהיה ניזוק יותר מדאי שיהיה בחסד, אבל וזוקף לכל הכפופים זה מי שמכופף עצמו והוא נכנע להקב"ה אזי הקב"ה זוקף אותו וקיפה גמורה.

הקב"ה יעזור שנזכה שהקב"ה יזקוף אותנו שנהיה כפופים לתורה הקדושה ואפילו אם מקבלים בזיונות בשביל האמת צריכים למסור נפש בשביל האמת.

הקב"ה יעזור שיתגלה האמת בעולם ושהקב"ה ישפיל את השקר שיתגלה לעיני כל מה הוא האמת ומה הוא השקר, שלא יהיו נלכדים אנשים במצודת הערב רב והעמלקים שבינינו שהשם ישמור אותנו, ושנזכה לגלות את האמת לכל העולם ושיהיו עוד אנשים שיפרסמו את האמת לא רק אנחנו אלא כולם שנזכה לדבר אמת ונבטל מעצמנו את המרמה שיש היום בתוכנו, כי אם יש מרמה בתוך לבו של אדם אזי הרי הוא רוצה לישוב בתוך המרמה, היום רובא דרובא תפוסים עם חנופה ושקר זה העיקר חושבים שיריחו משהו מזה כסף או כבוד או מי יודע מה, זה הבירור הקשה זה התקון שלנו.

הקב"ה יעזור שנזכה לתקן את הכל ולזכות את עצמנו ואת צאצאינו ואת כל אחד מעם ישראל שעדיין ראוי לחזור בתשובה שנזכה לעורר אותם שיחזרו לדרך הנכונה לדרך החיים ובחרת בחיים, ונזכה להמשיך ולחיות את הגאולה השלימה ולראות יראו עינינו וישמח לבנו בנצחון של הקדושה בהתגלות מלכות שמים בעולם, ויקבלו כולם את עול מלכותך עליהם ותמלוך עליהם מהרה לעולם ועד כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלוך בכבוד, שיהיה ד' אחד ושמו אחד בעגלא ובזמן קריב ונזכה להמשיך את הגאולה השלימה ברוב רחמים וחסדים במהרה בימינו אמן.

התורה והם עדיין מעיזים לשקר ואומרים שהם מצילים את התורה והעיקר שיעשו שקט, לכן עכשיו הרי זה מובן למה היה אכפת להם עד דכדוכה של נפש שלא יעשו עצרת שלא יעשו הפגנה שלא יעשו מחאה בארצות הברית כי זה יקלקל להם את הכל הם לא יוכלו להמשיך בשמד, הם אומרים שתקו כי הם עוסקים להציל יש להם דרך ואתם בהפגנה שלכם מקלקלים את כל הדרך, עכשיו רואים ומבינים איזה דרך יש להם שמקלקלים להם את זה ע"י ההפגנות כבר מגלים את הדרך שלהם, אחר שכבר חתמו על כל התקונים החדשים של השמד ומסירת התורה לשונאיה שרואים מזה שלא אכפת להם אפילו לא גיוס בנות שום דבר של היהדות לא אכפת להם, הם חלק העיקרי מהשמד מפני שהם הגוזרי גזירות והחפשיים רק מוציאים לאור כמו שנתבאר, הם הנותנים את הכח לציונים לשלטון הכופרים להשמיד להרוג ולאבד את כל הנשמות של היהודים.

והם עדיין רוצים להעמיד פנים כאלו שהם מצילים ומחזיקים את התורה ואומרים שזה על פי דעת תורה, איזה דעת תורה יש להם אפילו דעת בהמה אין להם וכי דעת תורה יש להם, מאיפה יש להם דעת תורה ממה שיושבים כל היום עם החפשיים ביחד ומחניפים אותם וכי מזה יש להם דעת תורה, וכי הם יכולים לדעת מה זה דעת תורה, הם אומרים נגד התורה וכל מה שמדברים הרי זה נגד התורה ועוד אומרים שזה דעת תורה נורא ואיום.

ד' ירחם עלינו ועל כל עמו ישראל שלא ילכו לשמד מה שהם גורמים שזה שואה נוראה ברוחניות, ר' יחזקאל לוינשטיין זצ"ל אמר כבר לפני שבעים שנה בתחלת המדינה הוא אמר שהתחילה כבר מלחמת גו'ג הרוחנית מלחמת עולם השלישית הרוחנית כך אמר, אנחנו כבר בתכלית חוזק המלחמה הזאת ד' ירחם, כמה יהודים נשאר מעט מעט כמו שכתוב בתורה (דברים ד' כ"ז) ונשאתם מתי מספר בגוים אשר ינהג ד' אתכם שמה, זה עכשיו מתקיים מתי מספר כי השאר אלו שירדו מהדרך אלו שירדו מהשקפת התורה אין להם מספר הם לא נמנו לבני אדם בכלל לא מונים אותם א"כ מי נשאר מעט.

ד' ירחם עלינו על מי שעדיין ראוי לחזור בתשובה מי שעדיין עומד בין הגבולות וראוי עדיין שיתעורר ויגיע להשקפה אמיתית ויחזור לתורה ולאמונה ולהקב"ה שלא יאבד את עולמו ח"ו בשעה אחת, על זה בכה רבי (ע"ז י:) יש קונה עולמו בשעה אחת ויש מאבד עולמו בשעה אחת כי אם יכולים לקנות עולמו בשעה אחת הרי שאפשר גם לאבד עולמו בשעה אחת, היום זה הזמן שיכולים לקנות את עולמו

מכון תהלות ישראל

מעי"ק
ירושלים
חובב"א

הודעה משמחת

ברגשי גיל וחדוה שמחים אנו על הבשורה הטובה שמאת ד' היתה זאת שזכינו שזה כמה וכמה שנים שמוצאים דברות קודש מבאר מים חיים שמשם ישקו העדרים באהבת התורה והשקפה הטהורה והצורפה ולהורות את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר יעשון הצוללים במים רבים ומורים הנתיבה והמסילה אשר נעלה בה בית ק-ל לכל ישטפנו המים הזידונים בניסיונות ההרגל והזמן ובפרט בדורינו דור עקבתא דמשיחא אשר כל הנסיונות והיצה"ר מבכל הדורות מתאספים ומנסים לבלוע את שארית הפליטה רח"ל, ומאירים באור התורה הגדול והאמיתי שנראה מצבינו בעניים בהירות לכל נפול באחת הפחתים של חמר בדרך ושבאהבת ד' נשגבה תמיד ובתורתנו נהגה ונשמור דרך עץ החיים.

גמל ד' עלינו חסדו ובימים אלו עלה בס"ד בידינו לקבץ בעמיר גורנא את המאמרים והפנינים על התורה ועל המועדים דבר דבור על אופנים ועל מקומו על נכונו ישב למען יהיה ערוך כשולחן ומפה פרוסה להתענג על ד' ולהנות מדברי תורה המתוקים מדבש ונופת צופים וזאת

סעט של חמשה כרכים

הרואים אור הדפוס בעימוד חדש ונאה אף כריכה יפה וקשה למען יעמדו ימים רבים.

על כן פונים אנו בזה לכל מי שרוחו נכונה לקחת חבל בהפצת תורות ומאמרי מורינו הרב שליט"א

למען פעולות הק' הנרחבים הן בכתיבת ועריכת והוצאת הד"ת ושאר ההוצאות הכרוכים בהן במישרין ובעקיפין ולהטות שכס ולסגל לעצמו מליץ של זיכוי הרבים בפעולות קודש של בית מקדש מעט זה שנשמעים בה קול תורה ביום ובלילה והוא המקום שבו משמיע מורינו הרב שליט"א את אמרותיו ומכאן יוצא אורה לעולם.

וכל מי שיהתום הו"ק על סך 180 ₪ X למשך 10 חדשים למען פעולות הק' יזכה להביא אור לביתו

ויקבל את הסעט של חמשה כרכים "כרך ראשון בראשית שמות ושובבים" כרך שני ויקרא במדבר דברים "כרך שלישי המקוצר על התורה" "ספר בת מלך פנימה" על עניני צניעות "כרך רביעי ספר אוצר ההינוך" "כרך המישי ספר עבדו את ד' בשמחה", "ספר ולא תותרו", אוצר מאמרים א' כולל שלש מאמרים "חיי יתן על לבו", "אמונה והשתדלות", "על אלה אני בכיה"

ומודים אנו לד' ית' שזיכנו להוצאת ספרים אלו על עמל וטורח של הרבה שנים ואנו תפלה שנוכה להמשיך בהפצת הד"ת ביתר שאת וביתר עז ולקדש שם שמים בעולם ולגלות את האור בתוך החושך עדי נוכח בקרוב להתבשר בביאת ינון בהתגלות מלכות שמים בעולם וימלא כבוד ד' את כל הארץ.

לפרטים נא לפנות לר' ישעי' אלכסנדר גליק 052-761-9732

אנשים המעוניינים להיות נציגים באזור שלהם להחתים על הו"ק יתקשרו להנ"ל ויקבלו מתן שכרה בצדה

משרד (והאדרס למכתבים) רחוב הרב משה גינז 3 ירושלים עיה"ק חובב"א 94708

אימעייל tehilotisrael@gmail.com | טלפלאן 02-537-5704 | פ"ט 02-650-1067 | ובחור"ל 917-692-4110 או 347-885-7700

נא לבא לעזרתינו ולהיות שותף לזיכוי הרבים

לתרומות ונדבות ולהוראת קבע 02-537-5704 פאקס 02-650-1067

בארה"ב 347-885-7700 / 917-873-1181

חדש ניתן לתרום דרך (קשר) 'קהילות' מס' 4336 ע"ש "תהלות ישראל"

אפשר לשמוע שיעורי מורינו הרב שליט"א

בקול תהלות ישראל 02-544-0-544 / בארה"ב 718-770-3678

ובקול הלשון 03-617-1001 / בארה"ב 718-395-2440